

Totul începe cu Dumnezeu

„Pentru că toate, dar absolut toate lucrurile, care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cel nevăzute... toate au început prin El și își găsesc scopul în El.” Coloseni 1:16 [Versiunea The Message]

Nu este vorba despre tine.

Scopul vieții tale este mult mai înalt decât împlinirile tale personale, liniștea ta sau chiar decât fericirea ta. Este cu mult mai de preț decât familia ta, cariera ta și chiar decât visurile și ambițiile tale cele mai fanteziste. Dacă vrei să știi de ce te-ai născut pe această planetă, trebuie să începi cercetarea aceasta cu Dumnezeu. Tu te-ai născut *datorită* scopului Său și *pentru* scopul Său.

Căutarea scopului vieții a frământat mințile oamenilor timp de mii de ani. Aceasta pentru că, de obicei, începem această căutare într-un punct greșit – noi înșine. Punem întrebări egocentrice cum sunt: Ce vreau *eu* să fiu? Ce trebuie să fac cu viața *mea*? Care sunt idealurile *mele*, ambițiile *mele*, visurile *mele* cu privire la viitorul *meu*? Dar concentrându-ne atenția asupra noastră înșine nu ne vom descoperi niciodată scopul vieții noastre. Biblia spune: „Dumnezeu direcționează viețile creaturilor Sale; viața fiecăruia se află în puterea Lui.” Iov 12:10 [Versiunea Today’s English Version].

Contrar a ceea ce spun multe cărți, filme sau prelegeri, tu nu vei descoperi scopul vieții tale uitându-te la tine însuși. Probabil că deja ai și încercat această metodă. Nu tu te-ai creat; prin urmare, este imposibil să știi pentru ce ai fost creat! Dacă ți-aș pune în mână o invenție, pe care n-ai mai văzut-o niciodată, nu ai ști la ce se folosește, și nici invenția însăși nu ți-ar putea spune. Numai Creatorul ei sau manualul de folosire ți-ar putea spune scopul pentru care a fost concepută invenția respectivă.

Odată m-am rătăcit prin munți și, când m-am oprit să întreb cum pot ajunge în tabără mi s-a spus: „Nu poți ajunge acolo din acest punct. Trebuie să treci de partea cealaltă a muntelui.” În același mod, nu poți afla scopul vieții tale începând să-ți concentrezi atenția asupra propriei ființe. Trebuie să începi cu Dumnezeu, Creatorul tău. Tu ești numai pentru că Dumnezeu a vrut să ești. Ai fost făcut *de* Dumnezeu și *pentru* Dumnezeu – și până nu vei înțelege asta, viața ta nu va avea sens. Numai în Dumnezeu ne putem găsi originea, identitatea, importanța, scopul, rațiunea existenței noastre și destinul nostru. Orice altă cale duce spre o fundătură de unde nu există ieșire.

Mulți oameni încearcă să se folosească de Dumnezeu, pentru a-și afirma eul, dar aceasta nu este altceva decât o inversare a cursului firesc al lucrurilor și este sortită eșecului. Ai fost creat pentru Dumnezeu, și nu invers, și a trăi înseamnă a-I permite lui Dumnezeu să te folosească pentru scopurile *Sale*, nu să-l folosești tu pe El pentru propriu-ți scop. Biblia spune: „Fiind obsedați de noi înșine în aceste chestiuni nu ajungem nicăieri; acordând atenție lui Dumnezeu ajungem la o viață liberă, amplă și deschisă.” Romani 8:6 [Versiunea The Message].

Am citit multe cărți care sugerau diferite modalități pentru descoperirea scopului vieții. Toate ar putea fi incluse în categoria cărților de autoperfecționare, pentru că toate abordau subiectul dintr-o perspectivă centrată pe sine. De obicei, cărțile de acest gen, chiar creștine fiind, oferă aceeași pași previzibili pentru găsirea scopului vieții: gândește-te ce visuri ai. Clarifică-ți sistemul de valori. Stabilește-ți anumite scopuri. Gândește-te care sunt lucrurile la care te pricepi. Propuneți scopuri înalte. Caută să le atingi! Fii disciplinat. Crede că îți poți atinge scopurile. Implică-i și pe alții. Nu renunța niciodată.

Desigur, aceste recomandări conduc adesea la mari succese. De obicei, dacă ești perseverent în urmărirea lui îți poți atinge scopul propus. Dar a avea succes *nu este* același lucru cu împlinirea scopului vieții tale. Poți să-ți atingi toate scopurile personale, devenind un om de mare succes după standardul lumii acesteia și *totuși* să nu împlinești scopul real pentru care te-a creat Dumnezeu. Ai nevoie de mai mult decât de sfaturi de autoperfecționare. Biblia spune: „Pentru că oricine va vrea să-și scape viața, o va pierde; dar oricine își va pierde viața pentru Mine, o va câștiga.” Matei 16:25.

Deci, cum poți descoperi scopul pentru care ai fost creat? Ai doar două opțiuni. Prima opțiune este *speculația*. Această opțiune este aleasă de cei mai mulți oameni. Ei încep să clădească ipoteze, să presupună, să teoretizeze. Când oamenii spun: „Întotdeauna am crezut că viața este...” asta înseamnă: „Aceasta este cea mai bună ipoteză care mi-a trecut prin minte...”

De mii de ani, cei mai luminați filozofi au discutat și au făcut speculații referitoare la scopul vieții. Filozofia este o materie importantă și are locul ei, dar când încearcă să determine scopul vieții, chiar cei mai înțelepți filozofi fac doar presupuneri.

Din fericire există o alternativă la speculația despre semnificația și scopul vieții. Aceasta este *revelația*. Putem să apelăm la ceea ce ne-a descoperit Dumnezeu în cuvântul Său despre viață. Cea mai simplă cale de a afla scopul unei invenții este să-L întrebi pe inventator. Această afirmație este valabilă și pentru

descoperirea vieții tale: întreabă-L pe Dumnezeu.

Dumnezeu nu ne-a lăsat să bătăim în întuneric punându-ne întrebări și încercând să găsim răspunsuri probabile. Biblia este „manualul nostru de utilizare”, care ne explică de ce suntem în viață, cum să ne trăim viața, ce să evităm în viață și la ce să ne așteptăm în viitor. Ne explică ceea ce cărțile de autoperfecționare și cărțile filozofice nu au de unde ști. Biblia spune: „Înțelepciunea lui Dumnezeu... pătrunde adânc în interiorul scopurilor Sale... Acesta nu este cel mai nou mesaj, ci seamănă mult cu cel mai vechi – calea pe care a ales-o Dumnezeu pentru a manifesta în noi atributele Sale cele mai minunate.” 1 Corinteni 2:7 [Versiunea The Message].

Dumnezeu nu este doar punctul de plecare al vieții tale; El este Sursa ei. Pentru a-ți descoperi scopul vieții, trebuie să te întorci la Cuvântul lui Dumnezeu, nu la înțelepciunea lumii acesteia. Trebuie să-ți clădești viața pe adevăruri eterne, nu pe psihologie, nici pe alte surse care te îndeamnă să cauți succesul. Biblia spune: „În Hristos descoperim cine suntem și pentru ce trăim. Cu mult înainte de a fi auzit noi pentru prima dată de Hristos și de-a învia speranțele, El Și-a pus ochii pe noi și ne-a destinat unei vieți glorioase, parte a scopului general pe care El îl duce la îndeplinire în toți și în toate.” Efeseni 1:11 [Versiunea The Message].

Aceste versete ne descoperă trei adevăruri referitoare la scopul tău în viață.

1. Tu îți descoperi identitatea și scopul vieții prin intermediul unei relații cu Isus Hristos.
2. Dumnezeu S-a gândit la tine cu mult înainte ca tu să te gândești la El. Scopul Lui pentru viața ta a fost stabilit înainte de conceperea sau zămislirea ta. El l-a planificat înainte ca tu să existeți și *fără nici un ajutor din partea ta*.
3. Scopul vieții tale se potrivește perfect într-un scop cosmic, mult mai mare pe care Dumnezeu l-a conceput pentru veșnicie.

Tu nu ești un accident.

Nașterea ta nu a fost o greșeală a cuiva, nici un eșec; viața ta nu este o întâmplare fericită a naturii. Este posibil ca părinții tăi să nu te fi planificat, însă Dumnezeu a făcut-o. El nu a fost surprins deloc de nașterea ta. De fapt, El a așteptat-o.

Cu mult înainte de a fi conceput de părinții tăi, tu ai fost conceput în mintea lui Dumnezeu. El a fost primul care S-a gândit la tine. Faptul că poți să respiri în clipa asta nu se datorează sorții; nu este vorba nici de șansă, nici de noroc și nici de coincidență. Ești în viață pentru că Dumnezeu a vrut să te creeze. Biblia spune: „Eu sunt Creatorul Tău. Ai fost în grija Mea chiar înainte de a te naște.” Isaia 44:2a [Versiunea Contemporary English].

Tu ai fost creat ca un subiect special al dragostei lui Dumnezeu. Dumnezeu te-a făcut ca să te poată iubi. Acesta este un adevăr pe care să-ți zidești viața.

Noi descoperim semnificația și scopul vieții noastre numai când facem din Dumnezeu punctul de referință al vieților noastre.

“Dumnezeu cu noi”

„Îi vor pune numele Emanuel... Dumnezeu cu noi.”

„Lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu” se vede “pe fața lui Isus Hristos”. Din zilele veșniciei, Domnul Isus Hristos era una cu Tatăl; El era “chipul lui Dumnezeu”, chipul măreției și maiestății Sale, “strălucirea slavei Lui”. Și tocmai pentru a manifesta această slavă a venit El în lumea noastră. Pe acest pământ întunecat de păcat, El a venit să descopere lumina iubirii lui Dumnezeu, pentru a fi “Dumnezeu cu noi”. De aceea, despre El s-a profetizat că “Îi vor pune numele Emanuel”.

Venind să locuiască aici, cu noi, Isus avea să-L descopere pe Dumnezeu atât oamenilor, cât și îngerilor. El era Cuvântul lui Dumnezeu - gândul lui Dumnezeu făcut să se audă. În rugăciunea Sa pentru ucenicii Săi, El spunea: “Le-am făcut cunoscut Numele Tău” - “plin de îndurare și milostiv, îndelung răbdător, plin de bunătate și adevăr” - “ca iubirea cu care M-ai iubit Tu să fie în ei și Eu în ei”. Dar descoperirea aceasta n-a fost dată numai copiilor Săi de pe pământ. Mica noastră lume este cartea de studiu a universului. Scopul minunat al harului lui Dumnezeu, taina iubirii răscumpărătoare, constituie subiectul pe care îngerii doresc să-l adâncească și care va fi studiul lor de-a lungul veacurilor nesfârșite. Atât cei răscumpărați, cât și ființele necăzute vor descoperi în crucea lui Hristos știința și cântecul lor. Se va vedea că slava ce strălucește pe fața lui Isus este slava iubirii ce se jertfește pe sine. În lumina de la Calvar se va vedea că legea iubirii ce renunță la sine este legea vieții pentru pământ și pentru cer; că iubirea care “nu caută folosul său” își are izvorul în inima lui Dumnezeu și că în Cel blând și smerit se manifestă caracterul Aceluia care locuiește în lumina de care nici un om nu se poate apropia.

La început, Dumnezeu era făcut cunoscut în toate lucrările creațiunii. Hristos a fost Acela care a întins cerurile și a pus temeliiile pământului. Mâna Lui a fost aceea care a așezat lumile în spațiu și a modelat florile câmpului. “El întărește munții prin tăria Lui.” “A Lui este marea, El a făcut-o” (Ps. 65,6; 95,5). El a fost cel care a umplut pământul cu frumusețe și văzduhul cu cântece. Și pe toate lucrurile de pe pământ, din văzduh și cer, El a scris mesajul iubirii Tatălui.

Cu toate că păcatul a mânjit opera desăvârșită a lui Dumnezeu, inscripția încă rămâne. Chiar și acum toate lucrurile create proclamă gloria Celui Preaînalt. Nu este nimic, afară de sufletul egoist al omului, care să trăiască pentru sine. Nici o pasăre care spintecă văzduhul, nici un animal care se mișcă pe pământ nu slujește decât pentru binele altuia. Nu este nici o frunză a pădurii ori firicel firav de iarbă care să nu aibă de făcut o lucrare. Fiecare copac, arbust și frunză pulsează acel element al vieții fără de care nici omul, nici animalele n-ar putea trăi; iar omul și animalele, la rândul lor, slujesc viețuirii copacului, arbustului și frunzei. Florile își răspândesc parfumul și își expun frumusețea pentru fericirea omenirii. Soarele își revarsă lumina spre a înveseli nenumăratele lumi. Oceanul, el însuși sursa tuturor izvoarelor și fântânilor noastre, primește torențele de apă de pe întregul pământ, dar primește ca să dea. Aburii care se ridică din adâncul său se transformă și cad în ploii pentru a uda pământul, făcându-l să încolțească și să odrăsească.

Îngerii slavei se bucură atunci când oferă dragostea și grija lor neobosită ființelor căzute și nesfinte. Ființele cerești apelează stăruitor la inima oamenilor; ele aduc acestei lumi întunecate lumină din curțile de sus și, printr-o slujire stăruitoare și plină de iubire, mișcă sufletul omului, pentru a-l aduce pe cel pierdut în comuniune cu Hristos, legătură care este chiar mai intimă decât cea pe care ele însele o pot cunoaște.

Dar, lăsând la o parte toate aceste imagini nedesăvârșite, noi Îl vedem pe Dumnezeu în Isus. Privind la Isus, vedem că slava Dumnezeului nostru este de a da. “Nu fac nimic de la Mine Însumi”, zice Hristos. “Tatăl, care este viu, M-a trimis pe Mine și Eu trăiesc prin Tatăl.” “Eu nu caut slava Mea”, ci slava Celui ce M-a trimis (Ioan 8,28; 6,57; 8,50; 7,18). În aceste cuvinte, se face cunoscut marele principiu, care este legea vieții pentru univers. Domnul Hristos a primit toate lucrurile de la Dumnezeu, însă El a primit ca să dea. Tot așa procedează El și în curțile cerești, în slujirea Sa pentru toate ființele create: prin Fiul iubit, viața Tatălui se revarsă peste toți și tot prin Fiul revine, printr-o slujire voioasă și de proslăvire, în valuri de iubire la Marele Izvor al tuturor. Și astfel, prin Hristos, circuitul binefacerilor este complet, reprezentând caracterul Marelui Dătător, legea vieții.

Chiar în cer, legea aceasta a fost călcată. Păcatul a luat naștere prin înălțarea de sine. Lucifer, heruvimul acoperitor, a dorit să fie cel dintâi din cer. El a căutat să câștige controlul asupra ființelor cerești, să le despartă de Creatorul lor și să le câștige adorarea pentru sine. De aceea, el L-a prezentat în mod fals pe Dumnezeu, atribuindu-I dorința de înălțare de sine. El a căutat să pună în seama Creatorului iubitor trăsăturile sale rele de caracter. În felul acesta i-a înșelat el pe îngerii. Tot așa i-a înșelat și pe oameni. El i-a făcut să pună la îndoială Cuvântul lui Dumnezeu și să nu aibă încredere în bunătatea Sa. Pentru că Dumnezeu este un Dumnezeu drept și de o extraordinară măreție, Satana i-a determinat să-L considere ca fiind sever și neiertător. În felul acesta, el i-a convins pe oameni să i se alătore în rebeliune împotriva lui

Dumnezeu și bezna nenorocirii s-a coborât asupra lumii.

Pământul s-a întunecat din cauza înțelegerii greșite a caracterului lui Dumnezeu. Pentru ca umbrele acestea întunecoase să poată fi luminate, pentru ca lumea să poată fi adusă înapoi la Dumnezeu, puterea înșelătoare a lui Satana trebuia să fie sfărâmată. Acest lucru nu trebuia să se facă prin forță. Exercițierea forței este contrară principiilor de guvernământ ale lui Dumnezeu; El dorește numai o slujire din iubire, iar iubirea nu poate fi impusă; ea nu poate fi câștigată prin forță sau autoritate. Numai prin iubire se trezește iubirea. A-L cunoaște pe Dumnezeu înseamnă a-L iubi; caracterul Său trebuie să fie manifestat în contrast cu caracterul lui Satana. Această lucrare o putea face numai o singură Ființă din tot universul. Numai Acela care cunoștea înălțimea și adâncimea iubirii lui Dumnezeu o putea face cunoscută. Peste noaptea întunecată a lumii trebuia să răsară “Soarele neprihănirii, și tămăduirea va fi sub aripile Lui” (Mal. 4,2).

Planul pentru răscumpărarea noastră n-a fost un gând venit ulterior, un plan formulat după căderea lui Adam. A fost o descoperire a “tainei care a fost ținută ascunsă timp de veacuri” (Rom. 16,25). A fost o dezvăluire a principiilor care, din veacuri veșnice, sunt temelia tronului lui Dumnezeu. De la început, Dumnezeu și Hristos au știut de apostazia lui Satana și de căderea omului prin puterea înșelătoare a celui rău. Dumnezeu n-a ordonat ca păcatul să ia ființă, dar i-a prevăzut existența și a luat măsuri ca să întâmpine această teribilă situație. Atât de mare a fost iubirea Sa pentru lume, încât Se hotărî să dea pe unicul Său Fiu, “pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3,16).

Lucifer zise: “Îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu... voi fi ca Cel Preaînalt” (Is. 14,13.14). Dar Hristos, deși “avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor” (Fil. 2,6.7).

Acesta a fost un sacrificiu de bunăvoie. Isus ar fi putut rămâne alături de Tatăl. Ar fi putut păstra gloria cerească și închinarea îngerilor. Dar El a ales să dea înapoi sceptrul în mâinile Tatălui și să coboare de pe tronul universului ca să poată aduce lumină celor cuprinși de întuneric și viață celor ce pier.

Acum aproape două mii de ani, o voce cu o semnificație tainică s-a auzit în cer, de la tronul lui Dumnezeu: “Iată, Eu vin”. “Tu n-ai voit nici jertfă, nici prinos; ci Mi-ai pregătit un trup... Iată-Mă (în sulul cărții este scris despre Mine), vin să fac voia Ta, Dumnezeule!” (Evrei 10,5-7). În aceste cuvinte, se anunță împlinirea scopului ce fusese ascuns din veacuri veșnice. Hristos era gata să vină în lumea noastră și să Se întrupeze. El zicea: “Tu Mi-ai pregătit un trup”. Dacă El S-ar fi arătat în slava Sa, pe care o avea împreună cu Tatăl înainte de a fi lumea, noi n-am fi putut suporta lumina prezenței Sale. Ca noi să o putem privi fără a fi nimiciți, manifestarea slavei Sale a fost acoperită. Divinitatea Sa a fost învăluită în corp omenesc - slava invizibilă în chip omenesc, vizibil.

Această țintă măreață fusese prefigurată prin tipuri și simboluri. Rugul arzând, în care Hristos i S-a arătat lui Moise, Îl descoperea pe Dumnezeu. Simbolul ales pentru a reprezenta Divinitatea era un tufiș neînsemnat, ce aparent n-avea nici o atracție. Acesta însă cuprindea pe Cel Infinit. Dumnezeul atotîndurător Și-a ascuns slava într-o înfățișare foarte umilă, pentru ca Moise să o poată privi și să trăiască. Tot așa, în stâlpul de nor ziua și în stâlpul de foc noaptea, Dumnezeu, comunicând cu Israel, le descoperea oamenilor voința Sa și le acorda harul Său. Slava lui Dumnezeu a fost acoperită și maiestatea Sa învăluită, pentru ca vederea slabă a oamenilor mărginiți s-o poată privi. În același mod Hristos urma să vină în “trupul stării noastre smerite” (Fil. 3,21), “făcându-Se asemenea oamenilor”. În ochii lumii, El n-avea nici o frumusețe ca ei să-L dorească; și totuși El era Dumnezeu întrupat, Lumina cerului și a pământului. Slava Sa era învăluită, măreția și maiestatea Sa erau ascunse, ca El să Se poată apropia de oamenii întristați și ispitiți.

Dumnezeu i-a poruncit lui Moise pentru Israel: “Să-Mi faci un locaș sfânt și Eu voi locui în mijlocul lor” (Exodul 25,8) și El a locuit în sanctuar, în mijlocul poporului Său. În tot timpul călătoriei lor obositoare prin pustiu, simbolul prezenței Sale a fost cu ei. Tot așa Hristos Și-a așezat sălașul în mijlocul taberei noastre omenești. El Și-a întins cortul alături de corturile oamenilor, ca El să poată locui între noi și să ne familiarizeze cu caracterul și viața Sa divină. “Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl” (Ioan 1,14).

De când Isus a venit să locuiască împreună cu noi, știm că Dumnezeu cunoaște încercările noastre și are compasiune pentru noi în suferințele noastre. Fiecare fiu și fiică a lui Adam poate înțelege că divinul nostru Creator este prietenul păcătoșilor. Deoarece în fiecare învățătură despre har, în fiecare făgăduință a bucuriei, în fiecare acțiune a iubirii, în fiecare atracție divină prezentată în viața Mântuitorului pe pământ, noi vedem pe “Dumnezeu cu noi”.

Satana înfățișează legea iubirii lui Dumnezeu ca pe o lege a egoismului. El susține că este imposibil să ascultăm de preceptele ei. El pune în sarcina Creatorului căderea primilor noștri părinți, cu toate nenorocirile care au rezultat, determinându-i pe oameni să-L privească pe Dumnezeu ca autor al păcatului, al suferinței și al morții. Isus a trebuit să demaște această înșelăciune. Ca unul dintre noi, El trebuia să dea un exemplu de

ascultare. Pentru aceasta, El a luat asupra Sa natura noastră și a trecut prin experiențele noastre. “Prin urmare, a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile” (Evrei 2,17). Dacă noi am avea de suportat ceva ce Isus n-a îndurat atunci, în acest punct Satana ar prezenta puterea lui Dumnezeu ca fiind insuficientă pentru noi. De aceea, Isus “în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat” (Evrei 4,15). El a îndurat toate încercările la care noi suntem supuși. Și El n-a exercitat în folosul Său nici o putere care să nu ne fie și nouă oferită în dar. Ca om, El a înfruntat ispita și a biruit cu puterea pe care I-a dat-o Dumnezeu. El zice: “Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule și Legea Ta este în fundul inimii Mele” (Ps. 40,8). În timp ce umbla din loc în loc, făcând bine și vindecând pe toți cei chinuți de Satana, El le-a explicat oamenilor caracterul Legii lui Dumnezeu și natura slujirii Sale. Viața Sa dovedește că este cu putință ca și noi să ascultăm de Legea lui Dumnezeu.

Prin natura Sa omenească, Hristos a venit în legătură cu omenirea; prin divinitatea Sa, El stăpânește pe tronul lui Dumnezeu. Ca Fiu al omului, El ne-a dat un exemplu de ascultare; ca Fiul al lui Dumnezeu, El ne dă putere să ascultăm. Hristos a fost Cel care, din rugul de pe muntele Horeb, i-a vorbit lui Moise, zicând: “EU SUNT CEL CE SUNT”... “Vei răspunde copiilor lui Israel astfel: ‘Cel ce se numește EU SUNT m-a trimis la voi’” (Exodul 3,14). Aceasta a fost garanția eliberării lui Israel. De aceea, când a devenit “asemenea oamenilor”, El Însuși a declarat: EU SUNT. Pruncul din Betleem, blândul și umilul Mântuitor, este Dumnezeu “arătat în trup” (1 Tim. 3,16). Și nouă ne zice: “EU SUNT Păstorul cel bun”. “EU SUNT Pâinea vie”. “EU SUNT calea, adevărul și viața”. “Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ” (Ioan 10,11; 6,51; 14,6; Matei 28,18). EU SUNT chezașia fiecărei făgăduințe. EU SUNT; nu te teme. “Dumnezeu cu noi” este garanția eliberării noastre din păcat, asigurarea puterii noastre de a asculta de legea cerului.

Umilindu-Se pentru a lua asupra Sa natura omenească, Hristos a dat pe față un caracter opus caracterului lui Satana. Dar El a coborât încă și mai jos pe cărarea umilinței. “La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce” (Fil. 2,8). După cum marele preot pune la o parte strălucitoarele sale veșminte preoțești și slujea în îmbrăcămintea de pânză albă a preotului obișnuit, tot așa și Hristos a luat înfățișarea de serv și a adus sacrificiul, El Însuși fiind preotul și tot El fiind și jertfa. “Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El” (Is. 53,5).

Hristos a fost tratat așa cum meritam noi, pentru ca noi să putem fi tratați așa cum merita El. El a fost condamnat pentru păcatele noastre, la care El n-a contribuit cu nimic, pentru ca noi să putem fi îndreptățiți prin neprihănirea Lui, la care noi n-am contribuit cu nimic. El a suferit moartea care era a noastră, ca noi să putem primi viața care era a Lui. “Prin rănilor Lui suntem tămăduiți.”

Prin viața și moartea Sa, Hristos a făcut chiar mai mult decât să îndrepte stricăciunile produse de păcat. Scopul lui Satana era de a produce o despărțire veșnică între Dumnezeu și om; însă în Hristos ajungem mult mai strâns uniți cu Dumnezeu decât dacă n-am fi căzut niciodată în păcat. Luând natura noastră, Mântuitorul S-a legat de omenire cu o legătură ce nu se va rupe niciodată. El este legat de noi pentru veșnicie. “Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu” (Ioan 3,16). El L-a dat nu numai ca să poarte păcatele noastre și să moară ca sacrificiu pentru noi, ci El L-a oferit neamului omenesc decăzut. Ca să ne asigure de planul Său imutabil de pace, Dumnezeu L-a dat pe singurul Său Fiu să devină membru al familiei omenești și să păstreze pentru totdeauna natura Sa omenească. Aceasta era garanția că Dumnezeu Își va împlini Cuvântul. “Un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat și domnia va fi pe umărul Lui.” Dumnezeu a adoptat natura omenească în persoana Fiului Său și a dus-o în cerul preaînalt. “Fiul omului” este Cel care are parte la tronul universului. “Fiul omului” este Acela pe care-L vor numi: “Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii” (Is. 9,6). EU SUNT este Mijlocitorul între Dumnezeu și neamul omenesc, unindu-i prin mâinile Sale întinse. El, care este “sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși”, nu Se rușinează să ne numească frați (Evrei 7,26; 2,11). În Hristos, familia pământescă și familia cerească sunt legate. Hristos glorificat este Fratele nostru. Cerul este învelit în corp omenesc și neamul omenesc este strâns la sânul Iubirii Infinite.

Dumnezeu zice despre poporul Său: “Căci ei sunt pietrele cununii împărătești, care vor străluci în țara Sa! O, cât sunt de înfloritori! Cât sunt de frumoși!” (Zah. 9,16.17). Măreția celor răscumparați va fi o mărturie veșnică a îndurării lui Dumnezeu. El va arăta “în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi, în Hristos Isus”, “pentru ca domniile și stăpânirile din locurile cerești să cunoască azi, prin biserică, înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu, după planul veșnic, pe care l-a făcut în Hristos Isus, Domnul nostru” (Efes. 2,7; 3,10.11).

Prin lucrarea de răscumpărare a lui Hristos se recunoaște justetea guvernării lui Dumnezeu. Cel Atotputernic este făcut cunoscut ca fiind Dumnezeul iubirii. Acuzațiile lui Satana sunt respinse și caracterul său demascat. Niciodată rebeliunea nu se mai poate declanșa. Niciodată păcatul nu mai poate pătrunde iarăși în univers. Pentru veacurile veșnice, toți sunt asigurați împotriva apostaziei. Prin jertfirea de sine a iubirii,

locuitorii pământului și ai cerului sunt legați de Creatorul lor cu legăturile unirii indisolubile.

Lucrarea de mântuire va fi desăvârșită. În locul unde păcatul s-a înmulțit, harul lui Dumnezeu se înmulțește și mai mult. Pământul însuși, chiar locul acela pe care Satana îl pretinde a fi al lui, urmează să fie nu numai răscumpărat, ci și făcut să strălucească de slavă. Mica noastră lume, devenită sub blestemul păcatului singura pată neagră în marea Sa creațiune, va fi onorată mai mult decât toate celelalte lumi din universul lui Dumnezeu. Aici, unde Fiul lui Dumnezeu a sălășluit în corp omenesc, unde Împăratul slavei a trăit, a suferit și a murit - aici, când El va face toate lucrurile noi, cortul lui Dumnezeu va fi cu oamenii și "El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor" (Apoc. 21,3). Iar prin veacurile nesfârșite, când cei răscumpărați vor umbla în lumina Domnului, ei Îl vor preamări pentru darul Său nespus de mare.

Slava crucii

Descoperirea iubirii lui Dumnezeu față de om își are originea la cruce. Limba nu are cuvinte pentru a exprima pe de-a-ntregul semnificația ei, tocul nu o poate descrie, mintea omului nu o poate înțelege. Privind la crucea de pe Calvar, nu putem spune decât: “Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3,16).

Hristos răstignit pentru păcatele noastre, Hristos ridicat dintre cei morți, Hristos proslăvit, aceasta este știința mântuirii, pe care trebuie să o învățăm și să o predicăm.

“El măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat [sau “S-a golit”, n.tr.] pe Sine Însuși și a luat chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce” (Filip. 2, 6-8).

“Hristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu” (Rom. 8,34). “De aceea și poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea, ca să mijlocească pentru ei” (Evrei 7:25).

“N-avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre, ci Unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat” (Evrei 4,15).

În aceste lucruri este o înțelepciune infinită, dragoste, dreptate și milă infinită - “adâncul bogăției înțelepciunii și cunoștinței lui Dumnezeu”.

Primum fiecare binecuvântare prin darul lui Hristos. Prin acel dar ajunge la noi, zi după zi, izvorul nesecat al bunății lui Dumnezeu. Fiecare floare, cu nuanțele ei delicate și cu parfumul ei, ne este oferită pentru a ne bucura - prin același Dar unic. Soarele și luna au fost făcute de El. Nu există nici o stea, din toate câte înfrumusețează cerul, care să nu fi fost creată de El. Fiecare picătură de ploaie care cade, fiecare rază de lumină aruncată peste lumea noastră nemulțumitoare mărturisește despre dragostea lui Dumnezeu arătată prin Hristos. Totul ne este asigurat prin acest unic Dar de nespus, singurul Fiu născut al lui Dumnezeu. El a fost bătut în cuie pe cruce, pentru ca aceste bogății să se poată revărsa către lucrarea mâinilor lui Dumnezeu.

“Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu!” (1 Ioan 3,1).

Nici nu s-a auzit vorbindu-se și (...) nici n-a văzut vreodată ochiul așa ceva: anume ca un alt dumnezeu afară de Tine să fi făcut asemenea lucruri pentru cei ce se încred în El. (Isaia 64,4)

Cunoașterea lui Dumnezeu, așa cum ne este descoperit în Hristos, este cunoașterea pe care trebuie s-o aibă toți cei care sunt mântuiți. Este cunoașterea care produce transformarea caracterului. Primirea acestei cunoașteri va reface sufletul după chipul lui Dumnezeu. Ea va aduce în întreaga făptură o putere de natură divină.

“Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă prin Duhul Domnului” (2 Corinteni 3,18).

Mântuitorul a spus despre propria Sa viață: “Eu am păzit poruncile Tatălui Meu” (Ioan 15,10). “Tatăl nu M-a lăsat singur, pentru că totdeauna fac ce-I este plăcut” (Ioan 8,29). Dumnezeu dorește ca, în același fel în care a umblat Isus în natura umană, să umble și urmașii Săi. În tăria Sa, noi trebuie să ducem viața curată și plină de noblețe pe care a dus-o Mântuitorul.

“Iată de ce”, spune Pavel, “îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos, din care își trage numele orice familie, în ceruri și pe pământ, și-L rog ca, potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul dinăuntru, așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință; pentru ca având rădăcina și temelia pusă în dragoste, să puteți pricepe împreună cu toți sfinții, care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea; și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință, ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu” (Efes. 3,14-19).

Noi “nu încetăm să ne rugăm pentru voi și să cerem să vă umpleți de cunoștința voii Lui, în orice fel de înțelepciune și pricepere duhovnicească; pentru ca astfel să vă purtați într-un chip vrednic de Domnul, ca să-I fiți plăcuți în orice lucru: aducând roade în tot felul de fapte bune, și crescând în cunoștința lui Dumnezeu: întăriți, cu toată puterea, potrivit cu tăria slavei Lui, pentru orice răbdare și îndelungă răbdare, cu bucurie” (Coloseni 1, 9-11).

Aceasta este cunoașterea pe care Dumnezeu ne invită s-o primim și pe lângă care orice altceva este deșertăciune și nimicnicie.

Golgota

„Când au ajuns la locul numit ‘Căpățâna’, L-au răstignit acolo.”
“De aceea... ca să sfințească norodul cu însuși sângele Său”, Hristos “a pățimit dincolo de poartă” (Evrei 13,12). Din cauza călcării Legii lui Dumnezeu, Adam și Eva au fost izgoniți din grădina Edenului. Domnul Hristos, Încălătorul nostru, trebuia să sufere dincolo de hotarele Ierusalimului. El a murit dincolo de poartă, acolo unde erau executați tâlharii și ucigașii. Pline de însemnătate sunt aceste cuvinte: “Hristos ne-a răscumpărat din blestemul legii, făcându-Se blestem pentru noi” (Gal. 3,13).

O mare mulțime L-a urmat pe Isus de la sala de judecată la Golgota. Vestea cu privire la condamnarea Sa se răspândise în tot Ierusalimul, și oameni din toate clasele s-au îndreptat cu grămada spre locul crucificării. Preoții și conducătorii se legaseră printr-o înțelegere să nu le facă nimic urmașilor Domnului Hristos, dacă El avea să fie dat în mâinile lor, și de aceea ucenicii și credincioșii din oraș și din împrejurimi s-au alăturat mulțimii care Îl urma pe Mântuitorul.

Când Domnul Isus a trecut de poarta curții lui Pilat, crucea care fusese pregătită pentru Baraba a fost pusă pe umerii Săi zdrobiți, care sângerau. Doi tovarăși de tâlhărie ai lui Baraba aveau să sufere moartea o dată cu Domnul Hristos și asupra lor au fost, de asemenea, puse crucile pregătite pentru ei. Povara Mântuitorului era prea grea pentru El, în starea Lui de slăbiciune și suferință. De la Cina Paștelui luată cu ucenicii Săi, El nu mâncase și nu băuse nimic. În conflictul cu forțele satanice din grădina Ghetsemani, El fusese în agonie. Îndurase durerea teribilă a trădării și îi văzuse pe ucenicii Săi părăsindu-L, fugind de El. Fusese dus la Ana, apoi la Caiafa și la Pilat. De la Pilat, fusese trimis la Irod și înapoi la Pilat. Din insultă în insultă și din batjocură în batjocură; de două ori torturat, bătut cu bice - toată noaptea avuseseră loc scene după scene de un caracter atât de aspru, încât ar fi fost o încercare extremă pentru oricine. Domnul Hristos însă n-a cedat. El n-a rostit nici un cuvânt, decât pentru slava lui Dumnezeu. În tot timpul acelei dezgustătoare farse a procesului, El S-a comportat cu statornicie și demnitate. Dar când, după ce a fost a doua oară bătut cu bice, a fost pusă crucea asupra Sa, natura omenească n-a mai putut suporta. El a leșinat sub povara ei.

Mulțimea care Îl urma pe Mântuitorul a văzut pașii Săi slabi ce se clătinau, dar n-a manifestat nici un pic de milă față de El. Oamenii își băteau joc pentru că nu putea să ducă acea cruce grea. Din nou povara a fost pusă asupra Sa și El iarăși a căzut la pământ sub greutatea ei. Persecutorii Săi au văzut că Îi era imposibil să-și ducă mai departe povara. Ei erau în încurcătură, neștiind pe cine să găsească să ducă mai departe povara aceea umilitoare. Iudeii nu puteau face lucrul acesta, pentru că întinarea avea să-i împiedice să ia parte la sărbătoarea Paștelui. Nimeni deci, nici măcar gloata care Îl urma, nu era de acord să poarte crucea.

În acest moment, un străin, Simon din Cirene, venind de la țară, se întâlnește cu mulțimea. El aude batjocurile și înjurăturile gloatei; aude repetându-se cuvintele disprețuitoare: “Faceți loc pentru Împăratul Iudeilor!” El se oprește plin de uimire în fața scenei și, în timp ce își exprimă compasiunea, îl prind și pun crucea pe umerii săi.

Simon auzise despre Hristos. Fiii săi credeau în Mântuitorul, dar el însuși nu era un ucenic al Său. Purtarea crucii spre Golgota a fost o binecuvântare pentru Simon și de aici înainte el avea să fie totdeauna recunoscător pentru această providență. Faptul acesta l-a făcut să considere luarea crucii Domnului Hristos ca o favoare și a rămas totdeauna cu bucurie sub povara ei.

Nu puține femei se aflau în mulțimea care Îl urma pe Cel nevinovat la locul execuției. Atenția lor era ațintită asupra Domnului Hristos. Unele dintre ele Îl văzuseră mai înainte. Altele aduseseră la El pe bolnavii și suferinzii lor. Altele fuseseră ele însele vindecate. Acum se făceau auzite istorisiri ale celor petrecute. Ele erau uimite de ura pe care mulțimea o manifesta față de Cel pentru care inimile lor erau înduioșate și zdrobite. Și, în ciuda acțiunii gloatei turbate și a cuvintelor pline de mânie ale preoților și conducătorilor, aceste femei au dat glas simpatiei lor. Și în timp ce Domnul Hristos cădea leșinat sub povara crucii, ele izbucneau în vaiete jalnice.

Acesta a fost singurul lucru care a atras atenția Domnului Hristos. Deși copleșit de suferință, în timp ce purta păcatele lumii, El nu era indiferent față de această exprimare a durerii. A privit la aceste femei cu o delicată simpatie. Ele nu credeau în El; știa că ele nu-L plângeau ca pe Cineva trimis de Dumnezeu, ci erau mișcate de sentimente de milă omenească. Dar n-a disprețuit simpatia lor, ci faptul acesta a trezit în inima Sa o profundă milă: “Fiice ale Ierusalimului”, a spus El, “nu Mă plângeți pe Mine, ci plângeți-vă pe voi înșivă și pe copiii voștri”. De la scena din fața Sa, Domnul Hristos a privit în viitor, în timpul nimicirii Ierusalimului. În scena teribilă, multe din femeile care Îl plângeau acum aveau să piară împreună cu copiii lor.

De la căderea Ierusalimului, gândurile Domnului Hristos au trecut la o judecată mai amplă. În

distrugerea oraşului plin de nelegiuire, El a văzut un simbol al nimicirii finale, ce avea să vină asupra lumii. El spusese: “Atunci vor începe să zică munţilor: ‘Cădeţi peste noi!’ Şi dealurilor: ‘Acoperiţi-ne!’” Căci dacă se fac aceste lucruri copacului verde, ce se va face celui uscat?” Prin copacul verde, Domnul Hristos Se reprezenta pe Sine, Răscumpărătorul nevinovat. Dumnezeu a îngăduit ca mânia Sa manifestată împotriva păcatului să se abată asupra Fiului Său iubit. Domnul Hristos avea să fie crucificat pentru păcatele oamenilor. Ce suferinţă avea să suporte atunci păcătosul care stăruia în păcat? Toţi cei nepocăiţi şi necredincioşi vor cunoaşte necazul şi suferinţa, pe care nici o limbă nu le poate exprima.

Din mulţimea ce urma pe Mântuitorul la Golgota, mulţi Îl însoţiseră cu osanale pline de bucurie şi fluturaseră ramuri de palmieri atunci când a intrat triumfător în Ierusalim. Dar nu puţini dintre cei care-I adresaseră osanale, pentru că atunci era popular să facă astfel, acum se alăturau strigătului: “Răstigneşte-L! Răstigneşte-L!”. Când Domnul Hristos a intrat în Ierusalim, speranţele ucenicilor crescuseră în cel mai înalt grad. Ei stătuseră strâns lângă Învăţătorul lor, considerând că era o mare onoare a fi în legătură cu El. Acum însă, în umilirea Sa, ei Îl urmară de la distanţă. Erau plini de durere şi zdrobiţi, dezamăgiţi în speranţele lor. Cât de exact se împlineau cuvintele Domnului Hristos: “În noaptea aceasta, toţi veţi găsi în Mine o pricină de poticnire: căci este scris: ‘Voi bate Păstorul, şi oile turmei vor fi risipite’” (Mat. 26,31).

Sosind la locul execuţiei, osândiţii au fost legaţi de instrumentele de tortură. Cei doi tâlhari se zbăteau în mâinile celor care-i aşezau pe cruce; dar Domnul Hristos n-a opus nici o rezistenţă. Mama Domnului Hristos, sprijinită de Ioan, ucenicul iubit, urmase paşii Fiului ei în drum spre Golgota. Ea Îl văzuse căzând sub povara crucii şi dorise foarte mult să-I sprijine cu mâna capul rănit şi să-I ştergă fruntea care cândva se odihniise la pieptul său. Dar nu i s-a îngăduit acest dureros privilegiu. Asemenea ucenicilor, ea încă mai nutrea speranţa că Domnul Hristos avea să-Şi manifeste puterea şi să Se elibereze din mâinile vrăjmaşilor Săi. Din nou inima i se strânse când îşi aduse aminte de cuvintele prin care El prevestise chiar scenele ce aveau loc atunci. În timp ce tâlharii erau legaţi de cruce, ea privea scena într-o aşteptare chinuitoare. Va îngădui oare El, care dăduse viaţă morţilor, să fie răstignit? Va îngădui oare El, Fiul lui Dumnezeu, să fie ucis într-un mod aşa de crud? Oare va trebui ea să lepede credinţa că Isus este Mesia? Va trebui oare să fie martoră a ocării şi durerii Lui, fără să aibă măcar privilegiul de a-L ajuta în durerea Lui? Ea a văzut cum mâinile Sale se întind pe cruce; ciocanul şi cuiele fuseseră aduse, erau acolo, şi în timp ce piroanele erau bătute în carnea moale, ucenicii, cu inima zdrobită, au dus departe de scena aceea plină de cruzime trupul leşinat al mamei lui Isus.

Mântuitorul n-a scos nici un murmur de durere. Faţa Sa a rămas calmă şi senină, dar stropi mari de sudoare erau pe fruntea Lui. Nu s-a găsit atunci nici o mână milostivă care să ştergă sudoarea morţii de pe faţa Sa, nici un cuvânt de simpatie, nici o credincioşie neclintită, care să stea alături de inima Sa omenească. În timp ce soldaţii îşi aduceau la îndeplinire îngrozitoarea lor lucrare, Domnul Hristos Se ruga pentru vrăjmaşii Săi: “Tată, iartă-i, căci nu ştiu ce fac!”. Minteia Lui trecea dincolo de propria suferinţă, la păcatul persecutorilor Săi şi la plata teribilă care va fi partea lor. Nici un blestem n-a fost rostit asupra soldaţilor care-L tratau atât de aspru. Nici o răzbunare n-a fost invocată asupra preoţilor şi conducătorilor, care jubilau la vederea împlinirii planurilor lor. Domnului Hristos I-a fost milă de ei, în ignoranţa şi vinovăţia lor. El şopti, pentru iertarea lor, scuza “căci nu ştiu ce fac”.

Dacă ar fi ştiut că Îl torturau pe Cel care a venit să salveze din ruină veşnică neamul omenesc căzut în păcat, atunci ei ar fi fost cuprinşi de remuşcare şi de groază. Dar necunoaşterea lor nu le-a îndepărtat vinovăţia; căci a fost privilegiul lor acela de a cunoaşte şi a primi pe Domnul Hristos ca Mântuitor al lor. Unii dintre ei aveau să-şi recunoască păcatul, să se pocăiască şi să fie convertiţi. Alţii însă, prin nepocăinţa lor, aveau să facă imposibil ca rugăciunea Domnului Hristos să primească un răspuns pentru ei. Şi totuşi, în acelaşi fel, scopul lui Dumnezeu ajungea să fie împlinit. Domnul Hristos câştiga dreptul să devină apărătorul omului în prezenţa lui Dumnezeu.

Rugăciunea aceea a Domnului Hristos pentru vrăjmaşii Săi a cuprins lumea. Ea cuprinde pe orice păcătos care a trăit sau va trăi, de la începutul lumii şi până la sfârşitul timpului. Deasupra tuturor zace vinovăţia crucificării Fiului lui Dumnezeu. Iertarea este oferită tuturor în dar. “Toţi cei ce vor” pot avea pace cu Dumnezeu şi pot moşteni viaţa veşnică.

De îndată ce Domnul Isus a fost pironit pe cruce, aceasta a fost ridicată de bărbaţi puternici şi trântită cu violenţă în groapa mai dinainte pregătită. Faptul acesta L-a făcut pe Fiul lui Dumnezeu să sufere cea mai cumplită durere. Pilat a scris apoi o inscripţie în evreieşte, greceşte şi latineşte şi a aşezat-o pe cruce, deasupra capului Domnului Hristos: “Isus din Nazaret, Împăratul Iudeilor”. Inscripţia aceasta i-a enervat pe iudei. În sala de judecată a lui Pilat ei strigaseră: “Răstigneşte-L!”, “Noi n-avem alt împărat decât pe Cezarul” (Ioan 19,15). Ei declaraseră că oricine va recunoaşte un alt împărat va fi un trădător. Pilat a scris sentimentele pe care ei le exprimaseră. N-a fost amintită nici o altă vinovăţie, decât aceea că Isus era Împăratul Iudeilor. Inscripţia era de fapt o virtuală recunoaştere a supunerii iudeilor faţă de puterea romană.

Ea declara că oricine va pretinde că este împăratul lui Israel avea să fie judecat de ei ca fiind vrednic de moarte. Preoții se întrecuseră pe ei înșiși. Pe când puneau la cale moartea Domnului Hristos, Caiafa declarase că este mai de folos să moară un om pentru a salva întreaga națiune. Acum, ipocrizia lor a fost dată pe față. Pentru a-L distruge pe Domnul Hristos, ei fuseseră gata să sacrifice existența lor națională.

Preoții au văzut ceea ce făcuseră și, de aceea, i-au cerut lui Pilat să schimbe inscripția. Ei au spus: “Nu scrie: ‘Împăratul Iudeilor’, ci scrie că El a zis: ‘Eu sunt Împăratul Iudeilor’”. Pilat însă era supărat pe sine pentru slăbiciunea de care dăduse dovadă și în mod categoric își manifestă disprețul față de preoții și conducătorii pizmași și vicleni. El le răspunse rece: “Ce am scris, am scris”.

O putere mai mare decât Pilat sau decât iudeii a îndrumat așezarea acelei inscripții deasupra capului Domnului Hristos. Era în planul lui Dumnezeu ca ea să îndemne la cugetare și la cercetarea Scripturii. Locul unde a fost crucificat Domnul Hristos era aproape de oraș. Mii de oameni din toate țările se aflau atunci la Ierusalim, iar inscripția care declară pe Isus din Nazaret ca Mesia avea să fie cunoscută de toți. Ea era un adevăr viu, transmis de o mână pe care Dumnezeu o îndrumase.

În suferințele Domnului Hristos pe cruce, profeția a fost împlinită. Cu veacuri înainte de răstignire, Mântuitorul profetizase felul tratamentului la care avea să fie supus: “Căci niște câini mă înconjoară, o ceată de nelegiuiți dau târcoale împrejurul Meu, Mi-au străpuns mâinile și picioarele; toate oasele aş putea să Mi le număr. Ei, însă, pândesc și mă privesc; își împart hainele Mele între ei și trag la sorți pentru cămașa Mea” (Psalm 22,16-18). Profeția cu privire la hainele Sale a fost împlinită, fără să fie nevoie de sfatul sau intervenția prietenilor sau a vrăjmașilor Celui crucificat. Hainele Sale au fost date soldaților care Îl pironiseră pe cruce. Domnul Hristos a auzit cum se certau atunci când împărțeau între ei hainele Lui. Tunica Lui fusese țesută de-a-ntregul, fără cusătură, și ei au zis: “Să n-o sfășiem, ci să tragem la sorți a cui să fie”.

Într-o altă profeție, Mântuitorul declara: “Ocara Îmi rupe inima, și sunt bolnav; aștept să-i fie cuiva milă de Mine, dar degeaba; aștept mângâietori și nu găsesc nici unul. Ei îmi pun fiere în mâncare și, când Mi-e sete, Îmi dau să beau oțet” (Psalm 69,20.21). Acelora care sufereau moartea pe cruce le era îngăduit să li se dea o băutură care-i făcea să nu mai simtă durerea. Acest amestec a fost oferit și Domnului Hristos; dar, gustând, a refuzat să-l ia. El n-ar fi primit nimic care l-ar fi întunecat mintea. Credința Sa trebuia să se țină puternic de Dumnezeu. Aceasta era singura Lui tărie. Dacă Și-ar fi întunecat simțămintele, faptul acesta i-ar fi oferit un avantaj lui Satana.

Vrăjmașii Domnului Hristos dădură frâu liber mâniei lor furioase, în timp ce El atârna pe cruce. Preoții, conducătorii și cărturarii s-au unit cu gloata în a-și bate joc de Mântuitorul muribund. La botez și la schimbarea la față, vocea lui Dumnezeu fusese auzită proclamând pe Hristos ca Fiu al Său. Și din nou, chiar înaintea trădării lui Isus, Tatăl vorbise dând mărturie despre divinitatea Fiului. Dar acum vocea din ceruri tăcea. N-a fost auzită nici o mărturie în favoarea Domnului Hristos. El a suferit singur comportamentul abuziv și batjocura din partea oamenilor răi.

“Dacă ești Tu Fiul lui Dumnezeu”, spuneau ei, “coboară-Te de pe cruce!”. “Să se mântuiască pe Sine Însuși, dacă este El Hristosul, alesul lui Dumnezeu.” În pustia ispitirii, Satana spusese: “Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește ca pietrele acestea să se facă pâini”. “Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te jos”, de pe streșina templului (Matei 4:3.6). Satana și îngerii săi, în chip omenesc, erau prezenți la cruce. Arhivrajmașul și oștirile sale conclucrau cu preoții și conducătorii. Cei care trebuiau să învețe poporul ațâțaseră gloata neștiutoare, ca să ceară pronunțarea condamnării împotriva Aceluia pe care mulți nu-L văzuseră niciodată, până la data când au fost aduși să depună mărturie împotriva Lui. Preoții, conducătorii, fariseii și gloata înrăită erau uniți într-un delir satanic. Conducătorii religioși s-au unit cu Satana și îngerii săi. Ei aduceau la îndeplinire cele poruncite de el.

Domnul Hristos, suferind și muribund, a auzit fiecare cuvânt rostit de preoți: “Pe alții i-a mântuit și pe Sine Însuși nu Se poate mântui! Hristosul, Împăratul lui Israel, să Se pogoare de pe cruce, ca să vedem și să credem”. Domnul Hristos ar fi putut coborî de pe cruce. Dar numai pentru faptul că El nu S-a mântuit pe Sine, păcătosul are nădejdea iertării și milei lui Dumnezeu.

În batjocura lor la adresa Mântuitorului, oamenii care mărturiseau a fi tâlcuitori ai profețiilor repetau chiar cuvintele pe care inspirația le profetizase că le vor spune cu ocazia aceasta. Și cu toate acestea, în orbirea lor, ei nu și-au dat seama că împlinesc profeția. Cei care, în bătaie de joc, au rostit cuvintele: “S-a încrezut în Dumnezeu: să-L scape acum Dumnezeu, dacă-L iubește. Căci a zis: ‘Eu sunt Fiul lui Dumnezeu’” puțin își dădeau seama că mărturia lor avea să răsună de-a lungul veacurilor. Deși rostite în bătaie de joc, aceste cuvinte au determinat pe mulți oameni să cerceteze Scripturile așa cum n-o făcuseră niciodată mai înainte. Bărbați înțelepți au auzit, au cercetat, au judecat și s-au rugat. Ei au fost aceia care n-au cunoscut odihna până când, comparând text cu text, au înțeles misiunea Domnului Hristos. Niciodată mai înainte n-a existat o cunoaștere atât de larg cuprinzătoare a Domnului Hristos ca atunci când El atârna pe cruce. În inimile multora dintre cei care au privit scena crucificării și au auzit cuvintele Domnului Hristos a strălucit

lumina adevărului.

Pentru Isus, în agonia Sa pe cruce, a venit o rază de mângâiere. A fost rugăciunea tâlharului pocăit. Amândoi tâlharii, care au fost crucificați cu Domnul Hristos, mai întâi și-au bătut joc de El; unul dintre ei, cu cât suferea mai mult, cu atât era mai disperat și mai batjocoritor. Dar nu așa au stat lucrurile cu tovarășul său. Acest om nu era un criminal împietrit; fusese dus pe căi păcătoase de tovărășii rele, dar era mai puțin vinovat decât mulți dintre aceia care stăteau lângă cruce și își băteau joc de Mântuitorul. El Îl văzuse pe Isus și-L ascultase, fusese convins de învățăturile Lui, dar fusese îndepărtat de la El de către preoți și conducători. Căutând să-și înăbușe convingerile, el se cufundase din ce în ce mai adânc în păcat, până când a fost arestat, judecat ca un criminal și condamnat să moară pe cruce. În sala de judecată și pe drumul spre Golgota, fusese în tovărășia Domnului Hristos. Îl auzise pe Pilat declarând: “Nu găsesc nici o vină în El” (Ioan 19:4). El reținuse comportarea Lui dumnezeiască și iertarea plină de milă acordată chinuitorilor Săi. Pe cruce, a văzut pe mulți așa-ziși mari oameni ai religiei scoțând limba cu dispreț și bătându-și joc de Domnul Hristos. El i-a văzut clătănând din cap. A auzit cuvintele muștrătoare repetate de tovarășul său de vinovăție: “Nu ești Tu Hristosul? Mântuiește-te pe Tine Însuți și mântuiește-ne și pe noi!”. Printre trecători a auzit pe mulți luându-I apărarea Domnului Hristos. I-a auzit repetând cuvintele Sale și povestind lucrările Sale. Din nou a pus stăpânire pe el convingerea că acesta este Hristosul. Întorcându-se către tovarășul său de crime, el spuse: “Nu te temi tu de Dumnezeu, tu, care ești sub aceeași osândă?”. Tâlharii muribunzi nu mai aveau de ce să se teamă de oameni. Dar asupra unuia dintre ei apăsa convingerea că există un Dumnezeu de care trebuia să te temi, un viitor ce-l făcea să tremure. Iar acum, așa cum era în totul mânjit de păcat, istoria vieții sale se apropia de încheiere: “Pentru noi este drept”, suspină el, “căci primim răsplata cuvenită pentru fărădelegile noastre; dar Omul acesta n-a făcut nici un rău”.

Acum nu mai exista nici o întrebare. Nu mai existau nici îndoieli, nici reproșuri. Când a fost condamnat pentru crimele sale, tâlharul ajunsese într-o stare de deznădejde și disperare; dar, lucru ciudat, acum au început să apară gânduri duioase. El își reaminti de tot ceea ce a auzit despre Domnul Hristos, cum Acesta i-a vindecat pe bolnavi și le-a iertat păcatele. El a auzit cuvintele acelora care credeau în Isus și-L urmau plângând. A văzut și a citit inscripția de deasupra capului Mântuitorului. I-a auzit pe trecători cum repetau aceste cuvinte, unii cu buzele îndurerate și tremurânde, alții în râs și batjocură. Duhul Sfânt îi luminează mintea și, puțin câte puțin, lanțul dovezilor se legă. În Domnul Isus, zdrobit, batjocorit și atârnat pe cruce, el a văzut pe Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii. Nădejdea era amestecată cu durerea în glasul său, când sufletul neajutorat și muribund se sprijini pe un Mântuitor care era pe moarte. “Doamne, adu-Ți aminte de mine”, strigă el, “când vei veni în Împărăția Ta.”

Răspunsul veni imediat. Tonul era plăcut și melodos, cuvintele, pline de iubire, de compasiune și putere: “Adevărat îți spun astăzi, că vei fi cu Mine în Paradis”.

În decursul lungilor ore de agonie, la urechile Domnului Hristos au ajuns numai cuvinte de ocară și batjocură. Acum, când atârna pe cruce, sunetul râsetelor și al blestemelor mai ajungeau încă până la El. Cu inima plină de dor, El a fost atent să audă vreo expresie a credinței din partea ucenicilor Săi. Dar El a auzit numai cuvinte de jale: “Noi trăgeam nădejde că El este Acela, care a izbăvit pe Israel”. Cât de mângâietoare a fost atunci pentru Mântuitorul exprimarea credinței iubirii din partea tâlharului muribund! În timp ce conducătorii iudeilor Îl tăgăduiau și chiar ucenicii se îndoiau de divinitatea Lui, sârmanul tâlhar, pe pragul veșniciei, Îl numește Domn pe Isus. Mulți au fost gata să-L numească Domn atunci când făcea minuni sau după ce S-a ridicat din mormânt; dar nimeni altul, în afară de tâlharul pocăit, care a fost salvat în ceasul al unsprezecelea, nu L-a recunoscut atunci când, muribund, atârna pe cruce.

Cei care se aflau în jur au auzit cuvintele prin care tâlharul Îl numea pe Isus Hristos Domn. Tonul cu care vorbea omul pocăit le-a atras atenția. Aceia care se certaseră la piciorul crucii pentru hainele Domnului Hristos și trăsuseră la sorți pentru cămașa Lui s-au oprit să asculte. Vocile lor aspre au amuțit. Cu respirația reținută, ei au privit la Hristos, așteptând răspunsul de pe buzele acelea muribunde.

În timp ce rostea cuvintele de făgăduință, norul cel negru ce părea că înconjoară crucea a fost străpuns de o lumină vie și strălucitoare. Pacea desăvârșită, care vine în urma acceptării lui Dumnezeu, a pus stăpânire pe tâlharul pocăit. Domnul Hristos, în umilința Sa, a fost proslăvit. El, care în ochii tuturor apărea ca un înfrânt, era un Biruitor. El a fost recunoscut ca Purtător de păcate. Oamenii puteau să-și exercite puterea asupra templului Său omenesc. Puteau să străpungă tâmplile Lui sfinte cu o coroană de spini. Puteau să-I smulgă hainele de pe El și să se certe pentru împărțirea lor. Dar nu-L puteau jefui de puterea de a ierta păcatele. Murind, El dădu mărturie despre divinitatea Sa și pentru slava Tatălui Său. Urechea Lui nu este obosită ca să nu ne poată auzi și nici brațul Său prea scurt ca să nu ne poată mântui. Este dreptul Lui împărătesc acela de a mântui în chip desăvârșit pe toți aceia care vin la Dumnezeu prin El.

“Îți spun astăzi, tu vei fi cu Mine în Paradis.” Domnul Hristos nu i-a făgăduit tâlharului că va fi cu El în Paradis în ziua aceea. Nici chiar El nu mergea în ziua aceea în Paradis. El a dormit în mormânt, iar în

dimineața învierii a spus: “Nu M-am suit la Tatăl Meu” (Ioan 20,17). Dar în ziua răstignirii, ziua aparentei înfrângerii și întunecării, a fost dată făgăduința. “Astăzi”, pe când murea ca un răufăcător pe cruce, Domnul Hristos îl asigură pe bietul păcătos: “Tu vei fi cu Mine în Paradis”.

Tâlharii crucificați o dată cu Domnul Hristos au fost așezați “unul de o parte, iar altul de cealaltă parte, iar Domnul Hristos la mijloc”. Poziția Domnului Hristos între tâlhari trebuia să arate că El era cel mai mare criminal dintre cei trei. În acest fel s-au împlinit Scripturile: “A fost pus în numărul celor fărădelege” (Isaia 53:12). Dar preoții n-au văzut însemnătatea deplină a actului lor. După cum Domnul Hristos, crucificat împreună cu tâlharii, a fost așezat în mijloc, tot astfel crucea Sa a fost așezată în mijlocul unei lumi care zace în păcat. Iar cuvintele de iertare, adresate tâlharului pocăit, au aprins o lumină care va străluci până la cele mai îndepărtate margini ale pământului.

Îngerii priveau cu uimire la iubirea nemărginită a Domnului Hristos, care, suferind cea mai grozavă agonie în corp și suflet, Se gândea numai la alții, încurajând sufletul pocăit să creadă. În umilința Sa, El, ca profet, Se adresase fiicelor Ierusalimului; ca Preot și Apărător, El mijlocise înaintea Tatălui pentru iertarea omorâtorilor Săi; ca Mântuitor iubitor, El iertase păcatele tâlharului pocăit.

Pe când Domnul Hristos Își rotea ochii peste mulțimea din jurul Său, o figură Îi atrase atenția. La piciorul crucii stătea mama Sa, sprijinită de ucenicul Ioan. Ea n-a putut suporta să rămână departe de Fiul său; și Ioan, știind că sfârșitul era aproape, a adus-o iarăși la cruce. În ceasul morții Sale, Domnul Hristos Și-a adus aminte de mama Sa. Privind la fața ei lovită de durere și apoi la Ioan, El i-a spus: “Femeie, iată fiul tău”, apoi lui Ioan: “Iată mama ta!”. Ioan a înțeles cuvintele Domnului Hristos și a primit însărcinarea. De îndată, a luat-o pe Maria la el acasă și din ceasul acela a avut grijă de ea cu multă duioșie. O, ce Mântuitor milostiv și iubitor! În mijlocul durerilor fizice și al chinurilor sufletești, El S-a gândit la mama Sa! Nu avea nici un ban cu care să Se îngrijească de nevoile ei; dar, pentru că Ioan Îl iubea din toată inima, El i-a încredințat-o pe mama Lui ca pe o comoară de preț. În acest fel, El i-a dat ei ceea ce avea cel mai mult nevoie - simpatia plină de gingășie a aceluia care o iubea, pentru că ea Îl iubea pe Isus. Primind-o ca pe o comoară de preț, Ioan a primit o mare binecuvântare. Ea a fost o amintire mereu prezentă a preaiubitului său Învățător.

Exemplul desăvârșit al iubirii filiale a Domnului Hristos strălucește cu putere neînfrântă prin negura veacurilor. Timp de aproape treizeci de ani, Domnul Hristos, prin munca Sa de toate zilele, ajutate la purtarea poverilor căminului. Și acum, chiar în clipa ultimei Sale agonii, n-a uitat să Se îngrijească de mama Sa văduvă și întristată. Același spirit va fi văzut în fiecare ucenic al Domnului nostru. Aceia care Îl urmează pe Domnul Hristos vor simți că este o parte a religiei lor aceea de a-i respecta și a-i îngriji pe părinții lor. Inima în care este cultivată iubirea Lui va oferi întotdeauna tatălui și mamei o îngrijire atentă și plină de o duioasă iubire.

Și acum, Domnul slavei era pe moarte, o jertfă de răscumpărare pentru neamul omenesc. În jertfirea prețioasei Sale vieți, Domnul Hristos nu era susținut de o bucurie a biruinței. Totul era un întuneric apăsător. Nu frica de moarte apăsa greu asupra Lui. Nu durerea și ocară crucii l-au provocat chinul de nedescris. Domnul Hristos a fost prințul celor ce au suferit; dar suferința Sa provenea din faptul că era conștient de răutatea păcatului, de faptul că, prin familiarizarea cu răul, omul devine orb față de grozăvia lui. Domnul Hristos a văzut cât de înrădăcinată este puterea păcatului în inima omenească și cât de puțini vor fi binevoitori să se rupă de sub puterea lui. El știa că, fără ajutorul lui Dumnezeu, omenirea avea să piară și vedea mulțimile pierind, deși aveau la îndemână un ajutor îmbelșugat.

Asupra Domnului Hristos, ca înlocuitor și garant al nostru, a fost așezată nelegiuirea noastră, a tuturor. El a fost așezat în rândul celor fărădelege, ca să ne poată răscumpăra de sub condamnarea legii. Vinovăția fiecărui urmaș al lui Adam apăsa asupra inimii Sale. Mânia lui Dumnezeu asupra păcatului, manifestarea teribilă a neplăcerii Sale față de neleguire umpleau inima Fiului Său de groază. În toată viața Sa, Domnul Hristos vestise unei lumi căzute vestea cea bună a îndurării și iubirii iertătoare a Tatălui. Tema Sa era mântuirea pentru păcătosul cel mai mare. Dar acum, sub povara teribilă a vinovăției ce apăsa asupra Sa, nu putea vedea fața dătătoare de pace a Tatălui. Retragerea privirii dumnezeiești de la Mântuitorul în această oră a supremei dureri a străpuns inima Sa cu o întristare ce nu va putea niciodată să fie înțeleasă de către om. Atât de mare a fost chinul acesta, încât durerea fizică de-abia mai era simțită.

Satana frământa inima Domnului Hristos cu ispitele lui îngrozitoare. Mântuitorul nu putea vedea prin porțile mormântului. Speranța nu-l înfățișa ieșirea din mormânt ca biruitor și nici nu-l spunea că Tatăl a primit sacrificiul Său. El Se temea de faptul că păcatul era atât de neplăcut înaintea lui Dumnezeu, încât despărțirea Lor avea să fie veșnică. Domnul Hristos simțea groaza pe care avea s-o simtă păcătosul atunci când harul nu va mai mijloci deloc în favoarea neamului omenesc vinovat. Sentimentul păcatului era acela care aducea mânia Tatălui asupra Sa, ca înlocuitor al omului, și care făcea ca paharul pe care El l-a băut să fie atât de amar; aceasta a frânt inima Fiului lui Dumnezeu.

Cu uimire, îngerii erau martori la agonia plină de disperare a Mântuitorului. Oștile cerului și-au acoperit fețele înaintea acestei scene îngrozitoare. Natura neînsuflețită și-a manifestat împreună ei simțire cu batjocoritul și muribundul ei Autor. Soarele a refuzat să privească la această teribilă scenă. Razele lui strălucitoare de la amiază luminau pământul, când, deodată, parcă cineva le-a luat. O întunecime adâncă, asemenea unui giulgiu de înmormântare, a îmbrăcat crucea. “Și s-a făcut întuneric peste toată țara, până la ceasul al nouălea”. N-a avut loc nici o eclipsă și întunericul acesta n-a fost determinat de nici o altă cauză naturală; a fost atât de adânc, ca întunericul de la miezul nopții, fără lună și stele pe cer. Aceasta a fost o mărturie miraculoasă, pe care a dat-o Dumnezeu, pentru ca astfel credința generațiilor următoare să poată fi întărită.

În întunericul acela dens era ascunsă prezența lui Dumnezeu. El face din întuneric acoperământul Său și își ascunde slava de ochii oamenilor. Dumnezeu și îngerii Săi sfinți se aflau în jurul crucii. Tatăl era cu Fiul Său. Cu toate acestea, prezența Sa nu era descoperită. Dacă slava Sa ar fi străfulgerat din nor, orice ființă omenească ce ar fi privit scena ar fi fost nimicită. Și în clipa aceea îngrozitoare, Domnul Hristos nu putea fi mângâiat de prezența Tatălui. El a călcat singur în teasc și din cei ce se găseau acolo nimeni n-a fost cu El.

Cu întunericul acela dens, Dumnezeu a acoperit ultima agonie omenească a Fiului Său. Toți aceia care Îl văzuseră pe Hristos în suferința Sa au fost convinși de dumnezeirea Lui. Fața aceea, privită odată de oameni, avea să nu mai fie uitată. După cum fața lui Cain exprima vina sa ca ucigaș, tot astfel fața Domnului Hristos dovedea nevinovăția, liniștea și bunăvoința - chiar lui Dumnezeu. Dar acuzatorii Săi nu voiau să ia seama la acest semn al cerului. În timpul lungilor ore ale agoniei Sale, Domnul Hristos fusese privit de către mulțimea batjocoritoare. Acum, El a fost ascuns cu milă de mantia lui Dumnezeu.

Tăcerea mormântului se părea că a căzut peste Golgota. O groază necunoscută a pus stăpânire pe mulțimea care era adunată în jurul crucii. Blestemele și batjocurile au încetat în mijlocul frazelor exprimate pe jumătate. Bărbați, femei și copii au căzut cu fața la pământ. Fulgere strălucitoare se iveau din când în când pe cer, luminând crucea și pe Răscumpărătorul crucificat. Preoții, conducătorii, cărturarii, cei ce-L crucificaseră și gloata, toți au socotit atunci că sosise timpul să-și primească răsplata. După câțiva timp, cineva a șoptit cu spaimă că acum Hristos avea să coboare de pe cruce. Alții au început să caute băjbâind, poticnindu-se, drumul spre cetate, bătându-se cu pumnii în piept și bocindu-se plini de teamă.

La ceasul al nouălea, întunericul s-a ridicat de deasupra mulțimii, dar mai acoperea încă pe Mântuitorul. Era un simbol al agoniei și groazei care apăsau asupra inimii Sale. Nici un ochi nu putea străpunge întunericul ce învăluia crucea și nimeni nu putea pătrunde în întunericul adânc ce cuprindea sufletul în suferință al Domnului Hristos. Era ca și când fulgere mâniașe erau aruncate asupra Lui în timp ce atârna pe cruce. Atunci, “Isus a strigat cu glas tare: ‘Eli, Eli, Lama Sabactani!’ ... Dumnezeu Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?”. În timp ce întunericul de afară se așezase asupra Mântuitorului, multe voci s-au auzit exclamând: “Mânia răzbunătoare a cerului este asupra Lui. Fulgerele mâniei lui Dumnezeu sunt aruncate asupra Lui, pentru că a pretins că este Fiul lui Dumnezeu”. Mulți dintre cei care au crezut în El au auzit strigătul Său disperat. Speranța i-a părăsit. Dacă Dumnezeu L-a uitat pe Domnul Hristos, în cine ar mai putea să se încreadă urmașii Săi?

Când întunericul s-a ridicat de pe duhul apăsător al Domnului Hristos, El și-a revenit, simțind suferința fizică, și a zis: “Mi-e sete!”. Unul dintre soldații romani, mișcat și plin de milă la vederea buzelor Lui arse, a luat un burete, l-a înfipt într-o nuia de isop și, înmuindu-l într-un vas cu oțet, l-a oferit Domnului Hristos. Dar preoții își băteau joc de suferințele Lui. Când întunericul a acoperit pământul, ei s-au înspăimântat; când groaza lor s-a mai risipit, i-a apucat din nou temerea că Hristos avea să le scape. Ei au interpretat greșit cuvintele Lui: “Eli, Eli, Lama Sabactani”. Cu dispreț înverșunat și scârbă, ei au spus: “Iată, cheamă pe Ilie”. Au respins ultima ocazie pe care au avut-o de a-I ușura suferințele. “Lăsați să vedem dacă va veni Ilie să-L pogoare de pe cruce!”

Fiul nevinovat al lui Dumnezeu atârna pe cruce, trupul Său era sfârtecat în bătai, mâinile acelea, atât de des întinse pentru binecuvântare, erau pironite pe cruce, picioarele acelea, neobosite în a sluji din iubire, erau ținute pe lemn, acel cap împărătesc era străpuns de coroana de spini, buzele acelea tremurânde erau gata să strige de durere. Și toate suferințele îndurate - picăturile de sânge care se prelingeau din cap, din mâinile și picioarele Sale, chinurile care au zguduit ființa Sa și durerea de nedescris care l-a umplut sufletul atunci când Tatăl și-a ascuns fața de El - vorbesc fiecărui copil al neamului omenesc, declarând: **pentru tine** Fiul lui Dumnezeu a consimțit să poarte această povară a vinovăției; **pentru tine** El a nimicit împărăția morții și a deschis porțile Paradisului. El, care a liniștit valurile furioase și a umblat pe crestele înspumate ale valurilor, care a făcut pe demoni să tremure și boala să înceteze, El, care a deschis ochii orbilor și care a chemat pe morți la viață, S-a oferit pe Sine ca jertfă pe cruce și a făcut lucrul acesta **din iubire pentru tine**. El, Purtătorul de păcat, a îndurat mânia judecății divine și, **pentru tine**, S-a făcut păcat.

Tăcuți, privitorii urmăreau sfârșitul acestei scene îngrozitoare. Soarele strălucea, dar crucea era încă

învăluită în întuneric. Preoții și conducătorii priveau spre Ierusalim și iată că norul cel des se așezase deasupra orașului și a câmpiei Iudeii. Soarele Neprihănirii, Lumina lumii, Își retrăgea razele de la Ierusalimul care fusese cândva un oraș favorit. Fulgerele înspăimântătoare ale mâniei lui Dumnezeu erau îndreptate împotriva cetății blestemată.

Deodată, întunericul s-a ridicat de deasupra crucii și, în tonuri clare, asemenea unei trâmbițe ce părea să răsună prin toată creațiunea, Domnul Isus a strigat: “S-a sfârșit!”. “Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul!” O lumină a înconjurat crucea și fața Mântuitorului strălucea ca lumina soarelui. Apoi El Și-a plecat capul pe piept și a murit.

În mijlocul întunericului înspăimântător, în aparență uitat de Dumnezeu, Domnul Hristos a băut ultimele drojdii din cupa durerii omenești. În ceasurile acelea îngrozitoare, El S-a sprijinit pe dovezile acceptării Sale de către Tatăl, care I-au fost date mai înainte. El cunoștea caracterul Tatălui Său, înțelegea dreptatea, mila și marea Sa iubire. Prin credință, El Se baza pe Acela pe care totdeauna L-a ascultat cu bucurie. Și, în supunere, El S-a încredințat pe Sine lui Dumnezeu, iar sentimentul pierderii aprobării Tatălui Său L-a părăsit. Prin credință, Domnul Hristos a fost biruitor.

Niciodată până atunci pământul nu mai fusese martor la o asemenea scenă. Mulțimea stătea ca paralizată și privea la Mântuitorul cu respirația întretăiată. Din nou întunericul s-a lăsat asupra pământului și un bubuit asemenea unui trăsnet puternic a fost auzit. Un puternic cutremur a avut loc. Oamenii au fost zguduți și trântiți la pământ. A avut loc o scenă de nemaiauzită confuzie și panică. Stânci s-au desprins din munții din împrejurimi, prăvălindu-se și sfărâmându-se jos, în câmpie. Morminte s-au deschis și morții au fost aruncați afară din locurile lor. Creațiunea părea că este pe punctul de a fi spulberată. Preoții, conducătorii, soldații, cei ce L-au omorât și gloata, muți de groază, zăceau cu fața la pământ.

Când strigătul “S-a sfârșit” a ieșit de pe buzele Domnului Hristos, preoții oficiau în templu. Era ceasul jertfei de seară. Mielul, reprezentând pe Domnul Hristos, fusese adus ca să fie junghiat. Îmbrăcat în hainele sale frumoase și pline de însemnătate, preotul stătea cu cuțitul ridicat, asemenea lui Avraam când era gata să aducă jertfă pe fiul său. Cu un interes deosebit, poporul privea scena. Dar pământul a început să se zguduie și să tremure; căci Domnul Însuși Se apropie. Cu un zgomot puternic, perdeaua dinăuntru a templului este ruptă de sus până jos de o mână nevăzută, permițând mulțimii să privească un loc ce era odată plin de prezența lui Dumnezeu. În acest loc sălășluia Șechina. Aici Și-a manifestat Dumnezeu slava, deasupra milostivitorului. Nimeni, în afară de marele preot, n-a ridicat vreodată perdeaua care despărțea această parte a sanctuarului de restul templului. Aici, el intra o dată pe an pentru a face ispășire pentru păcatele poporului. Dar iată, perdeaua este ruptă în două. Locul cel mai sfânt din sanctuarul pământesc nu mai era deloc sfânt.

Totul este cuprins de groază și confuzie. Preotul era gata să înjunghie victima; dar cuțitul cade din mâna sa fără putere și mielul scapă. Tipul întâlnește antitipul în moartea Fiului lui Dumnezeu. Marele sacrificiu a fost adus. Drumul spre Sfânta sfințelor este liber. Se pregătește o cale nouă și vie pentru toți. Nu mai era deloc nevoie ca toți cei păcătoși și întristați să aștepte venirea marelui preot. De aici înainte, Mântuitorul avea să officieze ca preot și apărător în curțile cerești. Era ca și când un glas ar fi spus închinătorilor: acum s-a terminat cu toate jertfele și darurile pentru păcat. Fiul lui Dumnezeu a venit după Cuvântul Său: “Iată-Mă (în sulul cărții este scris despre Mine), vin să fac voia Ta, Dumnezeule”. “Cu însuși sângele Său”, “El a intrat în Locul Preasfânt... după ce a căpătat o răscumpărare veșnică” (Evrei 10,7; 9,12).

Sclavi și oameni liberi

Puterea credinței în obținerea biruinței poate fi arătată de o serie de texte biblice, care sunt foarte practice. În primul rând, să nu uităm că cel păcătos este rob. Hristos a spus: “oricine trăiește în păcat, este rob al păcatului”(Ioan 8,34). De asemenea, punându-se pe sine în locul celui nenăscut din nou, Pavel a spus: “Știu, în adevăr, că Legea este duhovnicească: dar eu sunt pământesc, vândut rob păcatului” (Romani 7:14). Un om care este vândut este sclav; de aceea, omul care este vândut păcatului este rob al păcatului. Petru ne spune același lucru, vorbind despre învățătorii corupți și falși: „Ei făgăduiesc slobozenia, în timp ce ei înșiși sunt robi ai stricăciunii” (2 Petru 2,19).

Caracteristica proeminentă a sclavului este că el nu poate face ceea ce vrea, ci este nevoit să facă voia altuia, indiferent cât de neplăcut ar putea fi acest lucru. Pavel dovedește astfel adevărul spuselor sale, că el, ca om firesc, era rob al păcatului: “Căci nu știu ce fac: nu fac ce vreau, ci fac ce urăsc”. “Și atunci, nu mai sunt eu cel ce face lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine. Știu, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământescă, pentru că, ce-i drept, am voința să fac binele, dar n-am puterea să-l fac” (Romani 7,15.17-19).

Faptul că păcatul este cel ce deține controlul dovedește că omul este rob; și, deși toți cei ce păcătuiesc sunt robi ai păcatului, robia devine de neîndurat când păcătosul a avut o licărire de libertate și o dorește fierbinte, dar nu mai poate rupe lanțul care-l leagă de păcat. Neputința omului nerenăscut de a face binele pe care-l dorește a fost arătată deja în Romani 8,7.8 și Galateni 5,17.

Câți oameni au dovedit adevărul acestor texte scripturistice prin propria lor experiență? Câți oameni au tot promis s-o rupă cu păcatul, dar, în fața ispitei, făgăduințele lor s-au dovedit slabe ca apa? Ei nu au avut nici o putere și nu au știut ce să facă; și, din păcate, privirea nu le era ațintită către Dumnezeu, ci asupra lor și a dușmanului. Experiența lor era o continuă luptă cu păcatul, e adevărat, dar și o continuă înfrângere.

Ați putea numi aceasta o experiență creștină? Unii cred că așa este. De ce atunci, cu sufletul înspăimântat, apostolul a strigat: “O, nenorocitul de mine, cine mă va scăpa din acest trup de moarte?” (Romani 7,24). Are creștinul adevărat un “trup de moarte” atât de înspăimântător, încât sufletul lui să fie constrâns să strige după eliberarea sa? - Da, mai mult chiar!

Deci, cine este Cel care, ca răspuns la strigătul său fierbinte, i s-a descoperit ca Eliberator? Apostolul spune: “Mulțumesc lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru!”

“Astfel, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe Diavolul, și să elibereze pe toți aceia care, prin frica morții, erau supuși robiei toată viața lor”(Evrei 2, 14.15).

Astfel, Hristos Își proclamă din nou propria Sa misiune:

“Duhul Stăpânului, Domnului, este peste Mine, căci Domnul M-a uns să aduc vești bune celor blânzi: El M-a trimis să pansez pe cei cu inima zdrobită, să vestesc eliberarea robilor și deschiderea închisorii celor ce sunt în lanțuri”(Isaia 61,1).

A fost arătat deja ce înseamnă această captivitate și robie. Ești rob al păcatului - robie ce te forțează să păcătuiești, chiar împotriva propriei voințe - prin puterea înclinațiilor și obiceiurilor rele, moștenite sau dobândite. Ne eliberează, oare, Hristos de o experiență cu adevărat creștină? - Nu, bineînțeles. Astfel, robia păcatului, de care se plânge apostolul în Romani, cap. 7, nu este experiența unui fiu al lui Dumnezeu, ci al unui rob al păcatului. Hristos a venit tocmai pentru a-i elibera pe oameni de această captivitate, nu să ne elibereze de lupte și conflicte în timpul acestei vieți, ci de înfrângere, și aceasta pentru a ne face capabili să rămânem tari în Domnul și în puterea tăriei Lui, așa încât să putem aduce mulțumirile noastre Tatălui “care ne-a smuls din puterea întunericului și ne-a dus în Împărăția Fiului Său iubit”, prin sângele căruia avem răscumpărarea.

Cum este eliberarea înfăptuită? - Prin Fiul lui Dumnezeu. Hristos spune: “Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei, veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face liberi”. “Deci dacă Fiul vă face liberi, veți fi cu adevărat liberi” (Ioan 8,31.32.36). Această libertate este primită de toți cei care cred, pentru că celor ce cred în numele Său, El le dă “puterea de a deveni fii ai lui Dumnezeu”. Eliberarea de condamnare nu o primesc decât cei ce sunt în Hristos Isus (Romani 8,1); iar noi ne îmbrăcăm cu Hristos prin credință (Galateni 3,26.27). Prin credință, locuiește Hristos în inimile noastre.

Acum să luăm câteva ilustrații ale puterii credinței de a ne elibera din robie. Vom cita Luca 13, 10-17:

“Isus învăța pe norod într-o sinagogă, în ziua Sabatului. Și iată, acolo era o femeie stăpânită de optsprezece ani de un duh de neputință; era gârbovă și nu putea nicidecum să-și ridice capul. Și Isus, văzând-o, a chemat-o și i-a zis: ‘Femeie, ești dezlegată de neputința ta!’ Și-a pus mâinile peste ea și îndată ea s-a îndreptat și slăvea pe Dumnezeu. Dar mai-marele sinagogii, mâniat că Isus vindecase în Sabat, răspunzând, a

zis mulțimii: ‘Sunt șase zile în care trebuie să lucrezi, veniți dar în aceste zile să vă vindecați, și nu în ziua Sabatului!’ Atunci Domnul, răspunzându-i, a zis: ‘Fățarnicilor, oare în Sabat nu-și dezleagă fiecare din voi boul sau măgarul de la iesle, și-l aduce să-l adape? Dar femeia aceasta, care este o fiică a lui Avraam și pe care Satana o ținea legată de optsprezece ani, nu trebuia oare să fie dezlegată de legătura aceasta în ziua Sabatului?’ Pe când vorbea El astfel, toți potrivnicii Lui au rămas rușinați; și mulțimea se bucura de toate lucrurile minunate pe care le făcea El”.

Să trecem peste fățarnicia mai-marelui sinagogii, pentru a lua aminte la miracolul înfăptuit de Isus. Femeia era legată; noi, prin frica de moarte, am fost toată viața supuși robiei. Satana o legase pe femeie. De asemenea, și nouă Satana ne-a întins capcane și ne-a adus în captivitate. Cu nici un chip, ea nu se putea ridica singură; la fel, fărădelegile noastre ne-au împresurat, așa încât nu mai putem să ne înălțăm deasupra lor (Psalmul 40,12). Cu un cuvânt și o atingere, Isus a eliberat-o pe femeie de neputința ei; noi avem același Mare Preot îndurător în ceruri și cu același cuvânt El ne va elibera de rău.

În ce scop au fost oare înregistrate vindecările miraculoase făcute de Isus? - Nu doar pentru a arăta că El poate vindeca, ci de asemenea pentru a arăta că El are putere asupra păcatului! (vezi Matei 9,28). Dar Ioan ne spune:

“Isus a mai făcut înaintea ucenicilor Săi multe alte semne, care nu sunt scrise în cartea aceasta. Dar acestea au fost scrise pentru ca voi să credeți că Isus este Hristos, Fiul lui Dumnezeu, și crezând, să aveți viața în Numele Său” (Ioan 20, 30,31).

Astfel, vedem că ele sunt înregistrate ca parabole ale iubirii lui Hristos, ale dorinței Sale de a elibera și ale puterii Sale asupra lucrărilor Satanei, fie în trup sau în suflet. Încă un miracol va fi elocvent în acest sens. Este vorba despre miracolul înregistrat în al treilea capitol din Faptele Apostolilor. Nu voi cita întregul pasaj, ci voi ruga pe cititor să-l urmărească cu atenție în Biblie.

Petru și Ioan au văzut la poarta Templului un bărbat depășind vârsta de 40 de ani, care era olog din naștere. El niciodată nu a mers. El cerșea, iar Petru s-a simțit îndemnat de Duhul Sfânt să-i dea ceva mai mult decât aur și argint. El a spus: “‘Argint și aur n-am, dar ce am îți dau. În Numele lui Isus Hristos, Nazarineanul, scoală-te și umblă!’”. L-a apucat de mâna dreaptă și l-a ridicat. Îndată i s-au întărit tălpile și gleznele, dintr-o săritură a stat în picioare și a început să umble. A intrat cu ei în templu, umblând, sărind, și laudând pe Dumnezeu” (vers. 6-8).

Acest miracol demn de luat în seamă și pe care toți l-au văzut, a cauzat o puternică agitație printre oameni; iar când Petru le-a văzut uimirea, a început să le spună cum săvârșise acea minune:

“Bărbați israeliți, pentru ce vă mirați de lucrul acesta? De ce vă uitați cu ochii țintă la noi, ca și cum prin puterea noastră sau prin evlavie noastră am fi făcut pe omul acesta să umble? Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov, Dumnezeul părinților noștri, a preamărit pe robul Său Isus, pe care voi l-ați dat în mâna lui Pilat, și v-ați lepădat de El înaintea lui, când el se hotărâse să-I dea drumul. Voi v-ați lepădat de Cel Sfânt și drept și ați cerut să vi se dăruiască un ucigaș. Ați omorât pe Domnul vieții, pe care Dumnezeu l-a înviat dintre cei morți; noi suntem martori ai Lui. *Și, prin credință în Numele lui Isus, Numele Lui a întărit pe omul acesta pe care-l vedeți și-l cunoașteți; și credința care vine prin El a dat omului acestuia o vindecare deplină, în prezența voastră a tuturor*” (vers. 12-16).

Acum faceți legătura. Omul era olog din pântecul mamei sale și era incapabil să meargă singur. Ar fi făcut-o bucuros, dar nu putea. Noi, de asemenea, putem spune o dată cu David: “Iată, că sunt născut în nelegiuire și în păcat m-a conceput mama mea” (Psalmul 51,5). În consecință, suntem din naștere atât de neputincioși, încât nu putem face ceea ce dorim. Așa cum fiecare an al vieții omului olog îi accentua neputința de a merge, crescându-i greutatea corpului, în timp ce membrele îi rămâneau slăbite, tot astfel, pe măsură ce înaintăm în vârstă, practicarea repetată a păcatului întărește puterea acestuia asupra noastră. Era absolut imposibil pentru omul acela să meargă; cu toate acestea, credința în Numele lui Hristos l-a însănătoșit pe deplin și l-a eliberat de infirmitatea pe care o avea. Astfel, și noi, prin credința ce vine prin El, putem fi vindecați și capabili să facem lucruri care altădată erau imposibile. Pentru că lucrurile imposibile pentru om sunt posibile la Dumnezeu. El este Creatorul care dă putere celor slabi. Una din minunile credinței, cum a fost arătată de la început, este aceea că “în slăbiciune suntem făcuți puternici”.

În aceste situații, am văzut cum Dumnezeu eliberează de sub robie pe aceia care cred în El. Acum, să vedem cum poate fi menținută această libertate.

Am văzut că, în mod natural, toți suntem robi ai păcatului și ai Satanei și că, de îndată ce ne supunem lui Hristos, suntem dezlegați de puterea Satanei. Pavel spune: “Nu știți că dacă vă supuneți robi cuiva ca să-l ascultați, sunteți robii aceluia de care ascultați, fie de păcat, care duce la moarte, fie de ascultare, care duce la dreptate?” (Romani 6,16). Astfel, de îndată ce suntem eliberați de robia păcatului, devenim slujitori ai lui Hristos. Într-adevăr, adevăratul act de dezlegare de sub puterea păcatului, ca răspuns la credința noastră, dovedește faptul că Dumnezeu ne primește ca slujitori ai Săi. Devenim astfel slujitori ai lui Hristos, iar cel ce

slujește Domnului este un om eliberat, pentru că suntem chemați la libertate (Galateni 5, 13) și acolo unde este Duhul Domnului este și libertate (2 Corinteni 3,17).

Dar din nou apare conflictul. Satana nu este dispus să renunțe la sclavul său așa de repede. El vine înarmat cu ispite aprige, ca să ne aducă din nou în serviciul său. Cunoaștem din experiențe triste, că el este mai puternic decât noi și că, fără ajutor, nu putem să-i facem față. Ne înspăimântăm de puterea sa și strigăm după ajutor. Apoi, ne amintim că nu mai suntem slujitorii Satanei. Ne-am supus lui Dumnezeu și de aceea El ne-a acceptat ca slujitori ai Săi. Astfel, putem spune o dată cu psalmistul: “Ascultă-mă Doamne, căci sunt slujitorul Tău, fiul roabei Tale; și Tu mi-ai dezlegat legăturile” (Psalmul 116,16). Dar faptul că Dumnezeu a desfăcut legăturile cu care ne leagă Satana, făcând aceasta cu condiția să credem în El, este o dovadă că Dumnezeu ne va apăra, pentru că El Se îngrijește de ce-i al Lui, și avem asigurarea că El, care a început o lucrare bună în noi, “o va duce la capăt până în ziua lui Isus Hristos” (Filipeni 1,6). Și având această încredere avem și puterea să facem față.

Din nou, dacă ne-am predat să fim slujitori ai lui Dumnezeu, suntem slujitorii Săi sau, cu alte cuvinte, suntem instrumentele neprihănirii în mâinile Sale. Citiți Romani 6,13-16. Noi nu suntem instrumente inerte, lipsite de viață și sentimente, ca instrumentele pe care le folosesc agricultorii, fără posibilitatea de a alege, ci suntem niște instrumente vii, inteligente, cărora li se permite să-și aleagă ocupația. Cu toate acestea, termenul “instrument” înseamnă unealtă, ceva care este în întregime sub controlul lucrătorului. Diferența dintre noi și uneltele mecanicului este aceea că-l putem alege pe acela care ne va folosi și la cel fel de lucrare vom fi angajați. Dar, o dată ce am făcut această alegere și ne-am predat singuri în mâinile lucrătorului, trebuie să ne lăsăm mânuși ca și uneltele, care nu pot obiecta referitor la modul în care sunt folosite. Când ne predăm lui Dumnezeu, trebuie să fim în mâinile Lui cum e lutul în mâinile olarului; ca să facă cu noi ceea ce-I place. Voința noastră constă în alegerea dacă Îl vom lăsa ori nu să lucreze în noi ceea ce crede că este bine.

Ideea de a fi instrumente în mâinile lui Dumnezeu este un ajutor minunat al biruinței credinței, când aceasta este înțeleasă pe deplin. Pentru că, observați, ceea ce va face unealta depinde în întregime de persoana care o mănuieste. Iată de exemplu, o matriță. Este nevinovată în sine, dar poate fi folosită atât în cele mai josnice scopuri, cât și în cele folositoare. Dacă s-ar afla în mâinile unei persoane cu caracter nedemn, ar putea fi folosită în falsificarea banilor. Cu siguranță, nu va fi folosită în scopuri bune. Dar, dacă s-ar afla în mâinile unui om cinstit și virtuos, nu va putea face nici un rău. De asemenea, când eram slujitorii Satanei, nu făceam bine (Romani 6,20); dar acum, că ne-am predat în mâinile lui Dumnezeu, știm că nu există nici o nedreptate în El și, astfel, un instrument în mâna Lui nu poate fi folosit decât în scopuri mărețe. Predarea în mâinile lui Dumnezeu trebuie să fie la fel de totală cum era înainte în mâinile Satanei, pentru că apostolul spune:

“Vorbesc omeneste din pricina slăbiciunii firii voastre: după cum odată v-ați făcut mădularele voastre roabe ale necurăției și fărădelegii ca să făptuiți fărădelegea, tot așa acum faceți mădularele voastre roabe ale dreptății, pentru sfințire” (Romani 6,19).

Atunci, tot secretul biruinței constă mai întâi în predarea în mâinile lui Dumnezeu, cu o dorință sinceră de a face voia Sa; apoi, în a ști că, predându-ne, El ne acceptă ca slujitori ai Săi și, nu în cele din urmă, ne menține în supunere și ascultare față de El. Adesea, victoria poate fi obținută doar repetând: “O Doamne, cu adevărat eu sunt slujitorul Tău; sunt slujitorul Tău și fiul roabei Tale; Tu mi-ai dezlegat legăturile”. Acesta este doar un mod energic de a spune: “O, Doamne, m-am predat în mâinile Tale ca o unealtă a neprihănirii; voia Ta să se împlinescă și nu îndemnurile firii”. Dar atunci când ne vom da seama de forța acestor versete biblice și vom simți cu adevărat că suntem slujitori ai lui Dumnezeu, imediat ne vom gândi: “Ei bine, dacă sunt într-adevăr un instrument în mâinile lui Dumnezeu, El nu mă poate folosi să fac rău și nici nu-mi poate permite mie să fac rău atâta timp cât rămân în mâinile Sale. El trebuie să Se îngrijească de mine, dacă sunt ferit de rău, pentru că eu singur nu pot să am grijă de mine. Dar El vrea să mă ferească de rău, pentru că Și-a arătat această dorință, precum și puterea de a o îndeplini, prin faptul că S-a dat pe Sine pentru mine. De aceea, voi fi protejat de rău”. Toate aceste gânduri pot trece prin minte instantaneu; și, o dată cu ele, trebuie să apară în mod necesar un sentiment de bucurie – că vom fi păziți de răul înspăimântător. Bucuria își găsește expresia, în mod natural, în înălțarea de mulțumiri lui Dumnezeu și, în timp, ce-I mulțumim, dușmanul se retrage cu ispita lui și pacea lui Dumnezeu umple inima. Apoi, descoperim că bucuria ce vine din credință depășește cu mult pe aceea care vine din desfrâul în păcat.

Aceasta este o demonstrație a cuvintelor lui Pavel care spune: “Deci, prin credință, desființăm noi Legea? Nicidecum! Dimpotrivă, noi întărim Legea!” (Romani 3, 31). A “desființa” legea nu înseamnă a o anula; pentru că nici un om nu poate anula Legea lui Dumnezeu. Însă psalmistul spune că a fost călcată, (Psalmul 119,126). A desființa Legea lui Dumnezeu înseamnă ceva mai mult decât să pretinzi că este fără importanță; înseamnă să arăți prin viața ta că este considerată fără importanță. Un om calcă Legea lui Dumnezeu atunci când nu acceptă să aibă nici o putere asupra vieții sale. Pe scurt, a desființa, Legea lui

Dumnezeu înseamnă a strica; dar legea însăși rămâne aceeași, chiar dacă este sau nu păstrată. Desființarea legii nu afectează decât individul.

De aceea, când apostolul spune că noi, prin credință, nu desființăm legea lui Dumnezeu, ci dimpotrivă, o întărim, se referă la faptul că credința nu duce la încălcarea legii, ci la ascultare. De fapt, n-ar trebui să spunem că credința conduce la ascultare, ci că credința însăși ascultă. Credința întărește legea în inimă. “Credința este siguranță cu privire la cele nădăjduite”. Dacă neprihănirea ar fi unul din lucrurile nădăjduite, credința ar întări-o. În loc să conducă la antinomianism [desființarea legii lui Dumnezeu – notă], credința este singurul lucru contrar acestuia. Nu contează cât de mult o persoană se laudă cu Legea lui Dumnezeu; dacă el respinge sau ignoră tacit credința în Hristos, nu se află într-o stare mai bună decât omul care atacă legea pe față. Omul de credință este singurul care onorează cu adevărat Legea lui Dumnezeu. Fără credință, este imposibil să-I placem lui Dumnezeu (Evrei 11,6); iar cu ea totul e posibil (Marcu 9, 23).

Da, credința realizează imposibilul și este exact ceea ce ne cere Dumnezeu să facem. Când Iosua i-a spus lui Israel: “Nu puteți sluji lui Dumnezeu”, el a spus adevărul, cu toate că, de fapt, Dumnezeu le-a cerut să-I slujească. Omul nu poate fi neprihănit prin puterile sale, chiar dacă ar vrea (Galateni 5,17); de aceea, este o greșeală să spunem că tot ceea ce vrea Dumnezeu de la noi este să facem tot ceea ce putem. Cel care nu face mai mult decât atât, nu face lucrarea lui Dumnezeu. Dar nu el trebuie să facă mai mult decât atât. El trebuie să facă ceea ce doar puterea lui Dumnezeu, prin el, poate face. Este imposibil pentru un om să meargă pe apă, dar Petru a făcut-o când își exersa credința în Isus.

De vreme ce toată puterea în cer și pe pământ este în mâinile lui Hristos și de vreme ce această putere este la dispoziția noastră, chiar Hristos Însuși a venit să locuiască în inimă, prin credință, pentru că “ce este imposibil la oameni, este posibil la Dumnezeu” (Luca 18,27). “Așa că putem zice plini de încredere: ‘Domnul este ajutorul meu, nu mă voi teme; ce mi-ar putea face omul?’” (Evrei 13,6).

Apoi “cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necaz sau strâmtorare sau prigonire sau foamete sau lipsă de îmbrăcăminte sau primejdie sau sabie”? Totuși, în toate acestea, noi suntem mai mult decât biruitori prin Acela care ne-a iubit” (Romani 8,35.37). “Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici cele de acum, nici cele viitoare, nici puteri, nici înălțime, nici adâncime, nici o altă creatură nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul”.

Puterea Cuvântului lui Dumnezeu

„**D**upă cum ploaia și zăpada se pogoară din ceruri, și nu se mai întorc înapoi, ci udă pământul și-l fac să rodească ca să dea sămânță semănătorului și pâine celui ce mănâncă, tot așa și cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea și va împlini planurile Mele” (Isaia 55:10,11).

Pământul poate oferi vegetație numai datorită umezelii care îl acoperă prin ploaia sau prin zăpada din cer. Fără acestea, totul s-ar veșteji și ar pieri. Tot așa este și viața omului față de cuvântul lui Dumnezeu. Fără cuvântul lui Dumnezeu, viața omului este tot atât de lipsită de putere și de bine ca și pământul fără ploaie. Dar numai să îngădui cuvântului lui Dumnezeu să cadă în inimă asemenea torentelor pe pământ și atunci viața va fi înprospătată și înfrumusețată cu bucuria și pacea Domnului, și roditoare, oferind roadele neprihănirii care există prin Isus Hristos.

Observați de asemenea că nu ești tu acela care trebuie să facă ce dorește; „ci va face voia Mea”. Tu nu trebuie să ascuți sau să citești cuvântul lui Dumnezeu și să spui: „Trebuie să fac aceasta; voi face aceasta”. Trebuie să deschizi inima acelui cuvânt, pentru ca el să împlinească voia lui Dumnezeu în tine. Nu tu ești acela care trebuie s-o aduci la îndeplinire, ci el. „El”, cuvântul lui Dumnezeu însuși trebuie să împlinească. „Lăsați ca Cuvântul lui Hristos să locuiască în voi” (Coloseni 3:16).

Acest lucru este afirmat și în altă parte astfel: „Când primiți cuvântul lui Dumnezeu pe care îl auziți de la noi, nu îl primiți ca pe cuvântul oamenilor, ci ca pe ce este cu adevărat: cuvântul lui Dumnezeu, care lucrează în voi care credeți.” (1 Tesaloniceni 2;13). Astfel, cuvântul lui Dumnezeu este cel care trebuie să lucreze în tine. Nu tu trebuie să lucrezi pentru a împlini cuvântul lui Dumnezeu; cuvântul lui Dumnezeu trebuie să lucreze în tine pentru a te determina să faci. „Iată la ce lucrez eu și mă lupt după lucrarea Lui, care lucrează cu tărie în mine” (Coloseni 1:29).

Când i se permite cuvântului lui Dumnezeu, care este viu și plin de putere, să lucreze în viață, în acel individ se va lucra cu putere. Pentru că acest cuvânt este cuvântul lui Dumnezeu, puterea de care este plin, este singura putere a lui Dumnezeu; și atunci când acelui cuvânt i se permite să lucreze în viață, lucrarea lui Dumnezeu se va manifesta în viață – va fi puterea sa care va lucra cu tărie. Și astfel, Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, atât voința cât și îndeplinirea potrivit plăcerii Sale. „Va împlini voia Mea” (Isaia 55:11). Îngăduie-i.

Din aceste versete este clar că trebuie să privim cuvântul lui Dumnezeu ca împlinindu-se singur. Cuvântul lui Dumnezeu se împlinește singur. Acesta este marele adevăr prezentat pretutindeni în Biblie. Aceasta este diferența dintre cuvântul lui Dumnezeu și cuvântul oamenilor. Și chiar aceasta este diferența subliniată în pasajul care spune: „Când ați primit Cuvântul lui Dumnezeu... l-ați primit nu ca pe cuvântul oamenilor, ci, așa cum și este în adevăr, ca pe Cuvântul lui Dumnezeu, care lucrează și în voi care credeți.”

Nu există nici o putere în cuvântul omului care spune că va face ce a promis. Oricare ar fi capacitatea omului de a face ceea ce a spus, nu există nici o putere în cuvântul omului. Cuvântul omului poate exprima cel mai ușor lucru de făcut, iar tu îl poți crede pe deplin, dar depinde numai de om să îndeplinească ce a spus, independent de cuvântul său. Nu cuvântul său este cel care aduce la îndeplinire. El însuși este cel care trebuie să îndeplinească; și aceasta e valabil și în cazul în care nu ar fi rostit nici un cuvânt. Așa este cuvântul oamenilor.

Nu așa este însă, în cazul cuvântului lui Dumnezeu, atunci când un cuvânt este rostit de Domnul, în acel cuvânt, în acel moment există puterea vie de a îndeplini ceea ce cuvântul a exprimat. Nu este nevoie ca Domnul să angajeze vreun alt mijloc în afara cuvântului Său pentru a îndeplini ceea ce a exprimat acel cuvânt. Biblia ilustrează pe deplin acest lucru, iar aceste lucruri au fost scrise pentru a ne învăța pe noi chiar acest adevăr – că putem să privim cuvântul ca pe cuvântul lui Dumnezeu, și nu ca pe cuvântul oamenilor; și că-l putem primi exact ca ceea ce este cu adevărat: cuvântul lui Dumnezeu, pentru a putea lucra în noi voința și plăcerea lui Dumnezeu.

„Prin cuvântul lui Dumnezeu au fost făcute cerurile; și toată oștirea lor prin suflarea gurii Sale” (Psalm 33:6,9)... Pentru că „El a rostit, și s-a împlinit”. „Prin credință înțelegem că lumile au fost făcute prin cuvântul lui Dumnezeu, astfel încât lucrurile care se văd nu au fost făcute din lucruri vizibile” (Evrei 11:3). La început nu exista nici o lume. Mai mult decât atât, nu exista nici unul din materialele din care sunt făcute lumile. Nu era nimic. Atunci a vorbit Dumnezeu și toate lumile erau la locul lor. De unde au apărut, atunci, lumile? Înainte de a vorbi El, nu era nici una; după ce a vorbit El, erau toate. Atunci, de unde au venit? Ce le-a produs? Ce a produs materialul din care sunt compuse? Ce le-a făcut să existe? Cuvântul care a fost rostit le-a făcut. Și acest cuvânt le-a făcut pe toate, pentru că era cuvântul lui Dumnezeu. În acel cuvânt exista divinitatea vieții și a spiritului, puterea creativă pentru a face tot ceea ce acel cuvânt a exprimat. Așa este

cuvântul lui Dumnezeu.

„Și acesta este cuvântul prin care vă este predicată Evanghelia” (1Petru 1:25). Cuvântul lui Dumnezeu în Biblie este același – același în viață, în spirit, în putere creatoare – exact același, ca și cuvântul care a făcut cerurile și pământul și toată oștirea lor. Isus Hristos a fost Cel care a rostit cuvântul la creație; El este Cel care rostește cuvântul în Biblie. La creație, cuvântul pe care El l-a rostit a făcut lumile; în Biblie, cuvântul pe care El îl rostește salvează și sfințește sufletul. La început, cuvântul pe care El l-a rostit a creat cerurile și pământul; în Biblie, cuvântul pe care El îl rostește creează în Isus Hristos omul care primește acel cuvânt. În ambele locuri, și pretutindeni în lucrarea lui Dumnezeu, este cuvântul care aduce la îndeplinire.

Lăsați cuvântul lui Hristos să locuiască în voi din abundență. Primiți-l, nu ce pe cuvântul oamenilor, ci ca pe ce este cu adevărat, cuvântul lui Dumnezeu care lucrează cu adevărat în voi. Atunci, „după cum ploaia și zăpada se pogoară din ceruri și nu se mai întorc înapoi, ci udă pământul și-l fac să rodească pentru a da sămânță semănătorului și pâine celui ce mănâncă, tot așa și cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea și va împlini planurile Mele.” „Vouă vă este trimis cuvântul acestei mântuiri.” „Și acum fraților, vă încredințez lui Dumnezeu și cuvântului harului Său, care este capabil (literal „plin de putere”) să vă clădească și să vă ofere o moștenire printre cei care sunt sfințiți.”

Am văzut că puterea care se găsește în cuvântul lui Dumnezeu este suficientă, numai prin rostirea cuvântului, să creeze lumi. În același fel, când este adresat oamenilor, poate să-l re-creeze, în Isus Hristos, pe fiecare dintre cei ce îl primesc.

În capitolul 8 din Matei se relatează că la Isus a venit un sutaș „care-L ruga și-I zicea: ‚Doamne, robul meu zace în casă slăbănog, și se chinuiește cumplit.’ Isus i-a zis: ‚Am să vin și să-l tămăduiesc.’ ‚Doamne,’ a răspuns sutașul, ‚nu sunt vrednic să intri sub acoperământul meu; ci zi numai un cuvânt și robul meu va fi tămăduit. ... Iar Isus a zis sutașului: ‚Du-te, și făcă-ți-se după credința ta.’ Și robul lui s-a tămăduit chiar în ceasul acela.”

Acum, cine gândea sutașul că va vindeca pe robul său? „Doar cuvântul” pe care Isus l-ar spune. Iar după ce cuvântul a fost rostit, de ce depindea sutașul – la ce a privit el pentru putere vindecătoare? Doar spre cuvânt. El nu aștepta ca Domnul să o facă altfel decât prin cuvânt. Nu. El a auzit cuvântul: „Făcă-se după credința ta”. El a acceptat acel cuvânt ca fiind cu adevărat cuvântul lui Dumnezeu și a așteptat, a depins de cuvânt, ca el să îplinească ceea ce a spus. Și așa a fost. Iar acest cuvânt este cuvântul lui Dumnezeu astăzi așa cum a fost și în ziua când a fost rostit prima dată. N-a pierdut nimic din puterea lui, căci acest cuvânt „trăiește și rămâne pentru totdeauna”.

Din nou în Ioan 4:46-52 se relatează cum un slujbaș împărătesc al cărui fiu era bolnav în Capernaum, a venit la Isus în Cana din Galilea și „L-a rugat să vină și să vindece pe fiul lui, care era pe moarte. Isus i-a zis: ‚Dacă nu vedeți semne și minuni, cu nici un chip nu credeți!’ Slujbașul împărătesc I-a zis: ‚Doamne, vino până nu moare micuțul meu.’ Isus i-a zis: ‚Du-te, fiul tău trăiește.’ Și omul acela a crezut cuvântul pe care i l-a spus Isus, și a pornit la drum. Pe când mergea, l-au întâmpinat robii lui, și i-au spus: ‚Fiul tău trăiește.’ El i-a întrebat de ceasul în care a început să-i fie mai bine. Și ei i-au zis: ‚Ieri, în ceasul al șaptelea, l-au lăsat frigurile.’ Și tatăl a cunoscut că tocmai în ceasul acela îi zisese Isus: ‚Fiul tău trăiește.’”

Aceasta este puterea cuvântului lui Dumnezeu pentru omul care îl primește ca fiind cu adevărat cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta este puterea care „lucrează și în voi, cei care credeți”. Acesta este modul în care cuvântul lui Dumnezeu îplinește voia Sa în cei care îl primesc și îl lasă să locuiască în ei. Observați că în ambele cazuri lucrul s-a împlinit chiar în momentul în care cuvântul a fost rostit. Observați, de asemenea, că cei bolnavi nu erau în prezența lui Isus, ci la ceva distanță – cel din urmă era la o depărtare de cel puțin o zi de locul în care Isus vorbea slujbașului împărătesc. Totuși, a fost vindecat de îndată ce cuvântul a fost rostit. Iar acest cuvânt, astăzi ca și în acea zi, este viu și plin de putere pentru oricine îl primește așa cum a fost primit în acea zi. Credința înseamnă a accepta acest cuvânt ca fiind cuvântul lui Dumnezeu și a depinde de el în împlinirea lucrului pe care îl spune. Căci, atunci când sutașul a zis: „Spune numai un cuvânt și robul meu va fi vindecat”, Isus le-a spus celor din jur: „Nici în Israel n-am găsit o credință așa de mare”. Lăsați-L să o găsească acum pretutindeni în Israel.

Isus spune fiecăruia dintre noi: „Acum sunteți curați din pricina cuvântului pe care vi l-am spus” (Ioan 15:3). Prin intermediul cuvântului este făcută curățirea. Domnul nu-Și propune să vă curețe în alt fel decât prin cuvântul Său, ci tocmai prin cuvântul pe care îl rostește. Aici și numai aici trebuie să căutați puterea purificatoare, primindu-l ca fiind cu adevărat cuvântul lui Dumnezeu care lucrează efectiv în voi și îplinește ceea ce Îi place. El nu-Și propune să vă curețe decât prin puterea și locuirea în voi a cuvintelor Sale curate.

Un leproș i-a spus lui Isus: „Doamne, dacă vrei, poți să mă cureți” (Matei 8:2,3). Iar Isus i-a răspuns: „Da, vreau, fii curățit! Îndată a fost curățită lepra lui.” Ești chinuit de lepra păcatului? Ai spus sau spui acum: „Doamne, dacă vrei, poți să mă cureți”? Răspunsul îți este dat acum: „Da, vreau, fii curățit!” Și „îndată” ești

curățit așa cum a fost celălalt lepros. Crede cuvântul și mărește-L pe Dumnezeu pentru puterea sa purificatoare. Nu-l crede pentru acel lepros de atunci; crede-l pentru tine însuși, acum, imediat. Căci cuvântul îți este adresat acum: „Fii curățit!” Acceptă-l așa cum a fost acceptat în vechime și îndată el va lucra în tine plăcerea Tatălui.

Fie ca toți cei care au rostit numele lui Hristos să primească astăzi cuvântul Său așa cum este cu adevărat: cuvântul lui Dumnezeu, depinzând de acest cuvânt pentru a realiza ceea ce spune. Atunci, așa cum Hristos a iubit biserica și S-a dat pe Sine pentru ea „ca s-o sfințească și să o curețe prin botezul cu apă prin Cuvânt, ca să înfățișeze înaintea Lui o biserică slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană” (Efeseni 5:26,27), așa va fi și acum spre slava lui Dumnezeu.

Păstrat prin Cuvânt

În viața creștină, totul depinde de cuvântul lui Dumnezeu. Este adevărat că Dumnezeu este capabil și dorește să ne ferească de a păcătui, dar acest lucru trebuie făcut prin cuvântul Său. Așa că este scris: „Prin cuvântul buzelor Tale, mă feresc de calea nimicitorului”. „Am ascuns cuvântul Tău în inima mea pentru a putea să nu păcătuiesc împotriva Ta.” (Psalm 119:11). Acesta este mijlocul pe care l-a stabilit Dumnezeu și nu există altă cale pentru împlinirea acestui scop.

Nu există o altă cale nu pentru că El a ales-o în mod arbitrar pe aceasta pentru ca mai apoi să o impună oamenilor drept calea pe care trebuie să meargă. Cuvântul Său este calea de salvare și calea pentru sfințire (viața creștină) deoarece aceasta este calea prin care Dumnezeu realizează lucrurile, pentru aceasta este calea prin care se manifestă pe Sine. Prin cuvântul Său a creat toate lucrurile la început. Prin cuvântul Său îi creează din nou pe oameni, și prin cuvântul Său va crea din nou această lume și lucrurile ce țin de ea. „Prin cuvântul Domnului au fost făcute cerurile și toată oștirea lor a fost făcută prin suflarea gurii Sale. ... Căci El a rostit și s-a făcut; El a poruncit și s-a împlinit. (Psalm 33:9)” „Fiind născut din nou... prin cuvântul lui Dumnezeu. (Iacov 1:18)” „Iar Cel ce stă pe tron a spus: ‚Iată, Eu fac toate lucrurile noi.’ ... Și mi-a spus: ‚Este făcut’” (Apocalipsa 21:5,6).

Nu numai că lumile au fost create prin cuvântul lui Dumnezeu, dar ele sunt susținute prin același cuvânt. „Prin Cuvântul lui Dumnezeu au fost făcute cerurile, și un pământ scos din apă și cu ajutorul apei, și că lumea de atunci a pierit tot prin el (prin Cuvântul lui Dumnezeu), înecată de apă. Iar cerurile și pământul de acum sunt păzite și păstrate, prin același Cuvânt” (2 Petru 3:5-7). Tot așa, creștinul nu numai că este creat prin cuvântul lui Dumnezeu, dar prin același cuvânt este susținut, menținut și crescut. Dumnezeu susține „toate lucrurile” prin puternicul Său cuvânt. Și creștinul se găsește printre aceste „toate lucrurile” nu mai puțin decât oricare sau toate celelalte lumi.

În orice caz, nu poate exista nici o îndoială despre faptul că lumile sunt susținute în locurile lor de către Domnul. Dar nu numai toate lumile, ci și „toate lucrurile” sunt susținute de către Domnul. Și acest lucru este adevărat și în ceea ce-l privește pe creștin în aceeași măsură în care este adevărat în ceea ce privește orice stea de pe firmament sau oricare altă lume. De asemenea, nu poate exista nici o îndoială că stelele și lumile sunt menținute pe cursul lor de cuvântul Domnului. Și nu poate exista nici o îndoială că creștinul este menținut pe cursul său drept de cuvântul Domnului.

Acest lucru trebuie crezut și de el trebuie să depindă oricine mărturisește numele lui Hristos. Tu și eu nu ne putem menține pe calea cea dreaptă mai mult decât soarele sau pământul. Așa cum lumile sunt dependente de cuvântul Său, tot așa este și creștinul dependent de cuvântul Său. Și atunci când lucrul acesta este împlinit, creștinul este menținut pe calea Domnului tot atât de sigur și tot atât de ușor ca oricare altă planetă din univers. Este scris că El „este capabil să vă păzească de cădere” (Iuda 24). Iar El spune: „Te voi menține cu dreapta Mea neprihănită” (Isaia 41:10). „Da, va fi susținut; pentru că Dumnezeu este capabil să-l facă să reziste” (Romani 14:4).

Oh, creștin care lupți și care ești înfrânt, oare nu este acel cuvânt care susține lumile capabil de a te susține și pe tine? Ai încredere în cuvânt! Trebuie să depinzi numai de el. Predă-te în întregime lui și vei afla odihnă în el. Încrede-te în Domnul pentru a te susține, tot așa cum ai încredere că El susține soarele. Cuvântul Său susține soarele, iar cuvântul Său către tine este din nou și din nou: „Nu te teme; căci Eu sunt cu tine” (Ieremia 1:8). „Te voi susține.” „Eu te păstrez; ești al meu.” „Nu te voi părăsi și nu te voi uita niciodată.” Nu te voi lăsa niciodată până nu voi termina ceea ce ți-a spus.

„Cuvântul lui Dumnezeu este viu și puternic” (Evrei 4:12). „Puternic” înseamnă „plin de putere”. Cuvântul lui Dumnezeu este viu și plin de putere pentru a face pentru tine, cu tine și în tine tot ceea ce cuvântul afirmă. Crede cuvântul acesta, ai încredere în el, pentru că este cuvântul Dumnezeului Celui viu. Este cuvântul milostivului Mântuitor. „Primiți cu supunere cuvântul sădit în voi care este capabil de a vă salva sufletele” (Iacov 1:21). „Lăsați cuvântul lui Hristos să locuiască pe deplin în voi.” „Sunteți păstrați prin cuvântul lui Dumnezeu prin credință” (1Petru 1:5). Puterea lui Dumnezeu este manifestată prin cuvântul Său și de aceea este cuvântul Său plin de putere. Credința vine prin auzirea cuvântului lui Dumnezeu; de aceea, este credinciosul cuvânt, cuvântul plin de credință. De aceea, afirmația: „sunteți menținuți prin cuvântul lui Dumnezeu prin credință” este un altfel de a spune „sunteți menținuți prin cuvântul lui Dumnezeu” „pentru salvarea care este gata să fie descoperită la timpul sfârșitului”. Credeți cuvântul acesta, încredeți-vă în el și aflați puterea sa susținătoare.

A trăi prin credință

„Cel neprihănit va trăi prin credință” (Romani 1:17).

Această asigurare cuprinde în ea tot ceea ce apostolul are de spus despre Evanghelia. Evanghelia este puterea lui Dumnezeu spre mântuire, dar numai “pentru mântuirea fiecăruia care crede”; în ea este descoperită neprihănirea lui Dumnezeu. Neprihănirea Sa este legea desăvârșită a lui Dumnezeu, care este chiar transcrierea voinței Sale neprihănite. Tot ceea ce nu este neprihănire este păcat sau o încălcare a legii. Evanghelia este soluția lui Dumnezeu pentru păcat, prin urmare lucrarea Evangheliei trebuie să aducă pe oameni în armonie cu legea - în consecință, faptele legii neprihănite se vor manifesta ca rezultat în viețile lor. Dar, aceasta este în întregime o lucrare a credinței – neprihănirea lui Dumnezeu este descoperită din „credință în credință (prin credință și care duce la credință - trad. rom.)” – prin credință ea va fi începută și prin credință această lucrare va fi terminată – așa cum este scris „Cel neprihănit va trăi prin credință”.

Acest lucru a fost întotdeauna adevărat de la căderea omului și va fi adevărat, până când sfinții lui Dumnezeu vor avea Numele Său pe fruntea lor și Îl vor vedea așa cum este. Această asigurare este citată de apostolul Pavel din profetul Habacuc (2:4). Primii creștini nu ar fi putut avea această cunoștință dacă ea nu ar fi fost descoperită prin profeți; ei nu aveau decât Vechiul Testament. A spune că în vremurile străvechi oamenii au avut doar o cunoaștere incompletă a credinței în Hristos, înseamnă a spune că nu existau oameni neprihăniți în acea vreme. Dar Pavel se întoarce chiar la început și citează un exemplu reprezentativ pentru credința mântuitoare. El spune: “Prin credință a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain. Prin ea a căpătat el mărturia că este neprihănit” (Evrei11:4). Pavel spune de asemenea despre Noe, că prin credință a construit el corabia pentru salvarea casei sale: “Prin ea el a osândit lumea și a ajuns moștenitor al neprihăniri care se capătă prin credință” (Evrei11:7). Noi spunem că credința lor era în Hristos, deoarece era credință spre mântuire și în afara numelui lui Hristos “nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți” (Fapte 4:12).

Prea mulți sunt aceia care încearcă să trăiască viața creștină prin puterea acelei credințe pe care au exercitat-o atunci când și-au dat seama că au nevoie de iertare pentru păcatele lor din trecut. Ei știu că numai Dumnezeu poate ierta păcatele și că El o face prin Hristos; dar ei își închipuie că o dată ce au început în acest fel, trebuie să continue alergarea prin propriile forțe. Știm că mulți gândesc astfel, în primul rând deoarece i-am auzit pe unii vorbind astfel și, în al doilea rând, pentru că sunt atât de mulți creștini declarați, care nu arată că în viața lor lucrează o putere mai mare decât a lor proprie. Cu ocazia întâlnirilor sociale, în afară de des întâlnita formulă “Vreau să fiu creștin ca să fiu mântuit”, ei nu vorbesc decât de o experiență trecută, de bucuria pe care au avut-o la început, când au crezut. Ei nu cunosc nimic despre bucuria de a trăi pentru Dumnezeu și de a umbla cu El prin credință; iar acela care vorbește despre aceste din urmă lucruri, vorbește într-o limbă cu totul străină pentru ei. Dar apostolul, în intenția de a clarifica această problemă a credinței, își duce argumentul până la capăt, în împărăția slavei, printr-un exemplu deosebit de sugestiv:

„Prin credință a fost mutat Enoh de pe pământ, ca să nu vadă moartea. Și n-a mai fost găsit, pentru că Dumnezeu îl mutase. Căci înainte de mutarea lui, primise mărturia că este plăcut lui Dumnezeu. Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută” (Evrei11:5, 6).

Observați argumentul folosit pentru a dovedi că Enoh a fost mutat prin credință: Enoh a fost mutat pentru că el umbla cu Dumnezeu și avea mărturia că este plăcut lui Dumnezeu; dar fără credință este imposibil să fim plăcuți Lui. Aceasta este suficient pentru a demonstra adevărul în discuție. Fără credință nici o faptă nu poate primi aprobarea lui Dumnezeu. Fără credință, cele mai bune fapte pe care le poate face un om vor fi infinit de departe de desăvârșirea lui Dumnezeu, care este singurul standard. Este bine acolo unde se găsește adevărata credință; dar cea mai bună credință în Dumnezeu pentru a îndepărta păcatele din trecut nu-i va fi de nici un folos omului dacă nu este dusă până la capăt și nu este dezvoltată continuu până la încheierea timpului său de probă.

Mulți oameni spun cât de greu le este să facă binele; viața lor de creștini a fost foarte nesatisfăcătoare pentru ei, fiind marcată numai de eșecuri și, descurajați, au fost tentați să renunțe. Nu e de mirare că au fost descurajați – eșecul continuu poate descuraja pe oricine. Chiar și cel mai curajos soldat din lume s-ar descuraja dacă ar fi învins în fiecare bătălie. Uneori acești oameni se tânguiesc spunând că aproape și-au pierdut de tot încrederea în ei înșiși.

Sărmane suflete! Măcar dacă și-ar pierde în întregime încrederea în ei înșiși și și-ar pune toată încrederea în Acela care poate să îi salveze cu adevărat, atunci ar avea cu totul altă mărturie. Atunci s-ar bucura “în Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos”. Apostolul spune: “Bucurați-vă totdeauna în Domnul! Iarăși zic: Bucurați-vă!” (Filipeni 4:4). Omul care nu se bucură în Dumnezeu, chiar dacă este ispitit

și lovit, nu se luptă lupta cea bună a credinței. El duce lupta sărmană a celui ce se încrede în sine, iar aceasta duce la ruină, dezamăgire și înfrângere.

Toate făgăduințele de fericire finală aparțin biruitorului. “Celui ce va birui”, spune Isus, “îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie” (Apocalips 3:21). “Cel ce va birui va moșteni aceste lucruri”, spune Domnul (Apocalips 21:7). Biruitor este acela care câștigă biruințe. Moștenirea nu este unul și același lucru cu biruința; ea este doar răsplata pentru biruință. Biruința este acum; biruințele ce trebuie câștigate sunt biruințe asupra poftei firii pământești, poftei ochilor și lăudăroșiei vieții, biruințe asupra eului și asupra plăcerilor egoiste. Cel ce luptă și vede că dușmanul se retrage, se poate bucura; nimeni nu-l poate opri să se bucure, deoarece bucuria vine în mod spontan, ca rezultat al retragerii inamicului. Unii privesc cu teamă la gândul că vor avea de dus o continuă luptă cu sine și cu poftele lumești. Aceasta deoarece ei încă nu cunosc nimic din bucuria biruinței; ei au trăit numai experiența înfrângerii. Dar atunci când ai o biruință continuă, a duce o luptă permanentă nu este deloc un motiv de tristețe. Veteranul a o sută de bătălii, care a câștigat fiecare luptă, tânjește să fie pe scena unde se desfășoară conflictul. Soldații lui Alexandru, care sub comanda lui nu au cunoscut înfrângerea, erau mereu nerăbdători să fie conduși pe câmpul de luptă. Fiecare biruință le întărea puterea născută doar din curaj, diminuând-o în mod proporțional pe cea a inamicului învins. Însă cum putem avea continuu biruințe în războiul nostru spiritual? Luați aminte la ucenicul preaiubit:

“Pentru că oricine este născut din Dumnezeu, biruiește lumea; și ceea ce câștigă biruință asupra lumii este credința noastră” (1 Ioan 5:4).

Citiți încă o dată cuvintele apostolului Pavel:

“Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc, dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine” (Galateni 2:20).

Aici este secretul puterii. Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Cel Căruia Îi este dată toată puterea în cer și pe pământ, este Cel care face lucrarea. Când El locuiește în inimă pentru a face lucrarea Sa, înseamnă că te lauzi dacă spui că pot fi obținute în continuu biruințe? Da, înseamnă că te lauzi, dar te lauzi în Domnul și aceasta este permis. Psalmistul spune: “Să mi se laude sufletul în Domnul”. Pavel spune: “Departate de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea e răstignită față de mine și eu față de lume!” (Galateni 6:14).

Soldații lui Alexandru erau recunoscuți ca invincibili. De ce? Oare pentru că în mod natural erau mai puternici și mai curajoși decât toți dușmanii lor? Nu, ci pentru că erau conduși de Alexandru. Puterea lor era în conducătorul lor. Cu alt lider ar fi fost în mod sigur adesea învinși. Când armata unionistă fugea lovită de panică din fața inamicului la Winchester, prezența generalului Sheridan a transformat înfrângerea lor în victorie. Fără el, oamenii erau o gloată șovăitoare; avându-l în fruntea lor, ei erau o armată invincibilă. Dacă ai fi ascultat remarcile soldaților după bătălie, soldați care au luptat sub acești conducători și alții asemenea lor, ai fi auzit laude pentru generalul lor amestecate cu cuvinte ce exprimau deplina lor bucurie. Ei erau tari pentru că generalul era tare; ei erau stăpâniți de același spirit ca și generalul.

Ei bine, Căpetenia noastră este Domnul oștirilor. El a înfruntat cel mai mare dușman și l-a învins de Unul singur. Cei care Îl urmează vor înainta mereu biruitori pentru a birui. O, de și-ar pune cei care pretind a fi ucenicii Săi încrederea în El și apoi prin biruințele repetate pe care le-ar câștiga, să aducă laude pentru Cel ce i-a scos din întuneric la lumina Sa cea minunată.

Ioan spune că cel ce este născut din Dumnezeu biruiește lumea, prin credință. Credința apucă brațul lui Dumnezeu, lucrarea fiind făcută de puterea Sa maiestooasă. Nimeni nu poate spune cum lucrează în om puterea lui Dumnezeu, împlinind ceea ce omul nu ar putea face el însuși. Este tot atât de imposibil să spui cum dă Dumnezeu viață celor morți. Isus spune: “Vântul suflă încotro vrea, și-i auzi vuietul; dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul” (Ioan 3:8). Numai Duhul Sfânt știe cum lucrează în om pentru a-i supune patimile și a-l face biruitor asupra mândriei, invidiei și egoismului; este suficient să știm că El o face și o va face în oricine dorește, mai mult decât orice altceva, ca această lucrare să fie făcută în el și care se încrede în Dumnezeu pentru împlinirea ei.

Nu putem spune cum a fost făcut Petru să umble pe apă, când valurile se repezeau asupra lui; dar știm că la porunca Domnului, el a umblat pe apă. Atâta timp cât și-a păstrat privirea ațintită asupra Domnului, puterea divină l-a făcut în stare să pășească la fel de ușor ca și cum ar fi mers pe pământ tare; dar când a privit spre valuri, poate cu un sentiment de mândrie pentru ceea ce făcea, ca și cum el ar fi fost cel ce o făcea, frica l-a luat în stăpânire și a început să se scufunde. Credința l-a făcut în stare să umble pe valuri; frica l-a făcut să se scufunde în valuri.

Apostolul spune: “Prin credință au căzut zidurile Ierihonului, după ce au fost ocolite șapte zile” (Evrei 11:30). De ce a fost scrisă această întâmplare? Pentru învățătura noastră, “pentru ca, prin răbdarea și

prin mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde” (Rom.15:4). Dar cu ce scop? Vom fi oare chemați să ne luptăm cu oștiri înarmate și să cucerim cetăți fortificate? Nu. “Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești” (Efeseni 6:12); dar biruințele câștigate prin credință în Dumnezeu asupra dușmanilor vizibili, în trup, sunt amintite pentru a ne arăta ce va realiza credința în lupta noastră cu stăpânitorii întunericului acestei lumi. Harul lui Dumnezeu ca răspuns la credință este la fel de puternic în aceste bătălii ca și în cele menționate; pentru că apostolul spune:

„Măcar că trăim în firea pământească totuși nu ne luptăm călăuziți de firea pământească. Căci armele cu care ne luptăm noi nu sunt ale firii pământești, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăririle. Noi răsturnăm izvoarele minții și orice înălțime care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu; și orice gând îl facem rob ascultării de Hristos” (2 Corinteni 10:3-5).

În trecut credința nu i-a ajutat pe cei credincioși să învingă doar dușmanii fizici. Citim despre ei că nu “au cucerit” doar “împărății”, ci “au făcut dreptate, au căpătat făgăduințe” și, cel mai minunat și mai încurajator, “*în slăbiciune au fost întăriți* (s-au vindecat de boli, Cornilescu)” (Evrei11:33, 34). Slăbiciunea lor a devenit tărie, prin credință, pentru că puterea lui Hristos este făcută desăvârșită în slăbiciune.

Atunci cine-i va osândi pe aleșii lui Dumnezeu? din moment ce Dumnezeu este Cel care îndreptățește, iar noi suntem lucrarea mâinilor Lui, creați în Isus Hristos pentru fapte bune. “Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul sau strâmtorarea, sau prigonirea sau foametea sau lipsa de îmbrăcăminte sau primejdia sau sabia?”. “Totuși, în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit.” (Romani 8:35, 37).

Scripturile, o apărare sigură

„**L**a Lege și la mărturie! Căci dacă nu vor vorbi așa, nu vor mai răsări zorile pentru poporul acesta” (Is. 8,20). Poporul lui Dumnezeu este îndreptat către Scripturi, ca fiind scutul lui împotriva influenței învățătorilor rătăciți și a puterii amăgitoare a duhurilor întunericului. Satana folosește orice plan posibil pentru a-i împiedica pe oameni să câștige o cunoaștere a Bibliei, deoarece declarațiile ei lămurite îi demască amăgirile. Ori de câte ori are loc o reдеșteptare a lucrării lui Dumnezeu, prințul răului se trezește la o activitate mai intensă; acum el își adună toate puterile pentru o luptă finală împotriva lui Hristos și a urmașilor Lui. Ultima mare amăgire este pe punctul de a se descoperi înaintea noastră. Antihristul trebuie să-și desfășoare lucrările miraculoase înaintea ochilor noștri. Atât de mult se va asemăna contrafacerea cu adevărul, încât va fi peste puțină să se facă deosebirea între ele, cu excepția faptului că avem Sfintele Scripturi. Prin mărturia lor trebuie probate toate declarațiile și orice minune.

Toți aceia care încearcă să asculte de toate poruncile lui Dumnezeu vor întâlni împotriviri și vor fi luați în răs. Ei vor putea să reziste numai cu ajutorul lui Dumnezeu. Pentru a putea suporta încercarea din fața lor, trebuie să înțeleagă voia lui Dumnezeu așa cum a fost descoperită în Cuvântul Său; ei Îl pot cinsti numai dacă au o concepție corectă cu privire la caracterul Său, la cârmuirea și la planurile Sale și dacă lucrează în armonie cu ele. Numai aceia care și-au întărit mintea cu adevărurile Bibliei vor rezista în ultimul mare conflict.

Fiecărui suflet i se va pune problema cercetătoare: „Să ascult mai mult de Dumnezeu decât de oameni?”. Ora hotărâtoare este chiar acum la ușă. Sunt picioarele noastre întemeiate pe stânca de neclintit a Cuvântului lui Dumnezeu? Suntem pregătiți să stăm hotărâți în apărarea poruncilor lui Dumnezeu și a credinței lui Isus?

Înainte de răstignirea Sa, Mântuitorul le-a explicat ucenicilor că urma să fie dat la moarte și că va învia din mormânt, iar îngerii au fost de față pentru a imprima cuvintele Lui în minte și în inimă. Dar ucenicii așteptau o eliberare pământească de sub jugul roman și nu puteau suporta gândul ca Acela în care își concentraseră toate nădejtile să sufere o moarte atât de rușinoasă. Cuvintele de care trebuiau să-și amintească au fost alungate din minte; și atunci când a venit timpul încercării, i-a găsit nepregătiți. Moartea lui Isus a distrus atât de mult nădejtile lor, ca și când El nu-i avertizase. Tot astfel în profeții, viitorul ne este descoperit tot așa de clar cum a fost înfățișat ucenicilor prin cuvintele Domnului Hristos. Evenimentele legate de încheierea timpului de har și de lucrarea de pregătire pentru timpul strămtorării sunt prezentate lămurit. Dar mulțimile nu înțeleg mai bine aceste adevăruri importante și sunt pentru ele ca și când nu le-ar fi fost descoperite. Satana veghează să răpească orice impresie care i-ar putea face înțelepți spre mântuire, iar timpul încercării îi va găsi nepregătiți.

Când Dumnezeu trimite oamenilor avertizări atât de importante, ele fiind reprezentate ca vestite de îngeri sfinți zburând prin mijlocul cerului, El cere fiecărui suflet înzestrat cu puterile rațiunii să ia aminte la solie. Judecățile înfricoșate, pronunțate împotriva închinătorilor fiarei și chipului ei (Apocalipsa 14:9-11), trebuie să-i conducă la un studiu atent al profețiilor, să-i învețe ce înseamnă semnul fiarei și cum să se ferească de a-l primi. Dar majoritatea oamenilor nu doresc să audă adevărul și se îndreaptă către închipuirii. Apostolul Pavel declara, privind către zilele din urmă: “Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă” (2 Timotei 4:3). Acel timp a venit. Mulțimile nu doresc adevărul Bibliei, pentru că el vine în conflict cu dorința inimii păcătoase și iubitoare de lume; iar Satana le oferă amăgirile pe care ei le iubesc.

Dar Dumnezeu va avea un popor pe pământ care să susțină Biblia și numai Biblia, ca măsură a tuturor învățăturilor și ca temelie a tuturor reformelor. Părerile oamenilor învățați, deducțiile științei, crezurile sau hotărârile consiliilor ecleziastice, atât de numeroase și contradictorii, cum sunt și bisericile pe care ele le reprezintă, glasul majorității - nici una și nici toate acestea laolaltă nu trebuie privite ca dovadă pentru sau împotriva vreunui punct al credinței religioase. Înainte de a primi orice învățătură sau precept, trebuie să cerem un clar „Așa zice Domnul” în sprijinul ei.

Satana încearcă în continuu să atragă atenția la om, în locul lui Dumnezeu. El îi conduce pe oameni să privească la episcopi, la pastori, la profesori de teologie, ca îndrumători ai lor, în loc să cerceteze Scripturile pentru a-și cunoaște datoria. Atunci, stăpânind mințile acestor conducători, el poate influența mulțimile după voia lui.

Când Hristos a venit să spună cuvintele vieții, oamenii de rând L-au ascultat cu plăcere; și mulți, chiar dintre preoți și dintre conducători, au crezut în El. Dar marele preot și conducătorii poporului s-au hotărât să-L condamne și să respingă învățăturile Lui. Deși dăduseră greș în toate străduințele lor de a găsi acuzații împotriva Lui, cu toate că nu putuseră decât să simtă influența puterii și a înțelepciunii divine, care însoțeau

cuvintele Sale, ei s-au închistat în prejudecăți; au respins dovada cea mai lămurită a mesianității Sale, ca nu cumva să fie obligați să devină ucenicii Lui. Acești împotriviți ai lui Isus erau bărbați pe care oamenii fuseseră învățați din copilărie să-i respecte, în fața autorității cărora fuseseră obișnuiți să se plece. „Cum se face”, au întrebat ei, „că mai marii și cărturarii noștri nu cred în Isus? Nu L-ar primi acești oameni evlavioși dacă ar fi Hristosul?”.

Influența unor conducători ca aceștia a condus națiunea iudaică să-L respingă pe Răscumpărătorul ei.

Duhul care i-a influențat pe conducătorii și preoții aceia este manifestat și astăzi de mulți care au o înaltă pretenție de evlavie. Ei refuză să cerceteze mărturia Scripturilor cu privire la adevărurile deosebite pentru această vreme. Ei arată la numărul lor, la bogăția și popularitatea lor și îi privesc cu dispreț pe aceia care apără adevărul și care sunt puțini, săraci, nepopulari și au o credință care-i desparte de lume.

Hristos a prevăzut că pretenția nejustificată de autoritate, pe care și-au asumat-o cărturarii și fariseii, nu avea să înceteze o dată cu împrăștierea iudeilor. El a avut o vedere profetică în ceea ce privește înălțarea autorității omenești, care pretindea stăpânire asupra conștiinței, dar care a fost un blestem grozav pentru biserică în toate veacurile. Iar mustrarea aspră a cărturarilor și a fariseilor, precum și avertizările Sale ca poporul să nu-i urmeze pe acești conducători orbi au fost cuprinse în raportul inspirat ca o mustrare pentru generațiile viitoare.

Biserica Romană rezervă clerului dreptul de a interpreta Scripturile. Pe temeiul că numai ecleziasticii sunt competenți să explice Cuvântul lui Dumnezeu, el este ascuns de oamenii de rând. Cu toate că Reforma a dat tuturor oamenilor Scripturile, același principiu care a fost susținut de Roma îi oprește pe credincioșii din bisericile protestante să cerceteze Biblia pentru ei înșiși. Ei sunt instruiți să primească învățăturile așa cum sunt interpretate de biserică; și sunt mii de oameni care nu îndrăznesc să primească nimic, oricât de lămurit ar fi descoperit în Scriptură, care este contrar crezului lor sau învățăturii stabilite de biserică lor.

Cu toate că Biblia este plină de avertizări împotriva învățătorilor rătăciți, mulți sunt gata să-și încredințeze sufletele spre păstrare clerului. Există astăzi mii de susținători ai religiei care nu pot prezenta nici un alt motiv pentru punctele de credință pe care le susțin decât că așa au fost învățați de conducătorii lor religioși. Ei trec pe lângă învățăturile Mântuitorului ca și când nu-L observă și acordă o încredere deplină cuvintelor slujitorilor. Dar sunt slujitorii infailibili? Cum ne putem încredința sufletele călăuzirii lor, dacă nu știm din Cuvântul lui Dumnezeu că ei sunt purtătorii de lumină? Lipsa de curaj moral pentru a pași alături de urmele trasate de lume îi conduce pe mulți să-i urmeze pe cei învățați; și prin împotrivirea lor de a cerceta pentru ei înșiși, ajung legați fără nădejde în lanțurile rătăcirii. Ei văd că adevărul pentru vremea aceasta este lămurit prezentat în Biblie; și simt puterea Duhului Sfânt care însoțește vestirea lui; cu toate acestea, îngăduie ca împotrivirea clerului să-i îndepărteze de la lumină. Cu toate că rațiunea și conștiința sunt convinse, aceste suflete amăgite nu îndrăznesc să gândească altfel decât slujitorul lor; iar judecata lor personală, interesele lor veșnice sunt jertfite necredinței, mândriei și prejudecății altuia.

Multe sunt căile prin care Satana lucrează prin influența omenească pentru a-și aduna captivii. El își asigură mulțimile prinzându-le cu funiile de mătase ale iubirii față de aceia care sunt vrăjmași ai crucii lui Hristos. Oricare ar fi această legătură, părintească, filială, conjugală sau socială, urmarea este aceeași; împotriviții adevărului își folosesc puterea pentru a stăpâni conștiința, iar sufletele ținute sub stăpânirea lui nu au destul curaj sau independență ca să asculte de propriile convingeri cu privire la datorie.

Adevărul și slava lui Dumnezeu sunt de nedespărțit; este imposibil, cu Biblia la îndemână, să-L cinstim pe Dumnezeu prin păreri rătăcite. Mulți susțin că nu contează ce crede cineva, numai viața lui să fie corectă. Dar viața este modelată de credință. Dacă adevărul – lumina – este la îndemâna noastră, iar noi neglijăm să folosim prilejul de a-l asculta și a-l vedea, în realitate îl respingem; alegem mai degrabă întunericul decât lumina.

„Multe căi i se par bune omului, dar la urmă duc la moarte” (Prov. 16,25). Neștiința nu este o scuză pentru rătăcire sau pentru păcat, atunci când există toate posibilitățile de a cunoaște voia lui Dumnezeu. Un om călătorește și ajunge la o răscruce cu indicatoare pentru fiecare direcție. Dacă cineva nu ține seama de indicator și apucă pe o cale care i se pare lui corectă, s-ar putea să fie foarte sincer, dar se va găsi probabil pe o cale greșită.

Dumnezeu ne-a dat Cuvântul Său pentru a ne familiariza cu învățăturile Lui și să știm ce anume cere El de la noi. Când învățătorul legii a venit la Isus cu întrebarea: „Ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?”, Mântuitorul l-a trimis la Scripturi, spunând: „Ce este scris în Lege? Cum citești în ea?”. Neștiința nu va scuza nici pe tânăr și nici pe bătrân și nu-i va scuti de pedeapsa datorată pentru călcarea Legii lui Dumnezeu; deoarece în mâna lor se află o prezentare corectă a acelei Legi, a principiilor și cerințelor ei. Nu este suficient să avem intenții bune; nu este suficient să facă cineva ce crede că este drept sau ceea ce un slujitor îi spune că este drept. Mântuirea sufletului său este în joc și trebuie să cerceteze Scripturile pentru el însuși. Oricât de puternice i-ar fi convingerile, oricât de convins ar fi că slujitorul Evangheliei știe care este adevărul, acestea

nu pot constitui pentru el o temelie. El are o hartă care-i arată fiecare semn pe calea lui către cer și n-ar trebui să meargă pe ghicite.

Prima și cea mai înaltă datorie a oricărei ființe raționale este să învețe din Scripturi ce este adevărul și apoi să meargă în lumină, încurajându-i și pe alții să-i urmeze exemplul. Trebuie să studiem Biblia zi de zi, cu sârguință, cântărind fiecare gând și comparând verset cu verset. Cu ajutorul divin trebuie să ne formăm păreri personale, pentru că trebuie să răspundem personal înaintea lui Dumnezeu.

Adevărurile cele mai clare descoperite în Biblie au fost învăluite în îndoială și în întuneric de către oameni învățați, care, având pretenția că au înțelepciune, învață că Scripturile au un înțeles mistic, ascuns, spiritual și care nu iese la iveală în limbajul folosit în ea. Acești oameni sunt învățători rătăciți. Unei asemenea categorii i-a spus Isus: “Nu pricepeți nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu” (Marcu 12,24). Limbajul Bibliei trebuie să fie explicat după înțelesul lui evident, afară de faptul că se folosește un simbol sau o figură de stil. Hristos a dat făgăduința: “Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască învățătura” (Ioan 7,17). Dacă oamenii ar lua Biblia așa cum stă scris, dacă n-ar fi fost învățători neadevărați, care să-i rătăcească și să le încurce mințile, s-ar fi îndeplinit o lucrare care ar fi produs bucurie îngerilor și ar fi adus la staulul lui Hristos mii și mii de oameni care acum pribegesc în rătăcire.

Trebuie să folosim toate puterile minții în studiul Scripturilor și să punem la lucru priceperea pentru a înțelege, atât cât pot muritorii, lucrurile adânci ale lui Dumnezeu; totuși să nu uităm că ascultarea și supunerea asemenea unui copil constituie adevăratul spirit al celui care vrea să învețe. Dificultățile din Scriptură nu pot fi niciodată rezolvate prin aceleași metode care sunt folosite în lupta cu problemele filozofice. Nu trebuie să ne angajăm în studiul Bibliei cu acea încredere în sine cu care atât de mulți pășesc în domeniile științei, ci cu o dependență de Dumnezeu prin rugăciune și cu o dorință sinceră de a cunoaște voia Sa. Trebuie să venim cu un spirit umil și gata de a învăța pentru a primi cunoștințe de la marele EU SUNT. Altfel, îngerii cei răi ne vor orbi atât de mult mințile și ne vor învățoșa atât de mult inimile, încă nu vom mai fi impresionați de adevăr.

Multe părți din Scriptură, pe care oamenii învățați le declară a fi o taină sau pe lângă care trec ca fiind lipsite de importanță, sunt pline de mângâiere și de îndrumare pentru acela care a fost învățat în școala lui Hristos. Un motiv pentru care mulți teologi nu au o înțelegere mai lămurită a Cuvântului lui Dumnezeu este acela că își închid ochii în fața adevărilor pe care nu doresc să le practice. Înțelegerea adevărului biblic depinde nu atât de mult de puterea intelectului celui care studiază, cât de sinceritatea scopului, de dorința stăruitoare de neprihănire.

Biblia n-ar trebui să fie niciodată studiată fără rugăciune. Numai Duhul Sfânt poate să ne facă în stare să simțim importanța acelor lucruri ușor de înțeles sau să ne ferească de interpretarea tendențioasă a adevărilor greu de înțeles. Lucrarea îngerilor cerești este aceea de a pregăti inima pentru a înțelege astfel Cuvântul lui Dumnezeu, încât să fim încântați de frumusețea lui, muștrați de adevărurile lui sau însuflețiți și întăriți de făgăduințele lui. Trebuie să facem ca cererea psalmistului să fie și a noastră: “Deschide-mi ochii, ca să văd lucrurile minunate ale Legii Tale!” (Psalmi 119,18). Ispitele par adesea irezistibile pentru că, prin neglijarea rugăciunii și a studiului Bibliei, cel ispășit nu-și poate aminti cu ușurință făgăduințele lui Dumnezeu și nu-l poate întâmpina pe Satana cu armele Scripturii. Dar îngerii sunt în jurul aceluia care sunt gata să se lase învățați în lucrurile dumnezeiești; și în timp de mare nevoie, ei își vor aminti chiar acele adevăruri de care au trebuință. În felul acesta, “când vrăjmașul va năvăli ca un râu, Duhul Domnului îl va pune pe fugă” (Isaia 59,19).

Isus le-a făgăduit ucenicilor Săi: “Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl, în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile, și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu” (Ioan 14,26). Dar învățăturile lui Hristos trebuie ca mai înainte să fi fost depozitate în minte, pentru ca Duhul lui Dumnezeu să ni le aducă aminte în vreme de primejdie. “Strâng Cuvântul Tău în inima mea”, spunea David, “ca să nu păcătuiesc împotriva Ta” (Psalmi 119,11).

Toți aceia care își prețuiesc interesele veșnice ar trebui să fie în gardă față de năvălirile scepticismului. Vor fi atacați chiar stâlpii adevărului. Este imposibil să ne păstrăm în afara batjocurii, a sofismelor, a învățăturilor subtile și otrăvitoare, ale necredinței moderne. Satana își potrivește ispitele pentru toate clasele de oameni. El îl atacă pe cel neinstruit cu ironie sau batjocură, în timp ce pe cel instruit îl întâmpină cu obiecții științifice și cu raționamente filozofice, ambele calculate să provoace neîncrederea sau disprețuirea Scripturilor. Chiar și tineretul cu experiență puțină își ia libertatea să insinueze îndoieli cu privire la principiile fundamentale ale creștinismului. Și această necredință tinerească, oricât este ea de superficială, își are influența ei. Mulți sunt conduși în felul acesta să își bată joc de credința părinților lor și să aducă întristare Duhului harului (Evrei 10,29). Multe vieți care promiteau să fie o cinste pentru Dumnezeu și o binecuvântare pentru lume au fost nimicite de suflul nebunesc al necredinței. Toți aceia care se încred în hotărârile înfumurate ale rațiunii omenești și își închipuie că pot explica tainele divine, ca să ajungă la adevăr

fără ajutorul înțelepciunii lui Dumnezeu, sunt încurcați în plasa lui Satana.

Trăim în cea mai solemnă perioadă a istoriei acestei lumi. Viitorul mulțimilor care suprapopulează pământul este gata să se hotărască. Buna noastră stare viitoare și chiar mântuirea altor suflete depinde de calea pe care o alegem acum. Avem nevoie să fim călăuziți de Duhul adevărului. Orice urmaș al lui Hristos trebuie să întrebe cu sinceritate: “Doamne, ce vrei să fac?”. Avem nevoie să ne umilim înaintea Domnului, cu post și cu rugăciune, și să cugetăm mult la Cuvântul Său, în mod deosebit la scenele judecății. Ar trebui să căutăm acum o experiență vie și profundă în lucrurile lui Dumnezeu. Nu avem nici o clipă de pierdut. Evenimente de importanță vitală au loc în jurul nostru; ne găsim pe terenul fermecat al lui Satana. Nu dormiți, străjeri ai lui Dumnezeu; vrăjmașul vă pândește de aproape, fiind gata în orice clipă, dacă slăbiți vegherea și ațipiți, să sară asupra voastră și să vă facă prada lui.

Mulți sunt amăgiți în ceea ce privește starea lor adevărată înaintea lui Dumnezeu. Ei se felicita pentru faptele rele pe care nu le fac și uită să le amintească pe cele bune și nobile pe care Dumnezeu le cere de la ei, dar pe care au neglijat să le facă. Nu este suficient ca ei să fie pomi în grădina lui Dumnezeu. Ei trebuie să răspundă așteptărilor Sale aducând roadă. El îi face răspunzători pentru că n-au împlinit tot binele pe care-l puteau face, prin harul Său care i-ar fi întărit. În cărțile cerului, ei sunt trecuți ca unii care încurcă locul. Cu toate acestea, nici cazul acestei categorii nu este fără nici o nădejde. Inima iubirii, îndelung răbdătoare, încă mijlocește pe lângă aceia care au disprețuit mila lui Dumnezeu și au călcat în picioare harul Său. “De aceea zice: ‘Deșteaptă-te tu, care dormi, scoală-te din morți, și Hristos te va lumina’. Luați seama deci să umblați cu băgare de seamă. Răscumpărați vremea, căci zilele sunt rele” (Efeseni 5,14-16).

Când va veni timpul de încercare, vor fi văzuți aceia care au făcut din Cuvântul lui Dumnezeu regula lor de viață. Vara nu este nici o deosebire vizibilă între brad și alți copaci; dar când vine crivățul iernii, bradul rămâne neschimbat, în timp ce alți copaci sunt desfrunziți. Tot așa cel nesincer nu poate fi deosebit acum de creștinul adevărat, dar vremea este chiar la uși când deosebirea se va vedea. Să se ridice împotrivirea, să capete putere bigotismul și intoleranța, să se aprindă prigoana și cei cu inima împărțită și fățarnicii se vor clătina și vor părăsi credința; dar creștinul adevărat va sta tare ca o stâncă, iar credința lui va fi mai puternică, nădejdea lui mai strălucitoare decât în zilele de prosperitate.

Psalmistul spune: “Mă gândesc la învățăturile Tale. Prin poruncile Tale mă fac mai priceput, deoarece urăsc orice cale a minciunii” (Psalmi 119,99.104).

“Ferice de omul care găsește înțelepciunea.” “Căci el este ca un pom sădit lângă ape, care-și întinde rădăcinile spre râu; nu se teme de căldură, când vine, și frunzișul lui rămâne verde; în anul secetei, nu se teme, și nu încetează să aducă roadă.” (Prov. 3,13; Ieremia 17,8)

Ce înseamnă să fii un membru al Bisericii?

Una dintre cele mai arzătoare întrebări de astăzi este „Ce este Biserica?”.

Și aceasta este cea mai importantă întrebare care poate exista vreodată.

Toți știu că sunt atât de multe lucruri care se pretind a fi nu numai o biserică, ci „Biserica”, încât fiecare este nevoit tot timpul să răspundă nu numai la întrebarea „Care este adevărata Biserică?”, ci și la „Ce este adevărata Biserică?”.

Fiecare dintre ele pretinde și susține că este adevărata Biserică; și totuși, în atât de multe lucruri și căi, fiecare dintre ele se comportă și conduce într-un vădit contrast față de ceea ce este creștinesc, astfel încât proprii ei membrii, ca de altfel și alți oameni, rămân continuu cu întrebarea: „Este aceasta adevărata Biserică?”.

Toate, mai puțin prima, sunt convinse că prima nu este adevărata Biserică; în timp ce prima este la fel de convinsă că ea este singura Biserică adevărată.

Și dacă prima dintre ele, cea mai veche dintre ele, cea care deține avantajul celui mai îndelungat timp de existență și a celei mai îndelungate și desăvârșite experiențe, cea care a avut avantajul „ingeniozității și a grijii răbdătoare a patruzeci de generații de politicieni” care au făcut din ea „capodopera înțelepciunii umane” – dacă aceasta nu este cea adevărată, cum poate alta fi cea adevărată?

Sau, spre beneficiul tuturor celorlalte, trebuie să fie recunoscut principiul acestui subiect, că cea dintâi, cea care deține cea mai vastă experiență dintre toate celelalte, este cu siguranță cea mai rea dintre toate.

Dacă acesta este principiul, atunci nu devine inevitabil faptul că dacă fiecareia sau tuturor celorlalte i se acordă timp și experiență, va merge pe aceeași cale? Și că în aceeași perioadă de timp, fiecare dintre ele va deveni la fel de rea ca și prima?

Și dacă nu este aceasta principiul, dacă vârsta și experiența nu au făcut din prima cea mai rea dintre ele, atunci ce motiv de existență mai au toate sau fiecare dintre celelalte, ca separate de prima?

„Atât de mult a iubit Hristos Biserica încât S-a dat pe Sine pentru ea, pentru ca s-o sfințească și s-o curețe prin spălarea cu apă, prin Cuvânt, pentru ca să-Și poată prezenta o Biserică slăvită, neavând nici o pată sau zbârcitură sau ceva de felul acesta; ci pentru a fi sfântă și fără cusur.” (Efeseni 5:26,27)

Biserica este trupul lui Hristos în lume. Este Hristos manifestat în lume; este Hristos Însuși întrupat în lume. Iar a iubi acea biserică și a mă da pe mine pentru ea, biserica fiind trupul Său, fiind El Însuși manifestat, nu este nimic altceva și nu poate fi nimic altceva decât a-L iubi pe Hristos și a mă da pe mine însumi pentru El.

Atunci, a fi membru în acea biserică nu presupune a aparține de biserică pentru a fi al lui Hristos, ci a fi al lui Hristos pentru a aparține de biserică. Iar diferența dintre aceste două lucruri este diferența dintre creștinism și taina fărădelegii. Taina fărădelegii preamărește forma, numele, mentalitatea bisericii și apoi cheamă, aduce și forțează pe toată lumea în acea biserică, pentru a fi ceea ce taina fărădelegii plănuiește – nu pentru mântuire, căci mântuirea nu este în ea; nu pentru neprihănire, căci neprihănirea nu este în ea. Oamenii sunt neschimbați, cu toate că poartă un alt nume. Se supun altor forme decât înainte; dar în caracter, în viață, în tot ceea ce au fost vreodată, ei sunt la fel, de parcă nu ar fi deloc membrii ai bisericii.

Însă Biserica, *Biserica lui Hristos, este El Însuși manifestat*. De aceea, pentru a aparține acestei Biserici trebuie ca *mai întâi să aparții Lui*. Iar apartenența de această Biserică depinde în întregime de apartenența la El. Iar a fi în această Biserică depinde numai de a fi în El. Atunci, când intrăm în Biserică prin apartenența la El și suntem în Biserică prin faptul că suntem în El, *aceasta naște un nou popor*. Aceasta schimbă individul într-un alt om. Aceasta face din el un creștin, asemenea lui Hristos, Hristos manifestat.

La aceasta trebuie să ne gândim în fiecare zi, fiecare pentru sine, și întrebând: „Sunt eu un membru al bisericii? Nu pentru că sunt înrolat în cărțile bisericii. Nu. Sunt eu un membru al bisericii pentru că numele meu este în cartea vieții? Sunt eu un membru al bisericii pentru că m-am predat lui Hristos și Îi aparțin, și trăiesc, mă mișc și am ființa în El?” Aceștia sunt singurii membrii ai bisericii de pe pământ. Nu contează de cât timp avem numele în cartea bisericii, nici de cât timp suntem membrii bisericii datorită faptului că am aderat în formă la ceea ce este biserica drept concept, o adunare de indivizi. Nu contează cu cât patos facem aceasta, nici de cât timp o facem; nu vom fi niciodată membrii bisericii în acest fel.

Și cu toate că pot exista situații care să determine ca numele tău să nu fie în nici o carte de pe pământ sau în nici o adunare de indivizi de pe pământ, totuși, dacă ești alături de El și trăiești în El, ești un membru al bisericii, chiar de ai fi singurul de pe pământ. Aceasta este singura calitate de membru adevărată în biserica lui Hristos, și aceasta este singura cale către a fi membru în biserica lui Hristos.

Singura Biserică adevărată este formată din toți credincioșii în Domnul Isus Hristos. Este alcătuită din toți cei pe care i-a ales Dumnezeu – toți bărbații și toate femeile convertite – dintre toți adevărații creștini.

Este o Biserică în care toți membrii dețin aceleași semne. Sunt cu toții născuți din Spiritul; posedă cu toții „pocăință față de Dumnezeu, credință față de Domnul nostru Isus Hristos” și sfințirea vieții și a conversației. Ei urăsc cu toții păcatul și Îl iubesc cu toții pe Hristos. Se închină în mod diferit și în diferite feluri; dar se închină cu toții cu o singură inimă. Sunt călăuziți cu toții de un singur Spirit; clădesc cu toții pe o singură temelie; își trag cu toții religia dintr-o singură carte – care este Biblia. Au cu toții un singur centru – care este Isus Hristos. Ei pot spune chiar acum cu toții într-o singură inimă „Aleluia”; și pot cu toții răspunde cu o singură inimă și cu un singur glas „Amin și Amin”.

Este o Biserică ce nu este dependentă de predicatorii de pe pământ, dar care prețuiește mult pentru cei care predică Evanghelia membrilor săi. Viața membrilor săi nu depinde de calitatea de membru al bisericii, de botez sau de Cina Domnului – cu toate că prețuiesc foarte mult aceste lucruri atunci când le pot avea. Dar care are numai un singur mare Cap – un singur Păstor, un singur Episcop – și Acesta este Isus Hristos. Numai El, prin Spiritul Său, admite membrii acestei Biserici, cu toate că predicatorii le pot arăta ușa. Până când El nu deschide ușa, nici un om de pe pământ nu o poate deschide – nici episcopi, nici prezbiteri, nici comitete, nici sinoade.

O dată ce un om se pocăiește și crede Evanghelia, în acel moment el devine un membru al acestei Biserici. Asemenea tâlharului pocăit, poate că nu are posibilitatea de a fi botezat; dar îl are pe acela care este cu mult mai bun decât botezul cu apă – botezul Spiritului. Poate că nu va putea primi pâinea și vinul în cadrul Cinei Domnului; dar mănâncă trupul lui Hristos și bea sângele lui Hristos prin credință în fiecare zi a vieții lui și nici un predicator de pe pământ nu-l poate împiedica. Poate fi exclus de cei hirotonisiți și alungat de la actele exterioare ale pretinsei Biserici; dar nici o persoană hirotonisită din lume nu-l poate exclude din adevărata Biserică.

Este o Biserică a cărei existență nu depinde de forme, ceremonii, catedrale, biserici, capele, amvoane, baptisterii, vestimentații, orgi, așezăminte, bani, regi, guverne, magistrați sau de vreun act de favoare care ar putea veni din mâna omului. Deseori a trăit și a continuat când i-au fost luate toate aceste lucruri; deseori a fost dusă în pustie sau în grotlele sau peșterile pământului de cei care trebuiau să-i fie prieteni. Existența sa nu depinde de nimic altceva decât de prezența lui Hristos și a Spiritului Său; iar Ei fiind mereu cu ea, Biserica nu poate muri.

Aceasta este Biserica, titlurile Scripturii de onoare și privilegiu prezent, și promisiunile slavei viitoare îi aparțin în mod deosebit; aceasta este trupul lui Hristos (1 Corinteni 12:27; Coloseni 1:24); aceasta este turma lui Hristos (Fapte 20:28); aceasta este locuința credinței și familiei lui Dumnezeu (Ioan 1:12,13); aceasta este clădirea lui Dumnezeu (1 Corinteni 3:9), temelia lui Dumnezeu (1 Timotei 3:15) și templul Duhului Sfânt (1 Corinteni 3:16). Aceasta este Biserica celor dintâi născuți, ale căror nume sunt scrise în cer (Evrei 12:23); aceasta este preoția împăratească, generația aleasă, poporul deosebit, posesiunea câștigată (1 Petru 2:9), locuința lui Dumnezeu (Ioan 14:23), lumina lumii (Matei 5:14) și sarea pământului (Matei 5:13)...

Cititorule, aceasta este adevărata Biserică de care trebuie să aparțină o persoană dacă va fi mântuită. Până când nu vei aparține acesteia, nu ești decât un suflet pierdut. Poți avea nenumărate alte privilegii; te poți bucura de multă lumină și de cunoștință – dar dacă nu aparții trupului lui Hristos, lumina ta, cunoașterea și privilegiile tale nu-ți vor mântui sufletul. Oamenii își imaginează că dacă aparțin acestei biserici sau acelei biserici, și dacă devin mărturisitori, dacă îndeplinesc anumite forme, toate acestea trebuie să fie neprihănire pentru sufletele lor. Nu toți cei ce erau numiți Israel, erau Israel, și nu toți cei ce pretind a fi creștini, sunt cu adevărat membri ai trupului lui Hristos. Ai grijă că poți fi un neclintit episcopalian, sau prezbiterian, sau independent, sau baptist, sau wesleyan – și totuși să nu aparții adevăratei Biserici. Și dacă nu aparții, ar fi fost mai bine dacă nu te-ai fi născut.

Acest adevăr minunat al Bisericii a fost scris de ultimul episcop Ryle al Bisericii Anglicane.

Atât timp cât a rămas în Biserica Anglicană și atrăgea oamenii la Biserica Anglicană, se conforma Bisericii Anglicane, învăța și practica formele și ritualurile Bisericii Anglicane și promova pretențiile și interesele bisericii Anglicane deasupra tuturor, putea susține și publica acel adevăr al Adevăratei Biserici.

Dar dacă a devenit un membru în exclusivitate al acelei Biserici și a predicat meritele, frumusețea și slava numai a acelei Biserici, a atras oameni numai la acea Biserică, s-a conformat numai acelei Biserici și a promovat numai interesele acelei Biserici, a fost exclus și denunțat și persecutat ca un periculos și revoluționar eretic; și asta nu numai de Biserica Anglicană, ci și de orice altă „biserică” denominațională.

Așa a fost întotdeauna, și așa este întotdeauna. Aceasta este întreaga poveste a Reformei. Este istoria adevăratului creștinism – al creștinismului persecutat și sfâșiat și asuprit și torturat – de-a lungul tuturor veacurilor.

Interesul cel mai mare al lui Satan este ca Adevărata Biserică să nu fie niciodată cunoscută de către ea

însăși și astfel să nu stea pentru sine; ci ca acea fraudă și impostură să stea mereu și să fie înălțată ca fiind „Biserica”.

Adevărul este atât de diferit, încât acest lucru nu va dura. Adevărata Biserică așa cum a fost descrisă de Episcopul Ryle, este cu adevărat singura Biserică Adevărată. Este singurul lucru care poate fi vreodată pe bună dreptate numit „Biserica”.

Oricum, acea Biserică în adevăr și ca întreg este cu mult mai mare și mai măreață decât așa cum este în această lume, după cum nemărginitul univers al lui Dumnezeu este mai mare și mai măreț decât această fărâma de lume.

Iar când acest adevăr al Adevăratei Biserici este odată înțeles, orice altceva care poate fi vreodată pretins a fi sau prezentat a fi „biserica”, va apare instantaneu ca o deviere satanică, o fraudă și o impostură. Și cu cât este mai mare pretenția și succesul acestui lucru ca „biserica”, numai cu atât este mai mare succesul invenției și ingeniozității satanice de a ascunde de oameni și de lume Adevărata Biserică.

Adevărata Biserică este „Biserica Viului Dumnezeu”; nu o născocire umanistă a muritorilor.

Adevărata Biserică este „adunarea universală a comunității celor întâi născuți care sunt scriși, înregistrați, înscriși în Cartea Vieții în Cer” (Evrei 12:23); nu o structură ecleziastică de tipul 1x0 sau 2x5 sau 7x9, formată din niște oameni o dată născuți, care sunt înscriși numai într-o carte de hârtie de pe pământ.

Adevărata Biserică este acea concepție infinită a scopului veșnic al lui Dumnezeu pe care și l-a propus în Hristos Isus Domnul nostru; atât de vastă în infinitatea sa minunată și glorioasă, astfel încât numai prin a fi Capul acestei singure Biserici, Domnul Isus „are întâietatea în toate lucrurile”.

Adevărata Biserică este „plinătatea Celui ce umple totul în toți”; desăvârșita revelație a infinitei – „multicolorei” – slave a lui Dumnezeu, așa cum este curcubeul pentru soare.

Prin falsa biserică a tainei fărădelegii, această Adevărată Biserică a Tainei lui Dumnezeu „a fost ascunsă din veacuri și generații; dar acum a fost manifestată sfinților Săi, cărora Dumnezeu le face cunoscut care sunt bogățiile slavei acestei Taine.” (Coloseni 1:26,27).

A șaptea zi - Odihnindu-ne cu Domnul

„A stfel au fost sfârșite cerurile și pământul, și toată oștirea lor. În ziua a șaptea Dumnezeu Și-a sfârșit lucrarea, pe care o făcuse; și în ziua a șaptea S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o făcuse. Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea Lui, pe care o zidise și o făcuse.” (Gen. 2:1-3)

„Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești. Să lucrezi șase zile și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeului tău: să nu faci nici o lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta. Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea, și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit: de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o.” (Exod 20: 8-11)

Iată grandiosul rezumat al creațiunii și motivul sărbătoririi lui. Zilele creațiunii sunt suficient desemnate prin număr, dar ziua care sărbătorește creațiunea în întregime este onorată cu un nume. Numele zilei a șaptea este „Sabat”. În acest fel se realizează un obiectiv dublu. Prin numirea celei de-a șaptea zile, aceasta se distinge de toate celelalte zile, iar prin enumerarea celorlalte fără a fi numite se scoate în evidență faptul că Sabatul este o zi special desemnată care se repetă. Dar textul arată foarte clar care zi este Sabatul, aceasta fiind și una dintre poruncile sigure ale lui Dumnezeu care este „întărită pentru veșnicie” (Ps.111:8). Scopul urmărit cu privire la acest text este de a atrage atenția asupra lecțiilor spirituale de învățat din faptul că Sabatul a fost dat omului.

Hristos, după cum bine știm, este marele Creator. El este înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu. „Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile și toate se țin prin El.” (Coloseni 1:16,17) „Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El.” (Ioan 1:3) Când se spune că în șase zile Dumnezeu a făcut cerurile și pământul aceasta înseamnă Dumnezeu în Hristos, pentru că Hristos este singura manifestare a lui Dumnezeu, cunoscută oamenilor. De aceea noi știm că Hristos S-a odihnit în ziua a șaptea, după terminarea creațiunii și că Hristos este Cel care a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o. Astfel ziua Sabatului este într-un sens special „ziua Domnului”.

De ce a fost făcut Sabatul? „Sabatul a fost făcut pentru om.” (Marcu 2:27) Este pentru el în sensul că nu este împotriva lui. Nu este un lucru arbitrar impus lui, ceva pe care el să-l țină pur și simplu pentru că Dumnezeu a spus așa, ci este dat pentru a-l ajuta. Este o binecuvântare pe care Dumnezeu a revărsat-o asupra lui. Este unul dintre „lucrurile care privesc viața și evlavia” (2 Petru 1:3), pe care puterea Sa divină ni le-a dăruit. „Sfințiți Sabatele Mele, căci ele sunt un semn între Mine și voi, ca să știți că Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru!” (Ezechiel 20:20) Observați că este un semn prin care oamenii Îl cunosc pe Dumnezeu. Deci nu este loc pentru nici o presupunere că Sabatul a fost dat doar pentru a-i deosebi pe evrei de celelalte popoare. A fost făcut înainte ca evreii să existe. A fost făcut pentru ca ei să-L cunoască pe Dumnezeu; și ceea ce i-ar fi ajutat pe ei ca să-L cunoască pe Dumnezeu i-ar fi ajutat pe toți ceilalți oameni. A fost dat lui Adam la început pentru același scop – ca el să-L cunoască și să-și aducă aminte de Dumnezeu.

Dar cum ar putea fi Sabatul un semn ca oamenii să-L poată cunoaște pe Dumnezeu? Răspunsul se găsește în Epistola către Romani. „Fiindcă ce se poate cunoaște despre Dumnezeu, le este descoperit în ei, căci le-a fost arătat de Dumnezeu. În adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui, se văd lămurit, de la facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El. Așa că nu se pot dezvinovăți.” (Romani 1:19,20) Trebuie numai să ne amintim câteva din lucrurile prezentate în paginile precedente pentru a înțelege cum este cunoscut Dumnezeu prin lucrările Sale.

Și totuși întrebarea se pune din nou. Cum ne ajută Sabatul să-L cunoaștem pe adevăratul Dumnezeu? Tocmai am citit că puterea veșnică și divinitatea Creatorului se văd în lucrurile pe care El le-a făcut; iar Sabatul este marele memorial al creațiunii. Domnul S-a odihnit în ziua a șaptea, după șase zile de creațiune și a binecuvântat și sfințit ziua a șaptea, pentru că în această zi El S-a odihnit de toate lucrările Sale. Astfel, citim: „Mari sunt lucrările Domnului, cercetate de toți cei ce le iubesc. Strălucire și măreție este lucrarea Lui, și dreptatea Lui ține în veci.” (Psalmi 111:2,3) Unele traduceri redau mai clar: „El a lăsat o aducere aminte (un memorial) a minunilor Lui”. (Psalmi 111:4).

Singurul lucru necesar pe care oamenii trebuie să-l învețe în această viață este Dumnezeu. Poetul ar putea spune că omenirea trebuie să studieze omul; dar Domnul ne spune că omenirea trebuie să studieze pe Dumnezeu. „Așa vorbește Domnul: „Înțeleptul să nu se laude cu înțelepciunea lui, cel tare să nu se laude cu

tăria lui, bogatul să nu se laude cu bogăția lui. Ci cel ce se laudă să se laude că are pricepere și că Mă cunoaște, că știe că Eu sunt Domnul, care fac milă, judecată și dreptate pe pământ! Căci în acestea găsesc plăcere Eu, zice Domnul.” (Ieremia 9:23, 24) Cunoscându-L pe El avem tot ceea ce merită să fie cunoscut pentru că El este adevărul, tot adevărul. Isus Hristos este înțelepciunea lui Dumnezeu și în El se găsesc „toate comorile înțelepciunii și ale științei” (Coloseni 2:3).

Scopul Sabatului este de a păstra amintirea puterii creatoare a lui Dumnezeu, aceasta fiind caracteristica Sa distinctă. Dar puterea creatoare este puterea Evangheliei, așa încât ceea ce comemorează creațiunea, comemorează și răscumpărarea. Hristos este Răscumpărătorul, pentru că în El toate lucrurile au fost create. El revarsă asupra oamenilor harul lui Dumnezeu prin puterea Sa creatoare. Puterea care mântuiește pe oameni este puterea care a creat cerurile și pământul. Așa că atunci când psalmistul spune că Domnul a făcut un memorial pentru lucrările Sale minunate, el adaugă imediat: „Domnul este îndurător și milostiv”. (Psalmi 111:4). În Hristos, harul Tatălui este descoperit. „Și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl.” (Ioan 1:14) El dă harul Său, care ajută la vreme de nevoie prin aceeași misterioasă și extraordinară putere prin care a creat pământul; prin aceeași putere prin care razele soarelui dau viață plantelor de pe pământ.

Observați cât de inseparabil este legat Hristos de Sabat. Prin El au fost create toate lucrurile și prin El se țin. Dar lucrările lui Dumnezeu descoperă puterea și divinitatea Sa veșnică; iar Hristos este puterea lui Dumnezeu și în El locuiește trupește toată Dumnezeirea. De aceea lucrările creațiunii demonstrează puterea și divinitatea Domnului Isus Hristos. Sabatul este marele memorial al minunatelor lucrări ale lui Dumnezeu în Hristos și astfel el este marele semn al divinității lui Hristos. Păzirea Sabatului așa cum Dumnezeu a rânduit la creațiune este o recunoaștere a divinității lui Hristos. În măsura în care omul eșuează în păzirea Sabatului Domnului în spirit și adevăr, el nu reușește să recunoască divinitatea lui Hristos și să primească binecuvântarea care decurge din realitatea divinității Sale.

Acest lucru este demonstrat de cuvintele lui Hristos către fariseii care L-au acuzat pe nedrept că El și ucenicii Săi calcă Sabatul, pentru că și-au satisfăcut foamea în acea zi și pentru că El a vindecat un om în Sabat. El a zis: „Fiul omului este Domn și al Sabatului” (Matei 12:8). Faptul că El este Domnul Sabatului nu este un lucru lipsit de importanță. A fi Domnul Sabatului înseamnă că El este Creatorul cerurilor și pământului, că este Domn peste toate.

Legat de Sabat există o binecuvântare specială. Este adevărat că mulți care obișnuiesc să țină Sabatul nu primesc această binecuvântare; dar aceasta se întâmplă pentru că ei nu știu de ea. Scriptura afirmă că Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o. El a binecuvântat acea zi. Nu este nici o zi din săptămână în care oamenii să nu fie binecuvântați de Dumnezeu. Într-adevăr, și cei buni și cei răi se bucură de binecuvântările lui Dumnezeu în fiecare zi. Domnul este totdeauna aproape și gata să binecuvânteze, dar există o binecuvântare în ziua de Sabat, care nu poate fi găsită în altă zi. Este binecuvântarea Sabatului. Dumnezeu și-a pus binecuvântarea asupra Sabatului și binecuvântarea Sabatului se găsește numai în Sabat. Nimeni nu poate găsi un lucru acolo unde nu este. Binecuvântarea Sabatului nu a fost pusă asupra nici unei alte zile cu excepția zilei a șaptea; deci ea nu poate fi găsită nicăieri altundeva.

Pentru ce este binecuvântarea aceasta? Este pentru același scop pentru care sunt date toate binecuvântările lui Dumnezeu. „Dumnezeu, după ce a ridicat pe robul Său Isus, L-a trimis mai întâi vouă, ca să binecuvânteze, întorcând pe fiecare din voi de la fărâdelegile sale.” (Fapte 3:26) Dumnezeu îi binecuvântează pe oameni nu pentru că sunt buni, ci pentru ca ei să poată deveni buni. Toate binecuvântările Sale au scopul de a-i întoarce de la fărâdelegile lor. Dacă oamenii îl cunosc pe Dumnezeu atunci binecuvântările pe care El le revarsă au scopul de a-i apropia și mai mult de El. Așa este și cu Sabatul. Este dat pentru a-i întoarce pe oameni spre Dumnezeu, amintindu-le de bunătatea și puterea Sa slăvită. Puterea creațiunii este puterea lui Hristos. Hristos este „făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare”. Puterea prin care El ne dă aceste lucruri este puterea prin care a creat lumile. De aceea găsim un sens mai adânc în cuvintele Domnului: „Le-am dat și Sabatele Mele, să fie ca un semn între Mine și ei, pentru ca să știe că Eu sunt Domnul, care-i sfințesc.” (Ezech. 20:12) Binecuvântarea Sabatului este binecuvântarea sfințirii. După cum Sabatul este memorialul creațiunii lui Dumnezeu, tot așa el ne face cunoscută puterea lui Dumnezeu de a ne transforma în creaturi cu totul noi în Hristos.

ODIHNA DE SABAT

Cuvântul „Sabat” înseamnă odihnă. Este cuvântul ebraic pentru odihnă. Deci acolo unde scrie „ziua a șaptea este Sabatul Domnului Dumnezeu” (trad. din engleză, n.t.) este ca și cum ar scrie „ziua a șaptea este odihna Domnului Dumnezeu”. Că acesta este adevărul va fi clar pentru oricine își amintește declarația că în ziua a șaptea Domnul S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o făcuse.

Acum să ne amintim că suntem chemați să păzim Sabatul Domnului. Astăzi auzim termeni ca „Sabatul

evreiesc”, „Sabatul continental”, „Sabatul puritan”, „Sabatul american”, „Sabatul creștin” etc.; dar singurul Sabat despre care ne vorbește Biblia este „Sabatul Domnului Dumnezeuului Tău”. (trad. din eng., n.t.) „Să nu care cumva să nu țineti Sabatele Mele.” (Exod 31:13) Domnul vorbește despre Sabat numind-o „ziua Mea cea sfântă” (Isaia 58:13). Deci noi trebuie să păzim odihna Domnului. Noi nu trebuie doar să ne abținem de la muncă în ziua în care Domnul S-a odihnit, ci să păstrăm odihna Sa. Ce înseamnă aceasta? Să vedem.

Mântuitorul ne spune că „Dumnezeu este un Duh” (trad. din eng., n.t.). (Ioan 4:24) Mai exact este comentariul marginal al traducerii Revised Version, care spune că: „Dumnezeu este Duh”. El nu este doar unul dintre duhuri, ci este Duhul. El este o ființă spirituală, nu una fizică. Aceasta înseamnă că este o umbră? În nici un caz. Singurele lucruri durabile sunt cele spirituale. Dumnezeu este substanță, pentru că ni se spune că Hristos este „întipărirea Ființei Lui” (Evrei 1:3). Ideea pe care suntem atât de înclinați s-o acceptăm, conform căreia lucrurile spirituale nu sunt reale, este greșită. „Dacă este un trup firesc, este și un trup duhovnicesc” (1 Cor. 15:44). Trupul lui Hristos după înviere, trupul în care El S-a înălțat la cer, a fost cu siguranță un trup spiritual și totuși el era foarte real și tangibil. Noi nu putem spune ce este un trup spiritual, dar știm că el este infinit superior și mai desăvârșit decât corpurile noastre fizice. Trupul spiritual nu este supus limitelor, așa cum se întâmplă cu cel natural, fizic.

Dumnezeu este Duh, deci odihna Sa de după creațiune a fost una spirituală. Crearea pământului nu implica o oboseală fizică. „Dumnezeul cel veșnic, Domnul a făcut marginile pământului. El nu obosește, nici nu ostenește”. (Isaia 40:28) Creațiunea nu a fost o lucrare fizică; ea a fost cu totul spirituală. Dumnezeu a zis și s-a făcut. Și cuvântul Său este duh. Deci, a păzi Sabatul sau odihna lui Dumnezeu înseamnă să te bucuri de odihnă spirituală. Ea are un înțeles mai adânc decât cel care i se atribuie. Sabatul nu este destinat doar odihnei fizice, ci pentru cea spirituală. El are o semnificație mai profundă decât cea care i se atașează de obicei. Este adevărat că ni se cere să nu facem lucrul nostru în această zi, dar oprirea din lucrul fizic în ziua Sabatului nu este decât un simbol al odihnei spirituale pe care Dumnezeu o dă aceluia care îl acceptă drept Creator al tuturor lucrurilor. Fără odihnă spirituală nu există o adevărată păzire a Sabatului. Domnul spune despre aceia care își vor opri piciorul în ziua Sabatului neurmând căile lor în ziua Sa cea sfântă, ci Sabatul va fi desfătarea lor ca să sfințească pe Domnul, slăvindu-L, că se vor desfăta în Domnul. (Isaia 58: 13,14) Omul se poate strădui să nu muncească în ziua a șaptea cu aceeași scrupulozitate ca și cel mai strict fariseu și totuși dacă nu-L cunoaște și nu se desfată în Domnul Isus Hristos, el nu păzește Sabatul Domnului. Adevărata odihnă de Sabat poate fi găsită numai în Hristos.

Să nu uităm că Sabatul a fost dat omului în Eden, înainte ca păcatul să intre în lume. Adam trebuia să muncească, însă munca sa nu era obositoare. Munca nu face parte din blestem, dar oboseala în urma muncii face parte. Numai după cădere i s-a spus lui Adam: „Fiindcă ai ascultat de glasul nevestei tale și ai mâncat din pomul despre care îți poruncisem: „Să nu mănânci deloc din el”, blestemat este acum pământul din pricina ta. Cu multă trudă să-ți scoți hrana din el în toate zilele vieții tale; spini și pălămidă să-ți dea și să mănânci iarba de pe câmp. În sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea, până te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat; căci țărână ești și în țărână te vei întoarce.” (Gen.3:17-19) Toate acestea s-au întâmplat pentru că el păcătuisese. Dacă el ar fi rămas loial față de Dumnezeu, pământul ar fi dat din belșug numai ce e bun și munca ar fi fost o plăcere. Totuși Sabatul ar fi fost respectat, nu ca o odihnă pentru trup, care nu ar fi fost niciodată obosit, ci ca un timp de comuniune plină de desfătare cu Dumnezeu.

Din aceasta se poate învăța o lecție practică privind legislația Sabatului. Dacă Sabatul ar fi doar pentru odihna fizică a oamenilor, pentru ca aceștia să poată începe săptămâna următoare goana după bogăție cu mai multă energie, guvernul ar putea cere oamenilor să păzească Sabatul. Dar deoarece odihna Sabatului este o odihnă spirituală, imposibilitatea de a forța pe cineva să păzească Sabatul este evidentă. Spiritualitatea ține de Spiritul lui Dumnezeu. Odihna Sabatului, fiind spirituală, este odihna pe care numai Duhul lui Dumnezeu o poate da, iar Duhul lui Dumnezeu nu se supune legilor Parlamentului sau hotărârilor tribunalelor. Chiar dacă ziua a șaptea, ziua pe care Însuși Domnul a binecuvântat-o și a sfințit-o, ar fi ziua ce s-ar căuta să se impună, rezultatul ar fi același. Dumnezeu nu folosește constrângerea și El nu a autorizat pe nici un om sau grup de oameni s-o folosească în locul Său. Sabatul este pentru om; este cea mai mare binecuvântare pe care Dumnezeu o dă omului. Acesta îi arată omului puterea prin care el poate fi mântuit. De aceea, a constrânge oamenii să păzească Sabatul ar însemna să-i constrângi să fie mântuiți. Hristos spune că atrage oamenii la El, nu-i împinge. El este Păstorul cel bun; în această calitate El merge înaintea oilor Sale și le conduce prin vocea Sa, dar nu le mână cu băta.

Este clar că simpla refacere fizică nu constituie obiectivul zilei de Sabat și că doar încetarea efortului fizic nu înseamnă deloc păzirea Sabatului. Totuși, încetarea totală a lucrului pentru propriul folos, indiferent care ar fi acesta, este poruncit în ziua a șaptea. Și aceasta nu numai cu scopul de a avea timp să contemplăm lucrurile lui Dumnezeu fără a fi deranjați, ci pentru a imprima o foarte necesară lecție de încredere în Dumnezeu. Când încetăm lucrul prin care ne câștigăm existența, ne reamintim că Dumnezeu ne dă nu numai

binecuvântări spirituale, ci de asemenea toate cele necesare vieții. Prin aceasta recunoaștem că, deși ascultând de porunca Sa, muncim pentru a ne câștiga pâinea zilnică, noi suntem la fel de dependenți de El ca și cum nu am fi făcut nimic.

De aceea, o corectă înțelegere a Sabatului și a obiectivului său, ar răspunde pentru totdeauna întrebării care adesea apare în mintea celor convinși că trebuie să asculte de Dumnezeu în ceea ce privește păzirea Sabatului. Întrebarea este: „Dacă voi păzi ziua a șaptea, cum voi putea să-mi câștig existența? Fără îndoială îmi voi pierde poziția și deoarece relativ puțini oameni păzesc această zi, ea fiind și principala zi de afaceri, nu voi putea să-mi găsesc un loc de muncă. Ce să fac?”. Vreau să spun că o asemenea întrebare nu va fi niciodată pusă de cel care cunoaște natura și obiectivul Sabatului. El va ști că tocmai Sabatul este cel care răspunde la întrebare. Ideea fundamentală a păzirii Sabatului este încrederea totală în Dumnezeu, a cărui putere a creat universul din nimic și îl susține și a cărui dragoste pentru creaturile sale este egală cu puterea Sa de a le face bine.

Aceasta va rezolva și problema, sau mai bine zis va preveni apariția sa, referitor la faptul dacă un om ar trebui să lucreze în Sabat la recoltat, într-o situație extremă, când s-ar părea că aceasta ar fi singura soluție pentru strângerea recoltei. El va ști că Dumnezeu, care singur face să crească grâul, este capabil să-l apere sau să-i pună la dispoziție din abundență alte mijloace în cazul în care acesta ar fi distrus. Însă toți vor înțelege că păzirea perfectă a Sabatului este consecventă cu acordarea a tot ceea ce este necesar celor încercați, pentru că tocmai Sabatul ne reamintește că Dumnezeu este „plin de îndurare și milostiv”.

ODIHNA CARE RĂMÂNE

„Să luăm dar bine seama, ca, atâta vreme cât rămâne în picioare făgăduința intrării în odihna Lui, nici unul din voi să nu se pomenească venit prea târziu. Căci și nouă ni s-a adus o veste bună ca și lor; dar lor cuvântul care le-a fost propovăduit, nu le-a ajutat la nimic, pentru că n-a găsit credință la cei ce l-au auzit. Pe când noi, fiindcă am crezut, intrăm în ‚odihna’, despre care a vorbit El, când a zis: ‚Am jurat în mânia Mea, că nu vor intra în odihna Mea!’ Măcar că lucrările Lui fuseseră isprăvite încă de la întemeierea lumii. Căci într-un loc a vorbit astfel despre ziua a șaptea: ‚Dumnezeu S-a odihnit în ziua a șaptea de toate lucrările Lui’. Și aici este zis iarăși: ‚Nu vor intra în odihna Mea!’ Deci, fiindcă rămâne ca să intre unii în odihna aceasta, și pentru că aceia cărora li s-a vestit întâi vestea bună n-au intrat în ea, din pricina neascultării lor, El hotărăște din nou o zi: ‚Astăzi’ - zicând, în David, după atâta vreme, cum s-a spus mai sus: ‚Astăzi dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile!’ Căci, dacă le-ar fi dat Iosua odihna, n-ar mai vorbi Dumnezeu după aceea de o altă zi. Rămâne dar o odihnă ca cea de Sabat pentru poporul lui Dumnezeu. Fiindcă cine intră în odihna Lui, se odihnește și el de lucrările lui, cum S-a odihnit Dumnezeu de lucrările Sale.” (Evrei 4:1-10)

Odihna despre care se vorbește aici este evident odihna care rămâne pentru copiii lui Dumnezeu în împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru, Isus Hristos. Este odihna pe pământul reînnoit, pe care evreii din vechime nu au obținut-o din cauza necredinței. Ceea ce au primit în Canaan a fost numai o umbră a adevăratei odihne pe care Dumnezeu le-o promisese. Aceeași Evanghelie a împărăției care ne este predicată, a fost mai întâi predicată lor. Dar ce are a face ziua a șaptea cu odihna veșnică din împărăția lui Dumnezeu? Să vedem.

După cum am văzut, Sabatul este memorialul creațiunii. Dar să nu uităm că Sabatul a fost dat atunci când „Dumnezeu s-a uitat la tot ce făcuse; și iată că erau foarte bune”. Astfel, Sabatul comemorează o creațiune perfectă. El ne amintește că pământul nu a fost întotdeauna în starea în care îl vedem acum. Atunci, deoarece nici unul dintre cuvintele lui Dumnezeu nu dă greș și toate planurile vor fi împlinite, tot așa de sigur după cum Sabatul ne aduce aminte de terminarea unei creațiuni desăvârșite ca locuință pentru om, el este asigurarea noastră că pământul va fi reînnoit și amenajat pentru a fi locuința celor care vor primi moștenirea sfinților, în lumină.

„Toți sunt rușinați și uluiți, toți pleacă plini de ocară, făuritorii idolilor. Dar Israel va fi mântuit de Domnul, cu o mântuire veșnică. Voi nu veți fi nici rușinați, nici înfrunțați, în veci. Căci așa vorbește Domnul, Făcătorul cerurilor, singurul Dumnezeu, care a întocmit pământul, l-a făcut și l-a întărit, l-a făcut nu ca să fie pustiu, ci l-a întocmit ca să fie locuit – ‚Eu sunt Domnul, și nu este altul!’” (Isaia 45:16-18)

Dumnezeu a făcut pământul și a așezat omul pe el. Omul a fost creat desăvârșit; deci Dumnezeu a vrut ca pământul să fie locuit de ființe perfecte. Acestor ființe El le-a dat Sabatul pentru a le aminti continuu de Creator și astfel să-și păstreze perfecțiunea. Acea perfecțiune nu a fost numai fizică, ci și spirituală. Omul, perfect în caracter, a fost făcut după chipul lui Dumnezeu. Așa că el urma să păzească Sabatul ca o aducere aminte a perfecțiunii spirituale pe care el o primise de la Dumnezeu și pe care numai El o putea păstra. La acea stare perfectă vrea Domnul să readucă pământul, prin Evanghelie El pregătind un popor perfect care să locuiască pe pământul refăcut. Deși omul a căzut și pământul a fost pângărit, Sabatul încă rămâne un

fragment de Eden, atât ca aducere aminte a ceea ce Dumnezeu a pregătit la început cât și ca mijloc de a-l ridica la acea poziție înaltă, astfel încât el să se poată bucura de acesta când va fi restaurat.

Prin urmare, odihna care rămâne este pământul reînnoit și Edenul refăcut. Lucrările au fost terminate la întemeierea lumii. Adică de îndată ce pământul a fost creat, acesta a fost odihna omului. Omului i s-a dat să lucreze, dar nu era o muncă obositoare. O redare strict literală a Genezei 2:15 ar fi că Dumnezeu l-a făcut pe om să se odihnească în grădina pe care El o plantase. El i-a dat omului odihnă în pământul care era pregătit pentru plăcerea lui. Dovada acestui fapt sunt cuvintele: „Și în ziua a șaptea S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o făcuse”.

Apoi Sabatul a fost dat omului ca un semn că el urma să se odihnească în toată veșnicia cu Domnul. Aceasta înseamnă că el urma să se bucure de odihna spirituală – o eliberare deplină din păcat.

În timpul celor șase zile lucrătoare Dumnezeu a rostit cuvintele care au adus pământul la starea sa perfectă. Apoi El S-a odihnit. El a încetat să mai vorbească, iar cuvântul Său, care este viu și lucrează în veac, a continuat să susțină ceea ce crease. Așa că Dumnezeu S-a odihnit bazându-se pe Cuvântul Său. El a putut să se odihnească de lucrarea creațiunii având deplină încredere în Cuvântul Său că acesta va susține universul. Așa că atunci când ținem Sabatul Domnului, noi pur și simplu beneficiem de odihna care este rezultatul credinței noastre în făgăduințele lui Dumnezeu.

Astfel se face că „noi, fiindcă am crezut, intrăm în odihnă”. Iar cel care intră în odihnă încetează de asemenea să mai facă propriile fapte, după cum Dumnezeu a terminat lucrarea Sa. Înainte ca omul să accepte cu adevărat cuvântul Domnului, tot ceea ce face este în puterea sa. Faptele firii pământești nu sunt decât păcat; și chiar dacă oamenii declară că îi slujesc lui Dumnezeu și doresc cu toată sinceritatea să facă ceea ce este bine, faptele lor în acest sens sunt un eșec. „Toate faptele noastre bune sunt ca o haină mănjită.” (Isaia 64:6) Dar când realizăm puterea cuvântului lui Dumnezeu și înțelegem că acesta poate să-i zidească pe cei care se încred în el, atunci încetăm să mai facem propriile noastre fapte și Îi dăm posibilitatea lui Dumnezeu să lucreze în noi și voința și înfăptuirea după plăcerea Lui. Atunci toate faptele sunt făcute în El și ele sunt bune. Aceasta este cu adevărat odihnă. Odihna pe care o experimentăm atunci când realizăm că mântuirea nu este lucrarea noastră ci a cuvântului care a creat cerurile și pământul și care le susține, este odihna pe care ne-o aduce Sabatul atunci când acesta este ținut așa cum dorește Dumnezeu.

Observați că noi trebuie să ne amintim de ziua Sabatului pentru a o sfinți. Ea este sfântă și așa trebuie să o păstrăm. Noi nu trebuie să o facem mai sfântă, pentru că aceasta ar fi imposibil; numai Dumnezeu ar putea face aceasta. Orice am face noi nu putem adăuga sau scădea ceva din sfințenia ei. Nici nu putem să ne sfințim singuri astfel încât să-l păzim așa cum trebuie. Noi nu putem face aceasta. Dar aceeași putere care a sfințit ziua Sabatului ne va sfinți și pe noi. Aceasta este puterea care a creat universul. Prin puterea creatoare noi trebuie să fim sfințiți, deoarece Hristos este Creatorul și El a fost făcut pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare. Dumnezeu ne-a dat Sabatul – memorialul puterii Sale creatoare - pentru ca noi să știm că El este Dumnezeu care ne sfințește.

Aceasta este odihna pe care Hristos o dă tuturor celor care vin la El. El spune: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre”. (Matei 11:28, 29) Trebuie să venim și să ne odihnim pe cuvântul care susține universul. Aceasta este semnificația Sabatului. El comemorează creațiunea; însă răscumpărarea este pur și simplu puterea care a creat toate lucrurile și care lucrează să le restaureze. Așa că Sabatul marchează cele mai înalte realizări ale Evangheliei.

Am văzut că Sabatul a fost dat în Eden și că este o parte a acelei odihne în care a intrat Dumnezeu. Când este ținut în duh și adevăr, el este un fragment din Eden, păstrat pentru noi, în ciuda tuturor schimbărilor produse de blestem. Și cum Dumnezeu nu a făcut pământul în zadar, ci l-a făcut ca să fie locuit de aceeași clasă de oameni cu care l-a populat la început, așa va fi. Deci Sabatul nu este numai o porțiune din Edenul original, păstrat pentru noi, ci este identic cu odihna de care se vor bucura sfinții lui Dumnezeu în veșnicie. Cerul începe cu adevărat pe pământ pentru aceia care Îl acceptă deplin pe Mântuitor și care I se dăruiesc Lui fără rezerve. Sabatul, un fragment de paradis, acoperă prăpastia dintre Edenul pierdut și Edenul restaurat reprezentând memorialul primului și garanția pentru cel de-al doilea.

Așadar, nu este Sabatul cu adevărat o desfătare? Poate cineva care-i înțelege semnificația să-l privească altfel decât ca o binecuvântare? Omul lui Dumnezeu ne-a lăsat un cântec pentru ziua de Sabat în care ne arată cum ar trebui considerat și ce trebuie să facă pentru noi: „Frumos este să laudăm pe Domnul și să mărim Numele Tău, Prea Înalte, să vestim bunătatea Ta și noaptea credincioșia Ta, cu instrumentul cu zece coarde și cu alăuta, în sunetele harfei. Căci Tu mă înveselești cu lucrările Tale, Doamne, și eu cânt de veselie, când văd lucrarea mâinilor Tale.” (Ps. 92:1-4) Noi trebuie să fim tari în Domnul și în puterea Lui. Noi trebuie să fim biruitori, „prin El care ne-a iubit”. Deci, atunci când suntem asediați de ispite nu trebuie decât să ne gândim la puterea lui Dumnezeu – puterea care a creat lumile din nimic – și să fim siguri că ea va

fi folosită pentru eliberarea noastră, numai de am accepta-o. Nimic nu este prea greu pentru Domnul și nimic nu-I poate rezista. Toată oștirea lui Satana nu are nici o putere atunci când luptă împotriva Domnului. Hristos „a dezbrăcat domniile și stăpânirile” (Col. 2:15). Astfel că atunci când ne încredem în această putere biruința este deja câștigată. Lucrurile pe care Dumnezeu le-a făcut ne reamintesc puterea Sa și astfel suntem biruitori prin lucrările mâinilor Sale. Sabatul este menit să ne dea tocmai această slăvită biruință.

Astfel, deoarece Sabatul este semnul unei creațiuni perfecte, el este sigiliul unei noi creaturi în Hristos. De aceea el este sigiliul lui Dumnezeu, pe care îl pune Duhul lui Dumnezeu. Datorită faptului că își are originea în Paradis și reprezintă o parte a odihnei Paradisului, el arată că aceia care îl păesc în spirit (nu doar ca formă) sunt, prin puterea cea mare a lui Dumnezeu, destinați să ocupe un loc în Paradis. Și astfel, în veacurile viitoare, când Edenul va fi refăcut, toate făpturile vor veni împreună în fiecare Sabat să se închine lui Dumnezeu, a cărui dragoste, putere și îndurare în Hristos le-a dat posibilitatea să se împărtășească de slava prezenței Sale. Și când se vor aduna în acele zile de Sabat de trei ori binecuvântate, ei vor cânta: „Vrednic este Mielul, care a fost jungheat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda”. Dar mulțimea celor răscumparați nu vor fi singurii care vor aduce laude. Toate lucrările lui Dumnezeu Îl laudă pe El chiar acum, în timp ce gem și așteaptă să fie răscumparați; dar atunci, când orice urmă de blestem va fi fost îndepărtată și Evanghelia va fi readus creațiunea la starea originară, „toate făpturile, care sunt în cer, pe pământ, sub pământ, pe mare, și tot ce se află în aceste locuri” se vor uni într-un singur glas, în perfectă armonie, spunând: „A Celui ce șade pe scaunul de domnie, și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor!” (Apoc. 5:12, 13)

Întrebări și răspunsuri biblice referitoare la om

În mintea omului se nasc mii de întrebări referitoare la persoana sa. Unele dintre ele sunt extrem de importante. Sunt atât de importante încât Cuvântul lui Dumnezeu însuși le-a înregistrat. Și nu numai atât. Acest Cuvânt nu numai că a înregistrat întrebările, dar a înregistrat de asemenea și răspunsurile la aceste întrebări. Și atunci când Cuvântul lui Dumnezeu înregistrează o întrebare și oferă răspunsul la ea, atunci în acest răspuns avem adevărul absolut referitor la acel subiect și acesta marchează sfârșitul oricăror discuții. Nu mai există loc pentru controverse; deoarece „așa vorbește Domnul, Răscumpărătorul tău, Sfântul lui Israel: „Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău care te învăț ce este de folos, și te călăuzesc pe calea pe care trebuie să mergi!” Isaia 48:17. De aceea, orice ne învață Domnul, aceea este de folos. Fie că vom crede sau nu, fie că ne place sau nu, aceasta nu schimbă cu nimic învățătura. Învățătura este de folos și orice lucru care intră în conflict cu ea este nefolositor. Calea pe care Domnul ne călăuzește este calea pe care ar trebui să mergem și a urma orice altă călăuzire înseamnă a merge pe o cale pe care nu ar trebui să pășim.

Este omul muritor sau nemuritor?

La versetul patru al Psalmului opt întâlnim întrebarea: „Ce este omul, ca să Te gândești la el?”. Evident că această întrebare se poate referi la om din mai multe puncte de vedere, dar dorim acum să discutăm despre ideea imortalității omului. „Ce este omul?”; este muritor sau nemuritor? Nu trebuie să mergem departe pentru a afla răspunsul: „Ar putea fi omul muritor mai drept decât Dumnezeu?” Iov 4:17. „O Doamne, Tu ești Dumnezeu nostru; nu lăsa ca omul muritor să Te biruiască.” 2 Cronici 14:11, nota marginală. Astfel descoperim în răspunsul la această întrebare faptul că Cuvântul lui Dumnezeu îl numește pe om „muritor” și tot ceea ce Biblia afirmă referitor la nemurire se potrivește cu acest răspuns.

Cuvântul spune următoarele în 1 Timotei 1:17 „A Împăratului veșnic, a nemuritorului, nevăzutului și singurului Dumnezeu, să fie cinstea și slava în vecii vecilor! Amin”. Aici este arătat că nemurirea este un atribut al lui Dumnezeu, la fel ca și veșnicia, înțelepciunea, slava, cinstea etc. Nici unul din acestea nu aparțin omului așa cum este el.

Din nou, vorbind despre revenirea lui Isus Hristos, Cuvântul spune: „În timpul Său, El va arăta cine este fericitul și singurul Stăpânitor, Împăratul împăraților și Domnul domnilor, care singur are nemurirea, care locuiește într-o lumină, de care nu poți să te apropii pe care nici un om nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea.” 1 Timotei 6:15,16.

Hristos a adus la lumină această nemurire. Cuvântul spune că scopul și harul lui Dumnezeu „a fost descoperit acum prin arătarea Mântuitorului nostru Hristos Isus, care a nimicit moartea și a adus la lumină viața și nemurirea, prin Evanghelie.” 2 Timotei 1:10. Ce este Evanghelia, este arătat în câteva cuvinte la 1 Corinteni 15:1-4 „Vă fac cunoscut Evanghelia pe care v-am propovăduit-o, pentru că v-am dat mai întâi de toate ceea ce am primit, cum Hristos a murit pentru păcatele noastre potrivit Scripturilor; și că a fost îngropat și a înviat a treia zi potrivit Scripturilor”. Astfel, în moartea, îngroparea și învierea lui Hristos este cuprinsă Evanghelia; și „prin Evanghelie” se afirmă că Hristos „a adus viața și nemurirea la lumină”. Evident că nu prin moarte sau prin faptul că a fost îngropat viața sau nemurirea au fost aduse la lumină, deoarece ambele sunt experiențe ale omului; dar învierea din morți și faptul că a adus cu Sine o mulțime de oameni care fuseseră morți și care s-au arătat multora (Matei 27:52,53), acestea au adus la lumină ceva ce nu mai fusese văzut până atunci; aceasta a însemnat cu adevărat că a adus la lumină viața și nemurirea. De aceea prin învierea Sa a adus Hristos nemurirea la lumină.

Din nou, Scriptura spune că Dumnezeu va înapoia viața veșnică „celor care, prin stăruința în bine, caută slava, cinstea și nemurirea” Romani 2:6,7. Acum, deoarece trebuie să căutăm nemurirea și pentru că Dumnezeu este singurul care o deține și pentru că Hristos este singurul care a adus-o la lumină, rezultă că nemurirea trebuie căutată la Dumnezeu prin Hristos. Chiar acest lucru este afirmat de Scriptură: „Darul lui Dumnezeu este viața veșnică prin Isus Hristos Domnul nostru”. Aceasta este înregistrarea, că Dumnezeu ne-a dat viața veșnică, iar această viață este în Fiul Său. „Cel care are pe Fiul, are viața; cel care nu-L are pe Fiul lui Dumnezeu, nu are viața.” Romani 6:23; 1 Ioan 5:11,12.

Descoperind faptul că nemurirea vine numai prin Hristos, întrebăm: când ne va fi dată? „Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță; căci trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați. Căci trebuie ca

trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire. Când trupul acesta supus putrezirii, se va îmbrăca în neputrezire, și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: „Moartea a fost înghițită de biruință. Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?” Boldul morții este păcatul; și puterea păcatului este Legea. Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos!” 1 Corinteni 15:51-57.

Așadar, aceasta este ceea ce ne spune Cuvântul lui Dumnezeu despre nemurire: omul, fiind muritor, nu deține nemurirea; Dumnezeu o are. Hristos a adus-o la lumină prin Evanghelie; omul trebuie s-o caute la Dumnezeu, prin Hristos, și o va obține la învierea morților; deoarece atunci trupul acesta muritor va fi nemuritor; și atunci această moarte este înghițită în biruință. Aceasta se petrece „la cea din urmă trâmbiță; căci trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii” iar cei vii vor fi preschimbați. Dar când va suna ultima trâmbiță? Atunci când Domnul Isus va veni în slavă. „Căci Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogori din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul.” 1 Tesaloniceni 4:16,17.

Nemurirea se obține de la Dumnezeu prin Hristos la învierea morților. Sunetul ultimei trâmbițe este ceea ce îi trezește pe morți. Trâmbița va răsună la revenirea Domnului. De aceea fără a doua venire a Domnului Hristos nu vom primi niciodată nemurirea. Din acest motiv dorim revenirea Sa glorioasă. Veghem, Îl așteptăm pe Cel ce va schimba „trupul stării noastre smerite, și-l va face asemenea trupului slavei Sale” deoarece „știm că atunci când va veni, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este”. „Amin. Vino Doamne Isuse.”

Unde merg oamenii când mor?

O altă întrebare importantă referitoare la om și care a fost ridicată fără îndoială de fiecare persoană care a trăit suficient de mult pentru a se gândi la acest subiect, este: unde merge omul atunci când moare? Care este condiția sa? Etc. etc. Și această întrebare este ridicată de Biblie: „Omul moare și rămâne întins; da, omul își dă sufletul și unde este?” Iov 14:10.

Bineînțeles, acestei întrebări i s-au oferit multe răspunsuri; și acum există multe, chiar și pe acest tărâm pe care Biblia este răspândită. Unii spun că dacă cineva rău moare, merge în iad; dacă moare un neprihănit, merge în rai. Alții spun că nu merge nici iad și nici în rai, ci în purgatoriu; iar alții susțin că nu merge în nici unul din aceste locuri, ci că trece în anumite „sfere” și că are posibilitate să fie lângă cei vii și să comunice cu ei. Evident, nu toate răspunsurile pot fi adevărate; și, de fapt, nici unul din ele nu este cel adevărat. Numai Biblia este cea care oferă răspunsul adevărat la această întrebare, propria sa întrebare. Și deoarece numai Biblia răspunde întrebărilor din Biblie pe care le studiem acum, numai în Biblie vom căuta răspunsul la întrebarea referitoare la locul în care merge omul atunci când moare.

„Omul moare și rămâne întins; da, omul își dă sufletul, și unde este?” Răspuns: „Inima oamenilor este plină de răutate, și în inima lor este nebbie tot timpul cât trăiesc, și după aceea se duc la cei morți.” Eclesiastul 9:3. Regelui celui bun Iosua, Dumnezeu i-a spus „Vei fi adăugat în pace în mormântul tău.” 2 Regi 22:20. Celui rău, el i-a spus: „Este dus la groapă, și i se pune o strajă la mormânt.” Iov 21:32. Iacov spune: „Plângând mă voi pogori la fiul meu în mormânt.” Geneza 37:35. Nu vom mai adăuga și alte texte despre acest subiect, ci vom arăta numai că acest lucru este confirmat de Cuvântul lui Hristos. Atunci când El vine pentru a-Și răsplăti poporul și când îi cheamă, toți cei morți sunt găsiți în mormânt. „Vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui, și vor ieși afară din ele. Cei ce au făcut binele, vor învia pentru viață; iar cei ce au făcut răul, vor învia pentru judecată.” Ioan 5:28,29. De aceea răspunsul Bibliei la această întrebare este lămurit: omul este în mormântul său.

Dar care este condiția sa acolo? Să citim din nou versetul din Iov. „Omul își dă sufletul, și unde este? Cum pier apele din lacuri, și cum seacă și se usucă râurile, așa se culcă și omul și nu se mai scoală; cât vor fi cerurile, nu se mai deșteaptă, și nu se mai scoală din somnul lui.” Iov 14:10-12. Aceasta arată că atunci când moare, omul doarme. Din nou, Iov spune că dacă ar fi murit atunci când era copil, „cum aș fi culcat, aș fi liniștit, aș dormi și m-aș odihni cu împărații și cei mari de pe pământ. ... Acolo nu te mai necăjesc cei răi, acolo se odihnesc cei sleiți de puteri. Acolo prizonierii se odihnesc împreună, nu mai aud glasul asupritorului; cel mai mic și cel mare sunt tot una acolo, și robul scapă de stăpânul său.” Iov 3:13-19.

În istoria regilor lui Israel și Iuda, de 25 de ori este scris despre moartea lor: „A adormit împreună cu părinții săi”.

Fără a adăuga alte texte, revenim din nou la Cuvântul lui Isus. Lazăr era bolnav. Isus și apostolii Săi erau la o oarecare distanță de locul acela, iar Lazăr a murit. Isus a spus: „Lazăr, prietenul nostru, doarme:

dar Mă duc să-l trezesc din somn.’ Ucenicii I-au zis: ‚Doamne, dacă doarme, are să se facă bine.’ Isus vorbise despre moartea lui, dar ei credeau că vorbește despre odihna căpătată prin somn. Atunci Isus le-a spus pe față: ‚Lazăr a murit.’” Ioan 11:11-14. Iată Cuvintele lui Hristos: ‚Lazăr doarme’. ‚Lazăr a murit.’” De aceea Cuvântul lămurit al lui Hristos este că în momentul în care un om moare, el doarme.

Pavel afirmă că ‚David, după ce a slujit celor din vremea lui, după planul lui Dumnezeu, a adormit, a fost îngropat lângă părinții săi, și a văzut putrezirea.” Fapte 13:36. Și Petru afirmă despre el: ‚David nu s-a suit în ceruri.” Fapte 2:34. Și motivul este că ‚David a adormit cu părinții săi și a fost îngropat.” 1 Regi 2:10.

Despre Ștefan este scris: ‚Apoi a îngenuncheat, și a strigat cu glas tare: ‚Doamne, nu le ții în seamă păcatul acesta!’ Și după aceste vorbe, a adormit.” Fapte 7:60. De aceea, este clar că Biblia învață în mod lămurit că atunci când un om moare, adoarme. Cuvântul lui Dumnezeu învață în mod clar adevărul despre somnul celor morți.

Moartea nu este altceva decât un somn inconștient, așa cum este și natural, atunci când locul de odihnă este mormântul. Dar iată și dovada: ‚Cei vii știu că vor muri; dar cei morți nu știu nimic, și nu mai au nici o răsplată, căci memoria le este ștersă. Și dragostea lor, și ura lor, și mânia lor, este acum dusă, și niciodată nu vor mai avea parte de tot ce se face sub soare. ... Tot ce găsește mâna ta să faci, fă cu toată puterea ta! Căci, în mormânt, în care mergi, nu mai este nici lucrare, nici chibzuială, nici știință, nici înțelepciune!” Eclesiastul 9:5,6,10. ‚Nu vă încredeți în prinți, în fiii oamenilor, în care nu este ajutor. Suflarea lor trece, se întorc în pământ, și în aceeași zi le pier și gândurile lor.” Psalmul 146:3,4. Atunci când dragostea, ura, mânia și gândurile omului au pierit iar memoria li s-a șters, nu mai poate fi nimic altceva decât inconștientă. Și chiar aceasta este moartea; și aceasta este condiția în care ajung oamenii atunci când mor – un somn liniștit, fără vise.

Dar relatarea Bibliei referitor la acest subiect nu se oprește aici. ‚Dar acum, Hristos a înviat din morți, pârga celor adormiți.” 1 Corinteni 15:20. ‚Și multe trupuri ale sfinților care adormiseră, au înviat, și au ieșit din morminte după învierea Lui.” Matei 27:52,53. Și după cum Dumnezeu ‚L-a înviat din morți pe Domnul nostru Isus,” tot așa ‚pe cei ce au adormit în Isus îi va aduce Dumnezeu împreună cu El”; ‚Iată, în adevăr, ce vă spunem, prin Cuvântul Domnului: noi cei vii, care vom rămânea până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiți. Căci Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogori din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul.” 1 Tesaloniceni 4:15-17. ‚Nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță.”

Și apoi este adevărat că ‚mulți dintre cei ce dorm în țărâna pământului se vor trezi.” Daniel 12:2. Acesta este timpul spre care privea David atunci când a adormit, și a mers alături de părinții săi. ‚Cât despre mine, voi vedea Fața Ta în neprihănire: cum mă voi trezi, mă voi sătura de chipul Tău.” Psalmul 17:15. Acesta este timpul spre care a privit Iov atunci când a spus ‚cât vor fi cerurile, nu se mai deșteaptă, și nu se mai scoală din somnul lui”. Pentru că cerurile se vor strânge atunci când va reveni Hristos și când vor învia morții. ‚Cerule s-a strâns ca o carte de piele pe care o faci sul. Și toți munții și toate ostroavele s-au mutat din locurile lor.” Și oamenii vor spune ‚munților și stâncilor: ‚Cădeți peste noi, și ascundeți-ne de Fața Celui ce stă pe scaunul de domnie și de mânia Mielului; căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui, și cine poate sta?”” Apocalipsa 6:14,16,17.

De aceea, răspunsul Bibliei la întrebarea ridicată de Biblie: unde este omul atunci când își dă sufletul, este acesta: el doarme în mormânt până când trâmbița lui Dumnezeu va trezi morții; până când glasul gloriosului Fiu al lui Dumnezeu îi va chema și toți cei ce sunt în mormânt Îi vor auzi vocea; deoarece Dumnezeu este Acela care oferă biruința asupra morții, prin Domnul nostru Isus Hristos. Dragă cititorule, aceasta este o învățătură folositoare, deoarece este învățătura Cuvântului lui Dumnezeu, căci ‚așa vorbește Domnul, Răscumpărătorul tău, Sfântul lui Israel: ‚Eu sunt Domnul Dumnezeul tău care te învăț ce este de folos și te călăuzesc pe calea pe care trebuie să mergi!” Isaia 48:17. Aceasta este calea pe care ne călăuzește Domnul Isus. Vei urma tu aceasta cale?

Îl laudă cei morți pe Domnul?

O altă întrebare este: Îl preamăresc cei morți pe Domnul? În zilele noastre se spune că dacă o persoană este neprihănită sau dacă pretinde lucrul acesta, atunci când moare merge în rai și se alătură oștilor cerești în cântecele lor sfinte de laudă la adresa Creatorului. Dar în Scriptură această întrebare este ridicată în legătură cu altele într-o asemenea manieră și pe un anume ton încât nu admit decât un răspuns negativ.

Psalmistul spune: ‚Oare pentru morți faci Tu minuni? Sau se scoală morții să Te laude? Se vorbește de bunătatea Ta în mormânt, și de credințioșia Ta în Adânc? Sunt cunoscute minunile Tale în întuneric și

dreptatea Ta în țara uitării?” Psalmul 88:10-12. Aici mormântul, locuința morților, este numit „țara uitării”. Acest lucru este în armonie cu ceea ce am citit la întrebarea anterioară, că „cei morți nu știu nimic și nu mai au nici o răsplată, căci memoria le este ștersă”. Ei sunt în „țara uitării”. „Și dragostea lor, și ura lor, și mânia lor, este acum dusă.” (Eclesiastul 9:5); și „în aceeași zi le pier și gândurile lor.” (Psalmul 146:4); și „în mormânt, în care mergi, nu mai este nici lucrare, nici chibzuială, nici știință, nici înțelepciune!” (Eclesiastul 9:10). Așadar, din acest punct de vedere, nici o altă expresie nu ar fi putut descrie mai bine locul morților decât aceasta: „țara uitării”. Psalmistul vorbește despre ea ca fiind „întunericul”. Despre aceasta Iov spune: „Merg ca să nu mă mai întorc, în țara întunericului și a umbrei morții, o țară a întunericului, asemenea întunericului însuși, și a umbrei morții, fără nici o orânduială, și unde lumina este ca întunericul!” Iov 10:21,22. Despre cei care sunt de mult morți, David spune că „locuiesc în întuneric” Psalmul 143:3.

Despre cei ce locuiesc în acest loc, locuința morților, se ridică întrebarea: Îl preamăresc ei pe Domnul? Și iată un răspuns direct: „Morții nu Îl laudă pe Domnul, și nici vreunul din cei ce se pogoară în locul tăcerii.” Psalmul 115:17. Și din nou: „Căci cel ce moare nu-și mai aduce aminte de Tine; și cine Te va lăuda în locuința morților?” Psalmul 6:5. Aceste cuvinte sunt cuvintele lui Dumnezeu. Ele sunt adevăr. De aceea ideea potrivit căreia oamenii merg în rai sau oriunde în altă parte decât în această locuință a morților atunci când mor, nu poate fi adevăr. Domnul care ne vorbește în Bibliei l-a făcut pe om. El știe ce ne stă înaintea. El știe ce va fi după noi. El ne cunoaște gândurile de departe. El este Cel ce spune: „Morții nu știu nimic”. El este Cel ce spune: „Morții nu-L preamăresc pe Domnul”. El este Cel ce spune că locuința morților este „țara tăcerii”. Noi credem implicit acest cuvânt, pentru că numai El știe. El ne învață pentru a ne fi de folos și, cu toate că se poate să fim nevoiți să trecem prin această țară a tăcerii, prin această vale a umbrei morții, dacă ne încredem în El, nuiaua Sa și toiagul Său ne vor mângâia, căci El a trecut pe aici înaintea noastră. El a murit și trăiește din nou. Dacă nădejdea noastră este în El, chiar dacă va trebui să mergem în locuința morților, totuși vom ieși din ea și vom trăi prin El.

Regele Ezechia a fost unul dintre puținii regi buni pe care i-a avut Iuda. El „s-a îmbolnăvit de moarte”. Domnul, prin profet, i-a trimis acest mesaj: „Pune-ți în rânduială casa, căci vei muri și nu vei mai trăi.” Isaia 38:1. Însă, cu toate că acest cuvânt al Domnului a afirmat clar „vei muri și nu vei mai trăi”, acum marea majoritate a oamenilor cred că atunci când un om moare, el trăiește și că trăiește mai pe intens, mai adevărat decât înainte. Se crede că atunci când o persoană moare, cunoaște mult mai multe lucruri decât înainte sau decât ar fi putut cunoaște dacă nu ar fi murit; dar din ceea ce am stabilit până acum, nu poate fi nimic mai sigur decât faptul că acest lucru nu reprezintă o învățătură a Bibliei.

În această teorie a conștiinței celor morți făgăduința și puterea, întreaga idee și substanță a spiritismului, purgatoriului, a rugăciunilor către cei morți, închinarea și invocarea sfinților etc. Dar aduceți spiritismul împreună cu toate celelalte lucruri în fața testului acestor versete și unde mai există ele? Vor exista acolo unde sunt de fapt și anume în cortegiul „acelui vechi șarpe care este diavolul și Satan”, care i-a spus lui Eva cea nevinovată: „Cu siguranță nu veți muri”. Oamenii cred acum că este ciudat faptul că Eva a putut crede cuvântul lui Satan. Și totuși, având exemplul lui Eva înaintea lor împreună cu roadele sale înspăimântătoare a acestor mii de ani, alături de Cuvântul lui Dumnezeu cu linie după linie și precept după precept – având toate acestea înaintea lor, mulțimi, în loc de a crede Cuvântul lui Dumnezeu, cred aceeași poveste pe care i-a spus-o Satan Evei.

Atunci când profetul a mers la regele Ezechia cu mesajul să va muri și că nu va mai trăi, Ezechia a fost foarte trist, și-a întors fața la perete, a plâns și a spus: „Voi merge la porțile mormântului; sunt lipsit de restul anilor mei. Nu-L voi mai vedea pe Domnul, chiar pe Domnul pe tărâmul celor vii.” Acestea, alături de multe altele, le-a spus în rugăciunea sa, iar Domnul l-a trimis din nou pe Isaia la rege și i-a spus: „Am auzit rugăciunea ta și am văzut lacrămile tale. Iată că voi mai adăuga încă cincisprezece ani la zilele vieții tale.” Atunci Ezechia l-a preamărit pe Domnul și a spus: „Tu, în dragostea Ta pentru sufletul meu, mi-ai eliberat scoți sufletul din groapa putrezirii. ...Căci nu locuința morților Te laudă, nu moartea Te mărește, și cei ce s-au pogorât în groapă nu mai nădăjduiesc în adevărul Tău. Ci cel viu, da, cel viu Te laudă, ca mine astăzi. Tatăl face cunoscut copiilor săi adevărul Tău.” Vezi Isaia 38.

Luați în considerare această afirmație clară a Cuvântului lui Dumnezeu: „Căci nu locuința morților Te laudă, nu moartea Te mărește, și cei ce s-au pogorât în groapă nu mai nădăjduiesc în adevărul Tău” și cu ajutorul ei probați noua teologie – timp de probă după moarte – care a fost recent discutată în toată țara și totala ei lipsă de valoare va fi întezărită imediat. Atunci când un om moare, șansa sa de a învăța adevărul s-a dus. El este mort. Este în „țara uitării”, în mormânt, și cei ce merg acolo nu pot spera să afle adevărul lui Dumnezeu. Dacă nu l-au învățat și nu l-au iubit înainte de a merge acolo, nu-l vor mai învăța niciodată. „Acum este vremea potrivită.” „Acum este ziua mântuirii.” „Astăzi dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile.” Cei vii, ei și nu cei morți Îl preamăresc pe Domnul.

De aceea, răspunsul biblic la această întrebare a Bibliei este: „Cei morți nu-L preamăresc pe Domnul,

nici unul dintre cei ce coboară în tăcere”.

O altă întrebare importantă este:

Dacă un om moare, va mai trăi?

Această întrebare nu este în prezent atât de des ridicată pe cât ar trebui să fie. Întrebarea care acum este ridicată mai mult decât ar trebui să fie, este dacă omul moare cu adevărat – dacă există cu adevărat moarte. Și, deoarece în marea majoritate a cazurilor se răspunde că omul nu moare, că „nu există moarte, ci numai o tranziție”, din punctul de vedere potrivit căruia omul nu-și încetează niciodată existența, nu ar fi deloc o întrebare potrivită: va mai trăi el din nou?

Dar așa cum s-a demonstrat, Biblia consideră acest subiect din perspectiva faptului că omul moare; și atunci când este mort, el este pe deplin inconștient și întreaga sa existență în viitor depinde de un răspuns afirmativ din Cuvântul lui Dumnezeu, la întrebarea dacă el va mai trăi din nou. În Iov 14:14 se găsește întrebarea la care ne referim aici: „Dacă un om moare, va mai trăi el din nou?”. Iar în Isaia 26:19 avem răspunsul direct la întrebare: „Să învie, deci, morții Tăi! Să se scoale trupurile mele moarte! Treziți-vă și săriți de bucurie, cei ce locuiți în țărână! Căci roua Ta este o rouă dătătoare de viață și pământul va scoate iarăși afară pe cei morți.”

Singura speranță pentru o viață viitoare pe care o prezintă Cuvântul lui Dumnezeu constă în învierea morților. Aceasta este speranța celui neprihănit; este nădejdea creștinului. Pavel, discutând acest subiect al învierii morților, dovedește mai întâi faptul că Hristos a înviat, și apoi afirmă: „Iar dacă se propovăduiește că Hristos a înviat din morți, cum zic unii dintre voi, că nu este o înviere a morților? Dacă nu este o înviere a morților, nici Hristos n-a înviat. Și dacă n-a înviat Hristos, atunci propovăduirea noastră este zadarnică, și zadarnică este și credința voastră.” 1 Corinteni 15:12-14. Este evident faptul că unii din Corint, ca și în zilele noastre, pretindeau credința în Hristos, dar în același timp nu credeau în învierea morților. Dar Pavel lămurește acest lucru imediat spunând: „Dacă nu există o înviere a morților”, credința voastră în Hristos este zadarnică. Aceasta dovedește lămurit faptul că nădejdea și credința noastră în Hristos dau roade numai la și prin învierea morților.

Acest lucru este atât de important încât Spiritul lui Dumnezeu, prin apostolul, îl repetă. El afirmă din nou: „Dacă morții nu învie, atunci Hristos nu a înviat; iar dacă Hristos nu a înviat, credința voastră este zadarnică și sunteți încă în păcatele voastre”. Aici se afirmă faptul că a nega învierea morților înseamnă a nega învierea lui Hristos, înseamnă a-l lăsa pe pretinsul credincios încă în păcatele lui; și de aceea acest lucru distruge Evanghelia și mântuirea lui Hristos. Acest lucru este urmat de cea mai importantă concluzie și anume: dacă morții nu învie, „atunci și cei care au adormit în Hristos sunt distruși”. Ar fi imposibil de arătat lămurit că întreaga speranță pentru viața viitoare depinde de învierea morților. Dacă nu ar exista învierea morților, atunci cei morți sunt nimiciți. Iar acest lucru este afirmat nu referitor la cei răi, ci la cei neprihăniți, „și cei care au adormit în Hristos”, chiar și aceștia au pierit dacă nu există o înviere a celor morți. În versetul 32, acest lucru este repetat într-o altă formă: „Dacă, vorbind în felul oamenilor, m-am luptat cu fiarele în Efes, care-mi este folosul? Dacă nu învie morții, atunci să mâncăm și să bem, căci mâine vom muri.”

Un astfel de argument este foarte rar auzit în zilele noastre. Acum, argumentul este: ce avantaj avem dacă ducem o viață creștină altruistă dacă sufletul nu este nemuritor? Ce câștigăm făcând aceste lucruri dacă nu mergem în rai atunci când murim? Și atunci se cântă:

„Oh, trebuie să-L iubești pe Domnul,

Sau nu poți merge în rai atunci când mori!”

Adevărul este că deși Îl iubești pe Domnul, nu poți merge în rai când mori, dar poți merge acolo la învierea morților, iar acest lucru se va întâmpla atunci când Domnul va reveni. Căci este scris: „Și după cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Hristos; dar fiecare la rândul lui. Hristos este cel dintâi rod; apoi cei ce sunt ai lui Hristos la venirea Lui.” Versetele 22, 23. „Căci Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogori din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul.” 1 Tesaloniceni 4:16,17. „Astfel” vom merge în cer. Astfel Îl întâlnim pe Domnul.

Speranța vieții prin Hristos la învierea morților este speranța în care a trăit Pavel, speranța în care el însuși a trăit, speranța pe care a predicat-o. Atunci când a stat înaintea consiliului, a spus: „Sunt Fariseu, fiu de Fariseu; din pricina nădejzii în învierea morților sunt dat în judecată”. Și după aceea, atunci când a răspuns acuzelor ce i se aduceau înaintea lui Felix, a spus: „Am în Dumnezeu nădejdea aceasta pe care o au și ei înșiși, că va fi o înviere a celor drepti și a celor nedrepti. ...Sau să spună aceștia singuri de ce nelegiuire m-au găsit vinovat, când am stat înaintea Soborului, afară numai de strigătul acesta pe care l-am scos în

mijlocul lor: „Pentru învierea morților sunt dat eu în judecată astăzi înaintea voastră.” Fapte 24:15-21. Din nou, atunci când a stat înaintea lui Agripa, a spus: „Și acum, sunt dat în judecată, pentru nădejdea făgăduinței pe care a făcut-o Dumnezeu părinților noștri, și a cărei împlinire o așteaptă cele douăsprezece seminții ale noastre, care slujesc necurmat lui Dumnezeu, zi și noapte. Pentru această nădejde împărate Agripa, sunt pârât eu de Iudei! Ce? Vi se pare de necrezut că Dumnezeu învie morții?” Fapte 26:6-8.

Acum așezați aceste lucruri în ordine:

- A) A stat și a fost judecat din cauza nădejzii în făgăduința făcută de Dumnezeu.
- B) Aceasta era făgăduința făcută părinților lui.
- C) Această speranță au avut-o toate cele 12 seminții – întregul Israel.
- D) Datorită acestei nădejdi era el acuzat de iudei.
- E) Dar el a fost acuzat – chemat la judecată – de iudei „pentru învierea morților”.
- F) De aceea nădejdea în făgăduința lui Dumnezeu făcută părinților, este nădejdea făgăduinței învierii morților.
- G) Acest lucru este accentuat de întrebarea lui Agripa: „Ce? Vi se pare de necrezut că Dumnezeu învie morții?”. Atunci când Pavel era la Atena, „le-a predicat pe Isus și învierea.” Fapte 17:18.

De aceea este pe deplin demonstrat că speranța pe care Dumnezeu a pus-o înaintea noastră în Hristos și binecuvântata Sa Evanghelie, este speranța învierii din morți la viața veșnică și slava eternă. Și deoarece această înviere depinde întru totul de revenirea Mântuitorului nostru, de aceea a doua venire a Mântuitorului nostru este inseparabil legată de aceasta, de „binecuvântata nădejde” a creștinului. Așa spune Domnul: „Harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat, și ne învață s-o rupem cu păgânătatea și cu poftelile lumești, și să trăim în lumea de acum cu cumpătare, neprihănire și evlavie, așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui Dumnezeu și a Mântuitorului nostru Isus Hristos.” Tit 2:11-13.

Aceasta este ceea ce căuta Iov. El spune: „Aș mai trage nădejde în tot timpul suferințelor mele, până mi se va schimba starea în care mă găsesc.” Iov 14:14. Această schimbare este învierea, deoarece Pavel spune: „Nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță.” 1 Corinteni 15:51,52. Din nou Iov spune: „Dacă aștept, mormântul este locuința mea; mi-am făcut în întuneric patul... Unde mai este atunci nădejdea mea?” Iov 17:13-15. Iată: „Dar știu că Răscumpărătorul meu este viu, și că se va ridica la urmă pe pământ. Chiar dacă mi se va nimici pielea, și chiar dacă viermii vor distruge trupul acesta, Îl voi vedea totuși în trupul meu pe Dumnezeu, pe care Îl voi vedea pentru mine însumi și ochii mei Îl vor vedea, și nu un străin. Nu mă mai pot stăpâni din cauza dorinței după acea zi.” Iov 19:25-27.

Din cauza timpului și a spațiului nu reușim să cităm cuvintele acestei speranțe exprimate de David și Isaia, Ieremia și Ezechiel, Daniel, Osea și Mica și a tuturor profeților și apostolilor. Nu putem cita din nou cuvintele potrivit cărora aceasta este speranța făgăduinței făcute de Dumnezeu părinților noștri, făgăduință datorită căreia noi Îi slujim lui Dumnezeu zi și noapte, în speranța că se va împlini. De ce ar trebui spus acest lucru incredibil că Dumnezeu învie morții? Cel neprihănit va trăi din nou la revenirea Domnului, și de aceea noi așteptăm cu nerăbdare acea binecuvântată speranță și apariție glorioasă a Domnului Isus Hristos. Asemenea credinciosului Iov, nu mai putem aștepta din cauza dorinței după acea zi. Iar El ne asigură: „Cu adevărat voi reveni repede”, iar inimile noastre răspund: „Amin. Da, vino Doamne Isuse”.

„Doamne, nu-ți pasă că pierim?”

Ucenicii lui Isus erau pe mare prinși într-o furtună teribilă. Vânturile care se rostogoleau pe suprafața lacului din diferitele părți ale văii „aruncau valurile în corabie”, astfel încât mai-mai că se umplea corabia. Corăbioara era „acoperită de valuri”, azvârlită încoace și încolo ca o jucărie. Ucenicii nu mai știau cum s-o scoată la capăt pentru că nici cu ajutorul pânzelor, nici cu vâsla nu-și puteau face drum prin furtună. Valurile se spărgeau de corăbioară, lovind-o până ce era gata-gata să o sfărâme. Pieirea părea să fie singurul lucru care le mai stătea înainte, când și-au amintit de Domnul. Unde era El? În mijlocul tumultului, El dormea tăcut „la cârmă pe căpătâi” în partea dinapoi a corăbioarei. Atunci „ucenicii L-au deșteptat și I-au zis: ‘Învățătorule, nu-ți pasă că pierim’. El S-a sculat, a certat vântul și a zis mării: ‘Taci! Fără gură!’ Vântul a stat și s-a făcut o liniște mare. Apoi le-a zis: ‘Pentru ce sunteți așa de fricoși? Tot n-aveți credință?’” (Marcu 4:38-40).

Când citim întâmplarea nu putem să nu ne mirăm de reproșul pe care i L-au adresat ei lui Isus: „Învățătorule, nu-ți pasă că pierim? Ești așa de nepăsător față de noi că poți dormi liniștit în vreme ce noi suntem gata-gata să fim înghițiți de valuri? Așa grijă ai Tu de cei care au lăsat totul ca să te urmeze?”. Ei se gândeau doar la ei înșiși și nu s-au oprit o clipă să ia în socoteală faptul că El era în corăbioară cu ei. În teama lor necredincioasă, ei nu s-au gândit că dacă se va scufunda corăbioara cu ei – dacă acest lucru ar fi fost cumva posibil – s-ar fi înecat și El.

Dacă ei ar fi îngăduit acestui gând să le vină în minte, n-ar mai fi rostit reproșul egoist pe care i L-au adresat Domnului și temerile lor s-ar fi liniștit; pentru că Acela care a făcut marea și care era Stăpânul ei de drept, care „umblă în furtună și în vârtej” (Naum 1:3), nu putea pieri în valurile agitate. Creatura nu-L poate nimici pe Creator. Astfel, simplu fapt că Isus era în corabie era cea mai sigură protecție pe care o puteau avea ei. *Era mai multă siguranță cu El în furtună, decât fără El pe o mare calmă.*

Nu este aceasta o învățătură pentru noi? De câte ori, când oamenii sunt în strâmtorare și suferință – când apele aproape i-au coplesit și au trecut peste sufletele lor – ei întrebă: „De ce suferim atât? Ne-a uitat Dumnezeu? Nu-I pasă Stăpânului de necazul nostru?”. O, de atâtea ori a fost îndurerat Domnul de astfel de cuvinte egoiste, de reproșurile lipsite de credință din partea acelor care poartă Numele Său!

Dar care era adevărul în această întâmplare? De fapt Domnul trecea prin același pericol cu ei și, deși lor li se părea că doarme și că este indiferent de soarta lor, El suferea la fel de mult ca și ei. Ascultați cuvintele adevărului veșnic: „Nu te teme de nimic, căci Eu te izbăvesc, te chem pe nume: ești al Meu. Dacă vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine; și râurile nu te vor îneca; dacă vei merge prin foc, nu te va arde și flacăra nu te va aprinde. Căci Eu Sunt Domnul, Dumnezeul tău, Sfântul lui Israel, Mântuitorul tău!... De aceea, pentru că ai preț în ochii Mei, pentru că ești prețuit și te iubesc, dau oameni pentru tine, și popoare pentru viața ta. Nu te teme de nimic, căci Eu sunt cu tine” (Isaia 43:1-5).

Crezi că această făgăduință este doar pentru cei care au încredere desăvârșită în Dumnezeu, dar tu ești prea nevrednic ca s-o aplici în cazul tău? Nu este așa! Amintește-ți de ucenicii din corăbioară; temerile lor au înecat credința lor slabă și cu toate acestea Domnul era cu ei. Făgăduința Lui este că El va fi cu noi; ba nu, El *este* cu noi. „Dacă suntem necredincioși, totuși El rămâne credincios, căci nu Se poate tăgădui singur” (2 Timotei 2:13). Tocmai cunoașterea acestei credincioșii a Lui naște credință în noi.

Citiți de asemenea cuvintele despre prezența Domnului cu poporul Său în trecut și amintiți-vă că El este „același ieri și azi și în veci”. „În toate necazurile lor, El a fost chinuit și Îngerul prezenței Sale i-a mântuit; în dragostea și îndurarea Lui i-a răscumpărat și i-a sprijinit în toate zilele din vechime” (Isaia 63:9, KJV). „Nimeni nu este ca Dumnezeul lui Israel, El trece pe ceruri ca să-ți vină în ajutor, trece cu măreție pe nori. Dumnezeul cel veșnic este un loc de adăpost, și sub brațele Lui cele veșnice este un loc de scăpare” (Deuteronom 33:26,27). „Pentru ce zici tu, Iacove, pentru ce zici tu, Israele: ‘Soarta mea este ascunsă dinaintea Domnului, și dreptul meu este trecut cu vederea înaintea Dumnezeului meu?’ Nu știi? N-ai auzit? Dumnezeul cel veșnic, Domnul a făcut marginile pământului. El nu obosește, nici nu ostenește; priceperea Lui nu poate fi pătrunsă. El dă tărie celui obosit, și mărește puterea celui ce cade în leșin” (Isaia 40:27-29).

Totuși, omul firav, care nu poate vedea un moment înaintea lui și care poate percepe doar partea cea mai nesemnificativă din prezența Domnului, îndrăznește să murmure împotriva Lui, pentru că nu poate înțelege purtarea Lui cu el.

Nu există un om bolnav fără ca Isus să știe acest lucru. „Căci El știe din ce suntem făcuți, își aduce aminte că suntem țărână” (Psalm 103:14). Nu numai că El *știe*, dar Lui *li pasă*. „Aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El Însuși îngrijește de voi” (1 Petru 5:7). Nu numai că El cunoaște necazul nostru, întrucât îl vede, ci de fapt El îl împărtășește cu noi. El a luat natura noastră, fiind făcut în toate lucrurile asemenea fraților Săi. Astfel El a stabilit legătura dintre noi și El, așa că orice ne afectează pe noi, Îl

afectează și pe El.

Deci cum putem noi murmura și cum putem să ne plângem? Cum putem noi să ne îngrijorăm și să fim neliniștiți pentru viitor? Nu este Domnul în corabie cu noi? Nu împarte El cu noi pericolul în care ne aflăm? Credem noi asigurarea din Cuvântul Său? Atunci, cum putem să risipim timpul, plângându-ne singuri de milă? A face astfel – a murmura din cauza vieții noastre grele sau a ne mira de ce sunt îngăduite să vină asupra noastră asemenea încercări – înseamnă a nu crede cuvintele Domnului: „Eu sunt cu tine! Eu nu te voi uita, nu te voi părăsi!”.

Și atunci nu numai că temerile noastre egoiste vor fi uitate la gândul că Isus împărtășește necazul nostru, dar ne putem bucura în mijlocul furtunii, știind că *El* nu poate pieri și ca urmare, deoarece El este cu noi, *noi* nu putem pieri. Chiar dacă ar veni moartea, nu trebuie ca lucrul acesta să ne zguduie credința, pentru că El a murit și chiar prin acest fapt El a biruit moartea. Chiar și în aceasta ne putem bucura. „Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul sau strâmtorarea sau prigonirea sau foamea sau lipsa de îmbrăcăminte sau primejdia sau sabia? ...Totuși în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit. Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nici o altă făptură (sau: zidire.), nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru” (Romani 8:35-39).

„Dumnezeu este adăpostul și sprijinul nostru, un ajutor, care nu lipsește niciodată în nevoi. De aceea nu ne temem, chiar dacă s-ar zgudui pământul, și s-ar clătina munții în inima mărilor. Chiar dacă ar urla și ar spumega valurile mării și s-ar ridica până acolo de să se cutremure munții” (Psalmi 46:1-3). Oricare ar fi pericolul, oricât de năprasnică furtuna, noi putem rămâne calmi având încrederea că acela care domnește peste toate lucrurile este cu noi, așa că putem spune cu încredere: „Iată, Dumnezeu este izbăvirea mea, voi plin de încredere și nu mă voi teme de nimic; căci Domnul Dumnezeu este tăria mea și pricina laudelor mele” (Isaia 12:2).

Încrederea lui Dumnezeu în tine

Ai fost și ești mulțumit pentru că ai încredere în Dumnezeu.

Acest lucru este bun, pentru că este mare lucru să nu mai ai îndoială și nesiguranță, ci încrederea în Dumnezeu stabilizată în minte și în inimă. De aceea, lucrul acesta este cu adevărat ceva pentru care să fii bucuros, că ai încredere în Dumnezeu.

Dar există un lucru și mai mare decât acesta pentru care trebuie să fii bucuros și anume, că Dumnezeu are încredere în tine.

Cu adevărat, încrederea pe care o are Dumnezeu în noi reprezintă fundamentul încrederii pe care o avem noi în El.

Dacă ne gândim numai la valoarea acestui lucru, cu adevărat că este puțin lucru că noi avem încredere în El, în timp ce faptul că El are încredere în noi este ceva dincolo de orice comparație.

Gândiți-vă numai la ce eram – oameni plini de păcat, despărțiți de Dumnezeu și vrăjmași în mințile noastre prin faptele rele. Și totuși, atunci când eram în această stare, Dumnezeu a investit în noi deliberat tot ceea ce avea – marele preț al Fiului Său în care locuiește toată plinătatea lui Dumnezeu. Aceasta este o dovadă imensă de încredere.

El a avut o asemenea încredere în noi încât a investit în noi – niște străini și dușmani – tot ce avea și tot ceea ce este – chiar pe Sine Însuși – așteptându-Se ca încrederea Sa în noi să distrugă despărțirea, să înfrângă dușmănia și să câștige încrederea noastră în El.

Iar această destul de îndrăzneată încredere în noi ne-a câștigat de fapt din această înstrăinare și dușmănie la încrederea în El. Acesta este singurul lucru care a putut sau care ar fi putut vreodată să ne câștige. Astfel, încrederea Sa în noi este temeiul încrederii noastre în El.

Și astfel este stabilit și ilustrat principiul divin potrivit căruia încrederea naște încredere, da, că încrederea împinsă până la nesăbuiță va naște încredere în ceea ce pare nesăbuit; deoarece nici o persoană nu poate contempla în mod cinstit și serios încrederea uimitoare pe care Dumnezeu a arătat-o în noi, fără să fie câștigat la încredere în Dumnezeu, încredere care înseamnă o desăvârșită abandonare în încredere – o încredere care îi menține neclintiți și constanți în fiecare vicisitudine pe care o poate cunoaște această lume – foc, potop, suferință, persecuție, chiar moartea.

Dar nici minunata încredere a Domnului nu încetează să se manifeste o dată ce ne-a câștigat încrederea; ci atunci când ne-a câștigat încrederea, atunci ne încredințează propria Sa onoare în lume. El nu a rămas aici în persoană pentru a-Și păzi onoarea și caracterul. Nu; El a părăsit lumea și Și-a lăsat apostolii aici în locul Său, încredințându-ne tuturor onoarea și caracterul Său. „Cum Tatăl Meu M-a trimis, tot așa vă trimit și Eu pe voi.” Ioan 20:21. Ești credincios încrederii sau trădezi nemărginita Sa încredere?

Da, faptul că noi avem încredere în Dumnezeu este un lucru mare; dar, oh! Dincolo de a putea fi comparat, este faptul că Dumnezeu are încredere în noi – și ce încredere! Fie ca această desăvârșită încredere a lui Dumnezeu în noi să ne păzească de la a fi lași față de încredințare și de la a trăda vreodată acea încredere.

